

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-17

81

*Yıl:4 *24 Ağustos-6 Eylül 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Emperyalizmin uşaklığını yapanlar Bizi temsil edemezler!

C.başkanlığı tartışmaları üzerine

22 Temmuz seçimleri egemen sınıf klikleri arasında yaşanan bir çatışmanın ürünü olarak gündeme geldi. Ve bu sürecin yaşanmasında c.başkanlığı seçiminin tıkanması önemli-kilit noktalarından birini teşkil ediyordu. Abdullah Gül'ün AKP tarafından yeniden c.başkanı adayı olarak gösterilmesi bir anlamda krize neden olan noktalardan birine yeniden dönülmesi anlamını ifade ediyor.

Aradaki tek fark, CHP merkezli -ki MHP'yi de bundan ayrı tutmamak lazım- klığın seçimlerde aldığı yenilgi ve AKP'nin sağladığı başarının bu kesimleri biraz geriletmis olmasıdır.

Sayfa 29

Bulanık suda av telaşı

Ortadoğu'da giderek istikrarsızlaşan siyasal konjonktür, seçimlerden görece de olsa güçlü çıkan AKP hükümetini ve böylelikle de **Türk egemen sınıflarını, ABD emperyalizmine ve bölgede etkin olan diğer emperyalist güçlere karşı ellerini güçlendirme çabasına sokmuş görünüyor.**

Irak işgalinin artık gözle görünür biçimde içinden çıkılmaz bir hal alması, bu çıkmazın kukla Maliki hükümetinin ABD'nin gözünden düşmesini beraberinde getirmesi, Türkiye faşist egemenlerinin bölgedeki pozisyonlarının ve işlevlerinin önemini artırmış durumda.

Sayfa 3

TC'nin gerçek anayasası!

12 Eylül Askeri Faşist Anayasası'nın bile kitabına uydurulamayacak denli hukuki zorlama ve dalavere politikaları sonucu, sözde **"burjuva parlamenter"** kabuk çatlamış ve faşizmin sınır tanımaz karanlık yüzü görünür olmuştur.

Faşizmin ezilen halk kitlelerine karşı silahlı-silahsız tüm saldırılarına karşı koyup onu alt edecek yegane güç proleter sınıf ideolojisinde yatmaktadır. Proletaryanın devrimci ideolojisi rehberliğinde faşizmin her türlü ideolojik, askeri ve ekonomik saldırılarına karşı halk kendi savaşını vermelidir.

Sayfa 16-17

MLPD 25.yıl etkinlikleri gerçekleştirdi

1982 yılında kurulan Almanya Marksist Leninist Partisi -MLPD, Ağustos ayında 25. yıl kutlama etkinlikleri gerçekleştirdi. İlk etkinlik iki günlük uluslararası bir seminer şeklinde oldu. Seminer **"Uluslararası Üretim, Yeniden Örgütlemesi ve Sosyalist Devrime Hazırlık"** adı altında gerçekleşti. Seminere yaklaşık bin kişi katıldı. Sabah erken başlayan seminer akşam geç saatlere kadar sürdü. Seminere yaklaşık 40 delege katıldı. Ayrıca Türkiyeli devrimci örgütler de bütün etkinliklere katıldı.

Sayfa 22

"Küresel ısınma" kaynaklı mevcut barajların yeterli miktarda su toplayamayacağını "sağır sultan" dahi duymuşken gözleri ABD dolarından başka bir şey görmeyen, çıkar ve ranttan başka bir şeyi kulakları duymayan yönetsel engelli İ. Melih Gökçek duymamış ya da günübirlik politikalar daha kârlı geldiğinden Ankara halkının temel ihtiyacını göz ardı etmiştir.

"Yağdır mevlam su"

Ankara'da bugünlerde hareketli günler yaşanıyor. **"Allah'ın susuzlukla cezalandırdığı"** Ankaralılar, kesilen sularının yarattığı sıkıntıları sokaklara dökülerek protesto ediyor.

Su kesintilerinin başlamasından bu yana neredeyse her gün binlerce insan özellikle emekçi semtlerde su konusunda var olan çifte standarda duydukları öfke ile yolları keserek, su tankerlerine el koyarak **"Gökçek istifa", "Gökçek'siz bir Ankara daha güzel"** sloganlarıyla kendilerine yaşatılan susuzluğa karşı tepkilerini dile getiriyorlar. 1 Ağustos tarihinden itibaren su kesintilerine başlanan Ankara'da yeni su **"düzeni"** **"iki gün su, iki gün kesinti"** şeklinde açıklanmıştı. Ancak bu kesintilerin on günden fazla sürmesinden kaynaklı Ankaralıların yaşamı çekilmez hale geldi.

Gerekli önlemlerin alınmaması ve şehrin alt yapısının bozukluğundan kaynaklı su sorunu başka sorunları da beraberinde getiriyor. Yıllardır yerel yönetim anlayışını ve belediyeciliği **"kaldırım, park belediyeciliği"**ne indirgeyen ve herhangi bir planlama, altyapı hizmeti verilmeyen şehirlerde gelinen aşamada mızrağın çuvala sığmaması gibi sorunlar da artık örtbas edilemeyecek boyutta artmış, bu durum her geçen gün daha fazla büyümüştür.

Nüfusu milyonları aşan Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlerde; artan nüfus oranı, büyüyen çarpık kentleşme ile birlikte, yapılmayan altyapı çalışmaları, günübirlik popülist politikalara bağlı olarak bu sorun elbette ki daha da büyüyor ve yakıcı olarak kendini hissettiriyor.

Sayfa 18

Son yıllarda büyük alışveriş merkezlerinde mağazaları açılan, büyük şehirlerin lüks semtlerinde pazarları kurulan, bazı illerde üretimi çeşitli teşviklerle artırılmaya çalışılan, sağlıklı beslenmede yönelmesi gereken yeni tüketim biçimi olarak benimsetilmek istenen **ekolojik** (bir diğer adıyla organik) tarım her geçen gün gündemimize daha fazla sokulmaya başlandı.

Bu yeni üretim ve tüketim alanının emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından önemsenmeye başlanmasının nedenlerini inceleyebilmemiz için öncelikle tarımsal üretimden beklenmesi gereken temel kıstasları belirlemek gerekiyor.

Tarımsal üretimde seçilen yöntemlerin, tüm nüfusun ihtiyaçlarını uzun vadeli, sağlıklı ve dengeli bir şekilde karşılayabilecek özellikte olması gerekir. Ayrıca gelecek yıllarda olası kuraklık, hastalık, kıtlık gibi her çeşit riske karşı önemli bir miktar ürün fazlasını depo edebilmek için alan vermelidir. Üretimden beklenecek diğer özellikler ancak bunlar karşılandıktan sonra bir önem kazanabilir.

Organik/ekolojik tarımda ise durum bu kıstasların çok uzağındadır. Üretiminden kendine has özelliklerinden dolayı elde edilen ürün miktarı diğer yöntemlerle karşılaştırıldığında çok düşüktür. Üretimi sırasında birçok işlem yoğun işgücü kullanılarak yapılmak zorundadır. Bu da maliyetinin artmasına sebep olmaktadır. Organik tarımda üretimin nasıl yapıldığı incelendiğinde durum daha açık görülecektir.

Organik tarım yapılacak alanlar daha önce tarımda kullanılmamış veya tarım ilaçları, kimyasal gübreler gibi kirleticiler kullanılmadan, geleneksel yöntemlerle tarım yapılmış arazilerden seçilir. Seçilen bu arazilerin çevresinde sanayi tesisleri veya başka kirleticili faaliyetlerin olmamasına da dikkat edilir.

Üretim gerçekleştirilirken de sınırlı miktarda çiftlik gübresi dışında gübre kullanılmaz. **Yabancı ot, haşere, mantar, virüs** gibi hastalık ve zararlılarla mücadelelerde de kimyasal yöntemler (zirai ilaçlamada kullanılan pestisitler) kullanılmaz.

Bu şekilde yapılan bir üretimde de birim alanda elde edilen verim çok düşük olmaktadır. Yoğun emek gerektiren bir sektör olması da eklenince elde edilen ürünün fiyatı modern teknoloji ile üretilen ürünlere göre çok yüksektir.

Zaten sınırlı alanlarda yetiştirilen, birim alandan çok düşük verim alınan, fiyatları da halkın alım gücünün çok üstünde olan bu ürünlerden dar bir kesim dışındakileri saymazsak, toplumun yararlanabilmesi mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki organik tarım lanse edildiği gibi toplum beslenmesinin yeni alternatifi olamaz.

Ekolojik tarımda emperyalizm bağlantısı

Emperyalizmin bu sektörden beklentileri Türkiye'de uygulanan emperyalist tarım politikalarıyla bağlantılıdır. Son yıllarda artık sonuç aşamasına gelmiş olan tarımın tasfiyesi, kotalarla, sübvansiyonların kaldırılmasıyla, teşvik kapsamından çıkarılmalarıyla, ekimlerinin yasaklanmasıyla tamamlanma aşamasına gelmiştir. Tarıma yapılan bu saldırılara köylülerin ve üreticilerin gösterdikleri tepkileri azaltabilmek için bazı bitkilere ufak çaplı desteklemeler yapılmaya başlanmıştır. Bu kapsamda organik tarım üretimine de bazı illerde teşvikler verilmeye başlanmıştır.

Ekolojik ürün yetiştirilmesinde Türkiye'nin seçilmesinin diğer bir sebebi ise ülkemizde işgücünün ucuz olmasıdır. Organik tarımın yoğun emek gerektiren bir sektör olması nedeniyle ücretlerin çok düşük olduğu ülkelerde yapılması kâr oranını artırmaktadır. Ayrıca çok çeşitli ürünlerin yetiştirilmesine olanak veren farklı iklim özelliklerine sa-

hip bir coğrafyada bulunmamız, halen kirlenmemiş bakir topraklara sahip olmamız da yerli ve yabancı burjuva ve feodallerin yeni beslenme trendini karşılayacak ürünlerin yetiştirilmesi için seçilmiş ülkelerden biri olmamızın sebeplerindedir. Bu ürünlerin pazardaki durumları ve beslenmedeki yerleri incelendiğinde ise başka bir kandırmacayla karşı karşıya olduğumuz görülmektedir.

"Sağlıklı beslenme sektörü"

Sağlıklı beslenme aldatmacasıyla yeni tüketim alışkanlıkları oluşturarak, tüketim çılgınlığı bu yolla daha da artırılmak istenmektedir. Emperyalist-kapitalist toplumların elitleri başta olmak üzere kozmetik, estetik vs. bunlara bağlı sektörler, son yıllarda da "**sağlıklı yaşam**" adı altında toplumsal bir hastalık haline getirilen "**sağlıklı beslenme**" sektörü dünyada yaygınlaştırılmaya başlanmıştır.

Ancak; sağlıklı beslenme, sağlıklı yaşam bütünü bir parçası olarak sağlıklı çevreden bağımsız ele alınamaz. Çevre sorunlarının

geldiği nokta ve bu konuda yapılan çalışmaların yetersiz, yanlış ve esasta da göz boyamadan ibaret oluşu nedeni ile değil organik tarım, herhangi bir sağlık anlayışı ile sorunlara sahip çıkmak yerine organik gıda modasından medet ummak, hava kirliliğiyle mücadelede çözümü maske takmakta görmek kadar geçici ve çözüm dışı bir yöntemdir.

Kaldı ki organik/ekolojik gıdaların çeşit, miktar ve yaygınlık bakımından son derece sınırlı oluşları nedeni ile de tam anlamıyla organik ürünle beslenme söz konusu olamaz.

Bizler toplum ihtiyaçlarını sağlıklı ve ekonomik yollardan karşılamaya elverişli olan herhangi bir üretim biçimine karşı olmadığımız gibi organik tarımın kendisine de karşı olamayız. Ancak; yukarıda da farklı yönleriyle incelediğimiz gibi gerek miktar gerek çeşitlilik ve fiyatları geniş halk kesimlerinin bu üretimden yararlanmasına olanak vermediği için organik tarım üzerinde yapılan yanıltmaların gerçekte emperyalist şirketlere ve komprador patron-ağalara yaradığını görmek zorundayız.

Gelinen aşamada dünya ve Türkiye halkının önünde kaynağı emperyalist kapitalizm ve yerli uşakları olan iki temel sorun bulunmaktadır. Bunlardan ilki herkese yetecek kadar üretilen bu ürünleri toplum ihtiyaçlarına uygun olarak dağıtılmasına engel olan egemenlerin sistemini ortadan kaldırmaktır. İkinci ise çevre kirliliğinin tarımsal üretimi azaltmasını engellemek için dünyayı, onu kirlenlerin ellerinden kurtarmaktır.

Emekçilerin kendi elleriyle yaratıkları değerlerin tüm toplumun yararına kullanımının önündeki bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır. Ki ancak bundan sonra bilim, insanlığın hizmetinde özgürce gelişebilir.

Naldökenliler Batıçim Fabrikası'nı protesto et

Bornova Çimento ve Taşocaklarına Karşı Girişim Hareketi üyelerinin fabrikaların yarattığı çevre kirliliğine karşı 13 Ağustos günü yaptığı basın açıklamasında konuşan girişim dönem sözcüsü **İsmail Gümüş**, fabrikaların halk sağlığını tehdit ettiğini belirterek, yetkililerin bir an önce önlem almasını istedi.

Ege Çevre Platformu bileşenlerinden olan, Bornova Çimento ve Taşocaklarına Karşı Girişim Hareketi üyeleri, Bornova'ya bağlı Naldöken Köyü'nde bulunan, çimento fabrikası Batıçim A.Ş. önünde bir araya gelerek, fabrikanın köyde yarattığı kirliliği protesto etti.

Naldöken Köy Meydanı'ndan Batıçim fabrikasının önüne üzerinde,

"Ege'nin incisi İzmir, çimento de-ğirmenlerine teslim edilemez", "**Orman+Yeşillik+Halk sağlığı=Bir torba çimento**" yazılı pankart açarak yürüyen girişim hareketi üyeleri, yürüyüş sırasında sık sık "**Katil Batıçim**", "**Zehir yutmak istemiyoruz**", "**Bornovalı uyuma, zehirleniyoruz**", "**Kahrolsun Batıçim**" şeklinde slogan attı.

Batıçim önünde, köylüler adına basın açıklaması yapan İsmail Gümüş, Batı Anadolu Çimento fabrikasından kaynaklanan kirliliğin Naldöken halkının sağlığını tehdit eder boyutlara ulaştığını söyledi. Gümüş, yöre halkının toza bağlı olarak oluşan astım, alerjik bronşit, akciğer ve gırtlak kanseri gibi hastalıklara yakalandığına dikkat çekti. **(H. Merkezi)**

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

ABONELİK ŞARTLARI

Bulanık suda balık avlama telaşı

Ortadoğu'da giderek istikrarsızlaşan siyasal konjonktür, son seçimlerden görece de olsa güçlü çıkan AKP hükümetini ve böylelikle de Türk egemen sınıflarını, ABD emperyalizmine ve bölgede etkin olan diğer emperyalist güçlere karşı ellerini güçlendirme çabasına sokmuş görünüyor.

Irak işgalinin artık gözle görünür biçimde içinden çıkılmaz bir hal alması, bu çıkmazın kukla **Maliki** hükümetinin ABD'nin gözünden düşmesini beraberinde getirmesi, Türkiye faşist egemenlerinin bölgedeki pozisyonlarının ve işlevlerinin önemini artırmış durumda.

Çünkü Irak'ta istikrarı sağlama noktasında Maliki hükümetinden giderek ümidini kesen ABD emperyalizmi, şu süreçteki politikalarına kayıtsız şartsız yerine getirdiği izlenimi veren TC devletine ve bu özgülde de, seçim sürecinde de görüldüğü gibi, AKP hükümetine daha bir önem verir gibi görünmektedir. Ancak, bir yandan bölgedeki sadık uşak konumunu pekiştiren TC, diğer yandan da bölgedeki talandan payını artırma çabalarını sürdürmektedir. Bu payın, **Musul-Kerkük** özgülünde, **Kürt Payı** olduğu ise öteden beri bilinen bir gerçekliktir ve her fırsatta dile getirilmektedir.

Türk egemen sınıflarının bu yönlü çabaları, geçtiğimiz günlerde Türkiye'yi ziyaret eden Maliki ile yapılan görüşmelere de damgasını vurmuştur. **Bu ziyaret her ne kadar bir dizi ekonomik-siyasal işbirliği zemini oluşturma amaçlı açıklansa da, görüşmenin başlıca gündemini özde, Kuzey Irak sorunu ve bu bağlamda da, başta PKK olmak üzere, bir bütün olarak Kürt sorunu oluşturmuştur.**

Birkaç ay sonra Kerkük'ün kaderini belirleyecek öneme sahip olan referandumun gündemde olması ise, bu sorunun TC açısından aciliyetini artırmaktadır.

Bu ziyaret Maliki açısından bakıldığında, O'nu oldukça zorlamıştır. Bu zorlanma Kürt meselesinden kaynaklanmaktadır. Maliki'ye dayatılan **"PKK'nin terör örgütü olduğunu kabul etme"** meselesi, özellikle de şu süreçte Maliki'nin ayağının altındaki zemininin iyice kaydırılması anlamı taşımaktadır. Çünkü Irak hükümetinde yaşanan istifalarla birlikte desteğini iyice yitiren Maliki'nin en büyük dayanağı bugün Kürtlerdir ve onların

desteğini yitirecek adımlar atmaktan mümkün merteye kaçmaktadır. Bu görüşmeye gelmeden önce, bırakalım PKK'yi **"terör örgütü"** ilan etmeyi, Öcalan için af talep etme noktasında bile Kürtlerle anlaştığı söylenmektedir. En azından Kürt kaynakların açıklamaları bu yöndedir ve Maliki'nin hükümetteki durumu göz önüne alındığında da, böyle bir anlaşma ya da en azından söz verme, uzak bir ihtimal değildir.

Maliki ziyareti sonrası, görüşmenin içeriğine ilişkin yapılan açıklamalardan, PKK noktasında TC ile belli bir uzlaşmaya varıldığı görülse de, Irak Kürdistanı'na dönük operasyon noktasında somut bir şey çıkmamıştır. Görünen o ki, görüşme bölgede sıkışan ABD'nin çizdiği rotanın dışında gelişmemiş, daha çok da Türk hâkim

Yezidileri hedef alan ve 500'ün üzerinde insanın yaşamını yitirdiği bu kanlı saldırının ardından ortaya çıkan bulgular, başta MİT, JİTEM gibi Türk istihbaratları olmak üzere, çeşitli bölge ülkelerinin istihbaratlarının bu saldırılarda parmağı olduğunu göstermektedir.

sınıflarının -tam bir başarı sağlanamasa da- elini güçlendirme çabasına sahne olmuştur.

Bu süreçte bölge ülkelerinin, bölgede giderek artan istikrarsızlıktan faydalanma çabalarında da önemli bir artış olduğu gözlenmektedir. Emperyalist güçler tarafından, bölgenin yeniden paylaşımının yol taşları döşenirken, etnik, mezhepsel ve daha bir dizi karşıtlığın kışkırtılması yöntemine başvurulması, aynı yöntemin bu paylaşımından daha fazla pay almak isteyen bölge ülkeleri tarafından da, daha yoğun bir biçimde kullanılmasını da beraberinde getirmiştir.

Bu ülkelerin başında ise Türkiye gelmektedir. İşgalle birlikte emperyalistlerin Irak'taki önemli bir dayanağını oluşturan Kürtlerin, bölgede bağımsız bir Kürt Devleti oluşturma **"tehlikesi"**nin artması ise, sadece TC'nin faşist egemenlerini değil, böyle bir devletten rahatsızlık duyacak olan bir dizi Arap ülkesini de harekete geçirmiştir.

Bölgedeki kaos ve istikrarsızlığın yarattığı bulanıklıktan istifade etmeye çalışan bu ülkelerin bu yönlü çabalarından emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin bihaber olduğu düşünülemez elbette. **Ancak ne kadar kaos, ne kadar istikrarsızlaşma olursa, emperyalistler açısından o kadar fazla müdahale gerekçesi oluşmaktadır.** Çünkü bu ülkelerin kendi çıkarları için hayata geçirme çabasına girdikleri kaosu artırma yönelimi, aynı zamanda emperyalistlerin bölgeye dönük böl-parçala-yönet politikasına da hizmet etmektedir. Durumun aleyhlerine gelişmesi riski doğduğunda ise, bu çabaları etkisizleştireceklerinden eminlerdir. Hatta, ileriki süreçlerde bu ülkelere askeri

dır Diyarbakır'da JİTEM tarafından eğitilerek bölgeye gönderildiği, yine bir süre önce İstanbul'da yapılan bir toplantıya Irak Kürdistanı'ndan bazı Kürt aşiret ağalarının çağrıldığı, ayrıca Irak'taki bazı Sünni gruplarla da işbirliği içerisinde bulunduğu da, yine Şengal saldırısının ardından, saldırının perde arkasının irdelenmesi sırasında gündeme gelmiştir. Bu saldırının başlıca amaçlarından biri ise, başta **Ezidiler** olmak üzere Musul-Kerkük bölgesinde mezhep ve etnik çatışmaları boyutlandırarak, bölge halkının buradan göç etmesini sağlama vb. yollarla, referandumu engellemek olarak görünüyor.

Seçimlerden aylar önce, Erdoğan'la Büyükanıt'ın peşpeşe yaptıkları

müdahalenin de zeminini oluşturmak için, bu ülkelerin bulanık suda balık avlama gayretine bilinçli olarak göz yummayı tercih ediyor da olabilirler.

Geçtiğimiz günlerde Kerkük yakınlarındaki Şengal'de gerçekleşen saldırı da yine aynı senaryoların bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Yezidileri hedef alan ve 500'ün üzerinde insanın yaşamını yitirdiği bu kanlı saldırının ardından ortaya çıkan bulgular, başta MİT, JİTEM gibi Türk istihbaratları olmak üzere, çeşitli bölge ülkelerinin istihbaratlarının bu saldırılarda parmağı olduğunu göstermektedir.

Bilindiği gibi TC Ordusu **Tampon Bölge** oluşturma adı altında bir süreden beri Irak Kürdistanı'na geçişlerini hızlandırmıştır.

TC'nin bölgede hak iddia etmesinin nedenlerinden biri olarak gösterilen, böylelikle TC tarafından sözde hakları korunan **Türkmen Cehpe-si'**nden birçok kişinin uzunca zaman-

rı ABD ziyaretinin ardından ortaya çıkmış gibi görünen çatışma, Cumhurbaşkanlığı etrafında kopartılan fırtınayı ve ardından e-muhtırayı getirmiş, bu da erken seçimlere yol açmıştı. **ABD'nin seçimlerde açıkça AKP'den yana tavır alması, bu tavrın seçim sonrası artarak sürmesi söz konusudur.** Ancak ABD'nin en yetkin kontra faaliyetçilerinden biri olan Büyükanıt'tan ve aynı zamanda da TC Ordusundan vazgeçmesi de düşünülemez. Bu vazgeçmeme durumu ise, **Kürt Ulusal Hareketi'**ne dönük imha operasyonlarında, kontra faaliyetlerin artmasında kendini göstermektedir.

Ülkeyi ve ondan da öte bölgeyi kan gölüne çevirmeye dönük bu çabalar karşısında devrimci ve komünist güçlere düşen en acil görev ise, işçi-emekçi yığınları harekete geçirme çabalarını her zamankinden daha fazla yoğunlaştırarak, kitleleri sınıf mücadelesinin motor gücü yapmaktır.

Sınıfsal Yaklaşım

FEDAKÂRLIK VE ALÇAKLIK

“Özveride bulunmak bir erdem değil, sağduyunun alçaklığa egemen olmasıdır sadece...”

Bernard Shaw

Felsefede, özlüce “doğruyla yanlış birbirinden ayırma ve doğru yarılama yetisi” olarak tanımlanan **sağduyunun**, bir devrimci, ama **öncelikle** proleter bir devrimci bulunması gerektiği içindir ki, Shaw’un başlık altı yaptığımız sözü son derece isabetlidir. Sağduyusu olmayanın sürükleneyeceği zeminin, “**bilinçli**” bir eylem olan “**alçaklık**” ile tanımlanmasını acımasız ve “siyah-beyaz” bir tutum olarak yorumlayanlar, sınıf mücadelesinin daha amansız olduğu gerçeğini unutmakla malumdür. **Özveri** denilen, “bir amaç uğruna kendi yararlarından vazgeçme” olgusu da proleter devrimci faaliyetin “**olmazsa olmaz**” bir gerekliliktir ki; yüceltilecek, övülecek bir mertebede ele alınmaz, “**erdem**” olarak alkışlanamaz.

Acımasız ve amansız olarak nitelenen sınıflar mücadelesine “çetin” ve “zorlu” özelliklerini kazandıran olguların başında, sınıfsız topluma kadar “**bitmez-tükenmez**” oluşu ve her an her yerde hüküm sürüşü gelmektedir. Onun cereyanına dayanmak ve sürekli doğru tarafta saf tutmayı başarmak, yüksek bir direnci de koşullayan, **irade-bilinç** faktörüyle ilişkilidir. Bu bilinç işçi sınıfı biliminden nasiplenmeyi gerektirir. Sorun bununla bitmez, bu bilinci doğru bir hat üzerinde işlemek ve işletmek de gerekecektir.

İşte, doğru hat üzerinde yürümenin başarılabilmesinde proletaryaya önderlik edecek en önemli silah “**partisi**”dir. Parti olmaksızın, sınıf adına harekete koyulacak herhangi bir ferdin ideale doğru bilinçli -dolaşısıyla işlevli- bir yolculuk yapması mümkün değildir. Bunun neden böyle olduğuna dair akıl yürütmelerin bir bölümü, meseleyi “**örgütlülük**” çerçevesinde açıklamaya çalışırken, bu kavramın içeriğini doldurmada yetersiz kaldıklarından, sorunun can alıcı noktalarının kavranmasında sürekli sıkıntı yaşanır. Bir dolu arıza bu sebepten ötürü gündemleşebilmektedir.

Proletarya partisinde örgütlü olmak, alelade bir durum değildir. Mesele, “birlik” ve “ortaklık” çerçevesinde açıklanamayacak kadar, **kendine has** özellikler taşımaktadır. Bu özelliklerdir ki partiyi benzer her türlü örgütsel oluşumdan farklı bir statü sahibi yapar. Önderlik ve öncülük fonksiyonlarını icra edebilmenin yegane şartı olarak da kabul edilebilecek bu vasıflar, proletarya partisinin idealleri ile örtüşen karakterdedir. Partiyi, bilimin ve ortak aklın hizmetinde somutlaştıran -ete kemiğe büründüren- özelliklerin başında, **demokratik merkezîyetçilik** ilkesi gelmektedir.

Bir yüzü demokrasiye dönük, diğer yanı sıra sıkı bir disiplini içeren bu ilkeler bütünü, **görevdeşliği** (sinerji) ideal ölçülerde tutturabilmenin anahtarıdır. Amaç da bu sinerjinin yaratacağı enerjiyle partiyi muzaffer kılmak ve hedefe kitlenme esasında şekillenmektedir. Demokrasi sayesinde bütün gözencikleri nefes alabilen organizma, merkezîyetçilik ile güç ve hareket/eylem kabiliyeti kazanmaktadır. İki yönden birine daha fazla yaslanması durumunda anarşik veya kastaşmış bir yapı ortaya çıkar ki, bunu engellemek için **uyum ve denge** sorununu doğru bir kavrayışla çözmek gerekir. Doğru kavrayış zemininde kalmak için, demokrasi kültürünü yaşatmak ile beraber proletaryanın (devrimin, sosyalizmin-komünizmin) çıkarlarını önde tutan bir çizgide sebatlı olmak gerekir.

“**Yüz çizek**” esprisini sağlıklı bir biçimde ele alma ve **iki çizgi** mücadelesini doğru yönde değerlendirmenin, demokrasi kültürü ile dolaysız ilişkisi vardır. Komünistlerin “**en tutarlı ve gerçek manada demokratlar**” olduğuna dair belirlemelerin gerçekliği, öncelikle bu platformda değer kazanmaktadır. Demokrasinin çoğulculuk kadar temel ve vazgeçilmez ilkesi, çoğunluğun iradesine saygı/uyum ve tabiiyettir. Tam da bu noktada, ortak iradenin **güvencesi ve etkinliğini** temsilen, merkezîyetçilik devreye girmektedir. Parti içinde hak ve özgürlük kavramlarıyla, tüzük, hukuk vb. bütün işleyiş hüküm ve esas-

larına yön veren perspektifi bunlar oluşturur.

Yekpare olarak davranabilmenin, kolektiviteyi üst düzeyde fonksiyonel kılmanın, sınıfa pusula olabilmenin ve her daim yönünü ileriye, ilerlemeye çevirebilmenin vazgeçilmez koşulu; bu **sistematik** ilke doğrultusunda örgütlenmektir. Bunun hayat bulduğu bütün süreçlerde, başarıya giden yol “kendiliğinden” yarılanmıştır demektir. Kalan yarısını hiç kuşkusuz **pratik** belirleyecektir. Zira “**son söz**” ayrıcalığı her zaman için o’na aittir. Vazgeçilmez bir diğer koşul, tam da bu pratik içerisinde yaşam bulan, **kitle ilişkisi** olgusudur. Zira kitleler seferber edilmeksizin değil devrimler zincirine hükmetmek, ona uygun bir yönelimi pratikleştirmek de mümkün olamayacaktır.

Devrimci pratiği, partinin çalışma esasları doğrultusunda devrim mücadelesinin gerektirdiği bin bir çeşit **görev** belirlemektedir. Partinin çıkarlarıyla, sınıfın, halkın ve devrimin çıkarlarını özdeşleştiren gerçeklik, kişilerin görevini yerine getirmesiyle kendini gösterir. Partiyi canlı bir organizma kılan, bireylerde somutlanan bu pratiktir. Partiye kimlik kazandıran, her seviye ve konumda örgütlü bulunanların **sorumluluğudur**. Bu sorumluluk, parti iradesiyle şekillenen politik hattın yöneliminde, sınırsız, hesapsız ve özverili bir **atılım ruhu** gerektirir. Kararlı, azimli, direngen ve cesaretli tutum, kahramanlıklarla örülü bir **geleceği** yolculuğa çıkarır.

Ne var ki sınıf mücadelesi düz bir hat izlemediği gibi, hep ileriye doğru seyirlere de izin vermez. İşçi sınıfının kurmayı olan parti, “büyük dağları” aşmak, “sırat köprüleri”nden geçmek, “devlerle” çarpışmak durumundadır. Komünizme doğru uzun yürüyüşte, yaralanan, kan kaybeden, düşe kalka ilerleyen partiyi sınıfsal zeminde **ölümsüz** kılan ideolojisidir. Bilimsellik testinden geçmeyi kendi doğuş/yaratılış felsefesinin gereği kabul eden **ideoloji; rehber** olabilme, sönmez bir ışık tutabilme sırrını, pratikte sınanarak gelişmesine borçludur. Yaşama müdahale amacıyla şekillendiğinden, yaşamın gerçekleri karşısında **form kazanması ve tutması** son derece doğaldır.

Sadece, burjuvaziyi temsilen cepheden saldıran felsefi idealizm değil, onunla göbek bağı bulunan, dogmatizmden modern revizyonizme kadar uzanan yelpazede saf tutmuş, karşıdevrime kan taşıyan bütün **sapma ve saptırmalar**; hedefe doğru yolculu-

ğunda bilimsel sosyalist ideolojiye “eşlik” etmekten geri durmayacaktır. Sınıfsal refleksin tezahürü olan bu akımlarla hesaplaşmadan, kıyasıya çarpışma yürütmeden yol almak mümkün değildir. MLM ideolojiyi “formda tutan” bu olgunun ihmal edildiği durumlarda, sınıf kavgasında işlerin yolunda gitmemesi için onca sebep, olanca heybetiyle baş gösterecektir.

Birçok cephede birden, sabırlı, ısrarlı ve özenli bir biçimde yürütülmesi gereken kavgada, partinin hem **hazırlıklı** hem de **donanımlı** olması gerekir. Bu donanımı sağlayacak/yaratacak ve güvenceleyecek olan, önderlikten başlamak üzere **tavandan tabana** kadro bileşenidir. Profesyonellerden öte, bir önderler örgütü olarak biçimlenmesi gereken partinin, bu amaca uygun olarak kitle içinde kök salması gerekir. Devrimi taşıyacak olan kadrolar saksıda değil, pratikte, kitlelerin içinde yetişecektir. **Proletarya partisi**, burjuva tipte aydınların değil, “şöhretinin” sefasını sürmek isteyen “emeklilerin” değil, çözülen ve tükenenlerin değil, dejenere olan ve yoldan çıkanların değil, sınıfın çıkarları doğrultusunda ön saflara hamle yapanların öz örgütüdür.

Parti, onun değerini bilince çıkaran, ona gözbebeği gibi davranan, ona her türlü koşulda sahip çıkan fedakâr kadroların; üye, sempatan ve militanların örgütü olarak yaşayacaktır. Parti tarihi, yüzlerce şehidini altın harflerle devrim ve komünizm davasının **ölümsüzler** listesine kaydettiği gibi; yorulup nefesi daralanları, tükenip dizinin bağları çözülenleri, yoldan çıkıp yabancılaşanları, pusulasını şaşırıp saflarını karıştıranları, yozlaşmış başkalaşanları, alçaklığı sağduyuya egemen olanları ve soysuzlaşıp ihanet çemberine tutunanları birer ikişer sahneye çıkarmış ama çok geçmeden hükmünü verip “**arşiv**” duvarına çivilemesini de bilmiştir.

Çünkü sınıf mücadelesinin asla tahammülü olmayan husus, zaman kaybidir. **Dün değil bugün, dahası yarın vardır.** Dur-durak tanımaz bu kavgada; her kim ki partiyi kişisel çıkarlarına alet etmeye kalkar, her kim ki parti değerlerine saldırır, her kim ki fırsatçılık yapıp bozgunculuğa girer, her kim ki parti iradesini yıkmak için iftira ve yalan kampanyaları düzenler, **affedilmemiştir.** Bu hükmü zamana bırakmak, tarihe havale etmek olmaz. Çünkü tarihin kendisi, bunun böyle olmadığına en büyük kanıttır.

THY çalışanları sendikaya ve greve "evet" dedi!

Başkanı **Atılay Ayçin**'i hedef gösteren açıklamalar yapıldı/yapılıyor.

Oylama-
dan önce
Genel Mer-
kez bi-
nasında
görüştüğümüz

Atılay
Ayçin grev oylamasından "**evet**" sonucunu beklediklerini söylemişti. Nitekim her

iki şirkette 4 bin civarında "**hayır**" sonucu çıkarken 8 bin 500 "**evet**" oyu çıktı. Çalışanların ezici bir çoğunluğunun sendikanın yanında olduğu böylece bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Burjuva-feodal basın 4 bin "**hayır**" oyu üzerinden propaganda yaparak, işçilerin sendikaya itibar etmediğini yazıyor. Oysa 4 bin "**hayır**"ın yarısı THY yöneticisi konumunda olan çalışanlar. Hava-İş Sendikası, THY yönetiminin talepleri kabul etmesini istiyor. Sendikayı bekleyen en önemli sorun ise grevin ulusal güvenliği tehdit edeceği gerekçesiyle ertelenmesi. Yasaya göre grev ertelenmesinin yapılabilmesi için iki temel şart gerekiyor. **Birincisi** ülke genelinde sağlık açısından, **ikincisi** güvenlik açısından tehdit şartlarının oluşması. Bunların varlığında hükümet yasal olarak grevi 60 gün erteleyebilir. Ancak 60 gün sonra Sendika tekrar greve çıkamıyor. Yani grev ertelenmiş değil yasaklanmış oluyor. Son olarak

tarafar arasında arabulucu olarak Türkiye İşverenler Sendikası görüşmelere başlayacak. Gelişmeler üzerine görüştüğümüz Atılay Ayçin; arabulucunun Pazartesi günü görüşmelere başlayacağını ve sendikanın çözümü tıkayan taraf olmayacağını söyledi. Yaz aylarında turist yoğunluğunu hesaba katarak süreci uzatmaya çalışan yönetim, bunu başaramaz ise hükümetle kol kola girecek grevi ertelemeyi düşünüyor.

"THY çalışanlarının yanındayız"

* **15 Ağustos** Perşembe günü saat 12.00'de **TMMOB**'ta yapılan basın açıklaması

ile aydınlar THY çalışanlarının yalnız olmadığını dile getirdiler. "**THY çalışanlarının yanındayız**" yazılı pankartın asıldığı açıklamada, konuşan TTB Genel Başkanı **Gençay Gürsoy**, grevin ulusal güvenlik gerekçesiyle ertelenme tehlikesi olduğunu, bunun anti-demokratik bir uygulama olacağını söyledi.

* Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı **Veseli Demir** imzalı olarak yapılan açıklamada ise, THY çalışanlarının, sermaye ve hükümetin tüm baskılarına rağmen "**grev evet**" dediği ve böylelikle en demokratik haklarına sahip çıktığı vurgulandı. (İstanbul)

Emekçinin Gündemi

Demir tavında dövülmelidir!

THY şirketi ile Hava-İş Sendikası arasında sürdürülen Toplu Sözleşme Görüşmeleri tüm süreçlerini tamamlayarak Hava-İş Sendikası'nın grev kararı alması ve şirket yöneticilerinin de lo-kavt uygulaması aşamasına gelmiştir. Bu sürecin ana hatlarıyla incelenmesi geçmişini anlamak ve geleceğe ışık tutmak açısından faydalı olacaktır.

Birincisi THY şirketinin yöneticileri sözleşme süreci boyunca sendikanın taleplerini dikkate almamakta, sözleşme sürecini olabildiğince ağırdan almaktadır. Toplu Sözleşme sürecinin dolmasına az bir zaman kala kendi tekliflerini getirmektedir. Getirdikleri teklifler ise sendikanın taleplerinden olabildiğince geridir. Zira sendika Toplu Sözleşmede sadece ekonomik koşulları değil, bununla birlikte, uçuş güvenliği ve verilen hizmetin daha güvenli ve kaliteli olması yönünde taleplerde de bulunmaktadır. Bu haliyle sendika sadece THY'de çalışan işçilerin ekonomik, sosyal ve çalışma koşullarının düzeltilmesini değil, aynı zamanda bu kurumdan hizmet alan insanların da rahat ve güvenli yolculuk etmesi için çaba harcamaktadır. Patronlar bu emeklere ve özveriye karşı rest çekme yaklaşımını sergilemiştir.

İkincisi; sendikanın grev kararını iş yerine asmasının ardından, THY patronları sendika üyesi işçilerin arasında grev oylaması yapılması yönünde imza toplama girişiminde bulunmuştur. İmza toplarken uyguladıkları yol ise tam da burjuva sınıfa uygun bir tarzda olmuştur. İşçilerle tek

tek görüşmeler yapılarak demagojinin ötesinde şantaj, yıldırma, tehdit girişimlerinde bulunmuşlardır. Bununla birlikte basına işçilerin grev oylamasına gideceği yönünde açıklamada bulunulmuş, böylece kamuoyunu işçiler grev istemiyor, sendika şirkete ve ülkeye zarar verme amacı taşıyor şeklinde yönlendirmede bulunulmuştur.

Üçüncü olarak burjuva-feodal basın sendika yöneticilerinin açıklamalarını halka ulaştırma görevini yerine getirmemektedir. Oysa ki yukarıda belirttiğimiz gibi THY şirketinin yöneticilerinin açıklamaları basında oldukça geniş yer bulmaktadır. **Dördüncüsü** THY şirketi toplu sözleşme süreci ve sonrasında sendikaya ve işçilere karşı tutumunda pervasızdır. Amacına ulaşmak için her türlü yolu ve yöntemi denemekten kaçınmamaktadır. **Toplu sözleşme sürecinin yaz ayına gelmesi ve THY şirketinin ülkeye gelen turistlerin önemli bir kısmını taşıyor olması onları, grevin Türkiye ve şirkete zararının çok büyük olacağı yönünde propaganda yapmaya itmiştir.**

Burada asıl sorun bu bilinen ve sık sık yaşanmasına izin verilen olayların önüne geçmek için çıkarılacak derslerdir. THY şirketi ile Hava-İş Sendikası arasında gelişen toplu sözleşme sürecinde THY şirketi yöneticileri kendilerine has olan "**avantajları**" (turist taşıma gibi) kullanarak sendikayı kendi istediğini kabul etme yönünde zorlamaktadır. Ancak THY şirketinin sendika

ve işçilere karşı bu derece pervasız olmasının nedeni sadece kendine has avantajlarının olmasından kaynaklı değildir. Ülkemizde ve dünyada sendikalara yönelik yoğun saldırı ve buna koşut olarak da sendikaların pasif, işbirlikçi yaklaşımları söz konusudur. Bu sosyal **diyalogcu sendikacılık** olarak adlandırılmaktadır. Bu süreçte patronların istediği gibi toplu sözleşmeler imzalanmış, işçilerin ekonomik sosyal ve çalışma koşullarının düzeltilmesi yönünde bir kazanım elde etmeyi bırakalım kazanımlar birer birer elden gitmiştir. Sendikalara karşı çok yönlü ideolojik saldırılar yapılırken diğer taraftan işbirlikçi sarı sendikalar bunun pratik ayağını örmüş ve sendikaları işe yaramayan kurumlar haline getirecek kararların altına imza atmışlardır. **İşte tam da bunlardan kaynaklı işçi ve diğer emekçilerin sendikalara olan güveni ve sendikalarda örgütlenme talebi yok olma noktasına gelmiştir.** Bunu bilen THY gibi şirketler toplu sözleşme görüşmelerinde olabildiğince pervasız olmaktadır.

Patronlarla işçiler arasında sürekli olan bir gerilla mücadelesinden söz edilebilir. Bu mücadelede inisiyatifi elinde bulunduran saldırıya geçerek düşmanına geri adım attırır ve bu mücadeledeki konumunu daha güçlü hale getirir. Eğer ki yıllardır olduğu gibi işçilerle patronlar arasında bir mücadele yokmuş gibi davranılırsa (bugünlerde bu, diyalogcu uzlaşmacı sendikacılık olarak geçmekte) kaybeden hep işçiler olur. Son yıllarda patronlar işçi sınıfının öz örgütlenmeleri olan sendikaları zayıflatmak için çaba harcamışlar ve zayıflamanın belli bir aşamaya gelmesiyle birlikte sendikaları bitirmek için saldırılarına hız vermişlerdir. İşbirlikçi sendikal anlayışlarda bu sürecin gelişmesinde patronların safında yer almıştır. İşçilerin ekonomik, sosyal, siyasal ve çalışma yaşamı-

na ilişkin çıkarlarını korumamışlardır. Kaybedilen inisiyatif grev silahının etkin kullanımıyla yeniden kazanılabilir ve güçler yeniden toplanabilir.

Hava-İş taleplerini patronlara kabul ettirmeye istiyorsa bunu şirketin en fazla etkileneneceği zamanda yapmalıdır. Yoksa grev silahı etkin kullanılmamış olur. Diğer bir deyişle demir tavında dövülmelidir. Elbette ki, bu iradeyi gösterebilmek önemlidir. "**Şirkete zarar vermeyeyim**" diyerek çıkılan bir toplu sözleşme sürecinden işçilerin ve onun sendikasının kazanımla çıkması mümkün değildir. Yıllarca böyle davranılmış ve kazanılan haklar bir bir işçilerin ellerinden alınmış, sendikalar ise var olma savaşı vermeye itilmiştir. Bugün cesaretle ileri çıkan sendikaların işçi ve emekçilerin haklarını savunma tutumu içinde olan sendikaların desteklenmesi, dayanışmanın yaratılması, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi bütün işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu moral durumunu etkileyecek ve gücünün farkına varması yönünde adım atılmasını sağlayacaktır. Yıllar yılı eksik bırakılan, direnişçi sendikalara destek vermeme, duyarsız kalma yaklaşımlarının aşılması son derece gerekli bir hale gelmiştir. Bir adım gerisinin daha büyük yıkımlar anlamına geldiği aşkardır. Yenilgiler bir bütün olarak işçi ve emekçilerin mücadelesini etkilemekte, mücadele azmi ve kararlılığı kırılmaktadır. Grev ve direniş kararı alan sendikaların ve işçilerin bunun bilincinde olması ve bu sorumluluğu taşıması önemlidir.

Diğer yandan ise haklarını almak için mücadele eden sendikalara ve işçilere sınıf kardeşlerinden büyük destekler verilmelidir. Birleşmiş, bütünleşmiş ve işçi sınıfı bilinciyle donanmış bir işçi sınıfı ve diğer ezilenler ancak böyle daha iyi bir geleceğe ve sınırsız ve sınıfsız bir dünyaya doğru adım atabilirler.

“Görüşme masasındaki oyuna alet olmayacağız!”

KESK, Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen ile hükümet arasında kamu emekçilerini kapsayan Toplu İş Görüşmeleri'nde KESK görüşmelere katılmadı. **Türk Kamu-Sen** ile **Memur-Sen** ise görüşmelere devam ediyor. Her üç konfederasyona bağlı sendikalara üye tüm kamu emekçilerini kapsayan ve **15 Ağustos**'ta yapılan görüşmelere katılmayan KESK, diğer konfederasyonlara da seslenerek birlikte mücadele çağrısı yaptı. Ancak her iki konfederasyon KESK'in bu çağrısına yanıt vermedi.

15 Ağustos'ta KESK Başkanı İsmail Hakkı Tombul aynı gün yapılacak olan toplu görüşmeler öncesinde Başbakanlığın bahçesinde yaptığı açıklamayla **“bu masanın orta oyunu olmayacağız”** diyerek görüşmelerden çekildiğini açıkladı. Başlayacak olan görüşmelerin toplu sözleşme olarak yapılması talebiyle YKM önünde biraraya gelen KESK üyeleri Başbakanlık'a yürüdü. Burada emekçiler adına basın açıklaması yapan KESK Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, kamu emekçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkının olduğunu belirterek **“bu hakkımızı kullanacağız”** dedi.

Yine **18 Ağustos** Cumartesi günü KESK İstanbul Şubeler Platformu, Eğitim-Sen İstanbul 7 No'lu Şube binasında bir basın açıklaması yaparak TİS görüşmelerinde oynanan oyuna alet olmayacaklarını belirtti. Hükümetin **Toplu İş Görüşmelerinde** özellikle KESK'i baskı almayı denediğinin vurgulandığı açıklamada, mali, sosyal, siyasal hakların korunması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesinin yegâne yolu olan toplu sözleşme ve grev hakkının kullanılması gerektiği belirtildi.

21-24-27 ve 29 Ağustos tarihlerinde **“İnsanca Yaşam İçin Toplu Sözleşmeye Yürüyoruz”** temalı eylemler için de birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

Açıklama sonrası görüştüğümüz KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve Eğitim Sen İstanbul 7 No'lu Şube Başkanı **Emin Ekinci** KESK'in görüşmelerden çekilme kararına ilişkin gazetemize şu açıklamaları yaptı;

“Neden çekilme kararı? Çünkü biz görüşme istemiyoruz. Biz sözleşme istiyoruz. Sözleşmelerde de karşı tarafın anlaşmalara uymasını istiyoruz. Bizim sözleşmelere ilişkin iki problemimiz var. Birincisi; görüşmelerin örgütlü bir kesime bakış açısının hâkim olduğu yanlış ve sakat bir anlayışla oluşturulmaya çalışılmasıyla ilgili. Yani problem hükümetin meseleye bakışıyla ilgilidir. Esas olarak ‘biz dinleriz, biz görüşürüz ve biz bildiğimizi yaparız’ anlayışı mevcuttur hükümette. İkincisi; ise alınan kararın uygulanmaması ile ilgilidir. Bu görüşmeleri çözüm bulucu bir yaklaşım olarak görmediğimiz için görüşmelere katılmama kararı aldık.” (İstanbul)

Deri işçileri “zafere kadar direniş” diyor”

Tuzla Organize Deri Sanayii'nde bulunan **Derkafon** ve **Duman Deri** fabrikalarından atılan işçilerin direnişi bir ayını doldurmak üzere.

Direnişin başladığı günlerde ziyaret ettiğimiz direnişçi işçilere, süreçlerinin takipçisi olduğumuzu dair verdiğimiz sözü yerine getirerek, geçtiğimiz günlerde yine yanlarına gittik. İlk uğraşımız Derkafon işçileri oldu. **İşten çıkarılan 14 işçi ilk günkü gibi, aynı kararlılıkla fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar.**

Bir önceki ziyaretten tanıştığımız işçiler oldukça sıcak karşılıyorlar bizi. Selamlaşma faslının ardından sohbete başlamadan önce, gazetemizin, direnişle ilgili haberin yer aldığı son sayısını veriyoruz. Herkes eline birer gazete alarak ilgiyle kendi haberlerini okumaya başlıyor.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Başkanı **Binali Tay**'in da işçilerin yanında olduğunu görüyoruz. Önce işçilerle ardından ise Binali Tay'la direnişin geldiği aşamayı konuşuyoruz.

Sözü önce direnişteki işçiler alıyor. Direnişin 25. gününe girdiklerini ve bekleyişlerinin sürdüğünü söylüyorlar. Bu süre içinde patron sendikadan hiçbir görüşme talebini kabul etmemiş. İki gündür de mal çıkarılmıyormuş fabrikadan. Malların nereye gittiğini sordüğümüzde, Gönen'e gittiğini söylüyorlar. 4-5 kamyon mal taşınmış. Ve yine diğer direnişlerde de yaşandığı üzere, jandarma koruması altında gerçekleştirilmiş mal çıkarma işlemi. **Patronun mallarını koruyan jandarma, işçilerin direnişle ilgili pankartlarını söktürmüş. Yasadışıymış!**

Patron mal çıkarmanın yanı sıra, fabrikayı artık çalıştırmayacağını, dışarıda fason yaptıracağını söyleyerek, işçileri işe geri almayacağını söylüyormuş ve **“alacaklarınızı alın gidin”** diyormuş. Ancak alacak meselesi de oldukça kurnazca ele alınıyor patron tarafından. İşçilere her yıl giriş çıkış yaptırılarak bir takım kağıt-

lar imzalatılmıyormuş. Yani 4-5 yıllık işçi yeni bir işçi statüsünde görünüyormuş ve 200 milyondan fazla bir alacak görünmüyor bu durumda. **“Peki bu kağıtları neden imzalıyorsunuz?”** sorumuza ise, **“ekmek parasını kaybetmemek için imzalıyor herkes”** cevabını veriyorlar. İmzalanan kağıtların yanı sıra, bir de senet imzalatılmıyormuş işçilere. Bunu ise sendikal örgütlenmeden vazgeçmeleri için yapmış patron ve açıkça da söylüyormuş. Ancak işçiler tüm bu ayak oyunlarına ve yıldırma çabalarına karşın, hak alma mücadelesinden vazgeçmeyeceklerini vurguluyorlar ısrarla.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** ise, direnişin başından beri işçilerin yanında olduklarını belirterek, işçilerin sendikal mücadelesinin de yakın takipçisi olduklarını söylüyor.

Derkafon işçileriyle vedalaştıktan sonra, sanayii içindeki diğer direnişe, Duman Deri'ye gidiyoruz. Aynı günlerde başlayan direniş burada da sürüyor.

Derkafon'da olduğu gibi, burada da sıcak bir karşılama oluyor. Burada bazı gelişmeler var. Bu gelişmeler her ne kadar işçilerin lehine

gibi görünmese de, işçiler hak alma mücadelesine ilişkin umutlarını yitirmiş değiller.

Gelişmeler, iki ortaklı firmanın ortaklardan birine devredilmesi olarak özetlenebilir. Devir işlemi önümüzdeki günlerde sonuçlanacakmış ve direnişteki işçilerin yeni patrona çalışması isteniyormuş. Ancak yeni giriş yaparak ve asgari ücretle! Anlaşılan fabrikanın iki ortağı, Ali'nin külahı Veli'ye Veli'ninki Ali'ye denebilecek bir yöntemle, işçinin yükünden kurtulmaya çalışıyor. Ücretler düşecek, yeni giriş yapıldığı için daha bir dizi kazanım ellerinden alınacak vs... İşlerdeki alacakları ise **“eski”** patronun insafına göre, peyderbey ödenecek gibi bir durum söz konusu. Bu duruma ilişkin tavırlarını soruyoruz.

“Bizim için esas olan, nasıl olursa olsun işbaşı yapmak. İşe bir başlayalım, hak alma mücadelesini devam ettireceğiz” diyorlar. Böylesi bir çözümün, bir dizi hak kaybını da beraberinde getirdiğinin farkında olsalar da, umutlarını yitirmemişler. Ve Derkafon işçileri gibi onlar da, zafere kadar mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını ilan ediyorlar. (Kartal)

Deri-İş Sendikası Genel Merkezi yeni yönetimini seçti

Deri-İş Genel Merkezi'nin 29. Olağan Genel Kurulu **11-12 Ağustos 2007** tarihlerinde **Petrol İş Sendikası Genel Merkez** binasında gerçekleştirildi.

Birinci gün katılımcıların, delegelerin, yönetime adaylığını koyanların yaptığı konuşmalarla geçen Genel Kurul'da ilk konuşmayı **Petrol-İş Sendikası Eski Başkanı Ziya Hepbir** yaptı. Hepbir'in ardından söz alan **Haberleş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu**, sınıf mücadelesinin ileriye taşınmasında önemli bir araç olan yerel örgütlenmelerin gerekliliğinin çok fazla hissedildiği bir süreçten geçildiğini ifade etti.

Türk-İş Genel Başkanı **Salih Kılıç** da sendikaların içerisinde olduğu durumdan bahsederken **Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın** Hava-İş'in almış olduğu grev kararının destekleyicisi olmaktan öte, bizzat katılımcısı olduğu takdirde di-

renişin kazanımlarla sonuçlanabileceğini söyledi.

Genel Kurul'a destek vermek amacıyla katılan **Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin** de bir konuşma yaparak, grev kararını almalarına neden olan süreci aktardı.

Genel Kurula **Partizan**, Yeni Demokrat Gençlik ve **İşçi Köylü Gazetesi** de mesaj gönderdi. Yer yer gerginliklerin yaşandığı kurulda, Genel Başkan Vekili **Musa Servi**, Eğitim Teşkilatlanma Sekreteri **Gürsel Menteş**, Eğitim Teşkilatlanma Sekreterliği'ne adaylığını koyan **Yusuf Gökçe**, Genel Başkanlığa adaylığını koyan **Bayram Ateşoğlu**, Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** ve diğer şubelerden katılan delegeler birer konuşma yaptılar. Profesyonel sendikacılık için tüzükte yer alan maddenin değiştirilmesine ilişkin sunulan öneri kabul edilmezken, Genel Merkez'deki yönetici sayısının düşürül-

mesine ilişkin daha önce oylamaya sunulan ve kabul edilen öneri de yeniden oylamaya sunulmuştu. **“Yaşasın sınıf dayanışması”**, **“Birlik, mücadele, zafer”** sloganlarının atıldığı Genel Kurul'un birinci günü, 30 yıldır aktif sendikacılık yapan ve Deri-İş Sendikası Genel Başkanlığını yürüten **Yener Kaya**'nın yaptığı konuşmayla sona erdi. Yener Kaya'nın Onursal Başkan olarak seçildiği Kurulun birinci günü, ertesi gün devam edilmek üzere sona erdirildi.

Genel Kurul'un ikinci günü ise sadece oylama yapıldı ve oylamaya katılan delegeler oylarını kullandı. Akşam geç saatlere kadar süren oylamanın sonucunda, **Musa Servi** Genel Başkan, **Gürsel Menteş** ise Eğitim Teşkilatlanma Sekreteri seçilirken, YK üyeliklerine de **Hasan Erdoğan**, **Ali Namet Zorlu**, **Hasan Ulaşan**, **Nihat Çilemli** ve **Makum Alagöz** getirildiler. (Kartal)

Sinan köylüleri “Ağalara oy yok” diyerek

mücadelenin devam edeceğini gösterdi

köyün ileri gelenleriyle ilişkilerini arttırıp köyde tam bir hâkimiyet kurmuş. Bu arada Bismil'in başka bir köyünden kendi adamı olan bir muhtar da getirmiş köye.

Ağa, 1956 yılında köye gelen komisyonu kendi evinde ağırlar ve köylünün bundan haberi olmaz. Sahte bir tutanak hazırlar. Tutanak şöyledir; “103 parça parselli toprakların sahipleri ne kadar aranmışsa da bulunamamıştır, varislerine de ulaşılamamıştır.” Ve böylece Ağa'nın getirdiği muhtar, iki kadastro teknisyeni ve bilirkişilerin onayıyla toprak hazineye geçer. 1969 yılında Abdulkadir Ağa'nın oğulları **Ferman** ve **Ahmet** ağalar köylülerin evlerinin tapularını kendi adlarına aynı sahtekarlıkla geçirirler. Bunu ileride toprakları kendi adlarına geçirdiklerinde köylü ses çıkartmasın diye yapmışlardır. 1973-1974 yıllarından başlanarak hazineye geçmiş görünen Sinan köylülerinin topraklarını parça parça 2003 yılına kadar kendi adlarına tapulamaya devam ederler.

Halil Duru yaşadıklarını şöyle anlatıyor; “Bizler 2003 yılında Doğrudan Gelir Desteği yaptırmak üzere İlçe Tarım Müdürlüğü'ne gittimizde oradaki memurların bize verdiği cevap şu oldu; ‘sizin adınıza hiçbir toprak yok,

evlerinize gidin’. Yüzyıllardır dedelerimiz, atalarımız tarafından ekilip/biçilen bu topraklar 50 yıl içerisinde sahte tutanaklarla elimizden alındı. Bizler de Sinan halkı olarak camiye gidip bu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğimize yemin ettik. 2003 yılından bu yana topraklar işletilmiyor, Ferman ve Ahmet Ağaların çocukları olan **Cengiz**, **Reşat** ve **Kemal** Ağalar kimi zaman tarlaların sürülmesi için traktör gönderseleler de köylüler birlik olup traktörlerini parçalayıp gelen adamları kovuyorlar”.

2005 yılında Siirt'te Başbakan ve eşiyile 45 dakika görüştiklerini söyleyen Halil Duru, Başbakan'ın hanımı bizim için gözyaşları döktü ve ‘bu sorununuzu Allah'ın izniyle halledeceğim’ dedi. Hala bekliyoruz o sözünü tutmasını.”

Karakolun ve Meclis'in hep ağanın yandaşları olduğuna inanan Sinan halkı bu seçimleri boykot etti. Seçim günü köyün girişine bıraktıkları sandığına “Ağalara oy yok”, “Ağalar Meclis'te köylüler sokakta” vb. yazılı kağıtlar atıldılar.

Son olarak verdikleri mücadelelerinden asla pişman olmadıklarını söyleyen Halil Duru haklarını alıncaya kadar mücadelelerini ısrarla sürdürüleceğini de ekledi. (Amed YDG)

Bizler **İşçi-köylü okurları** olarak seçimleri boykot eden ve dört yıldır ağaya karşı toprak mücadelesi veren Sinan köylülerini ziyaret ettik. Bu onurlu direnişi sürdüren köylülerden biri olan **Halil Duru**'nun evine konuk olduk. Bizi sevinçli bir şekilde ağırlayan Duru'dan bu mücadelelerinin nasıl başladığını ve ne aşamada olduğunu dinledik. Bundan doksan yıl kadar önce 400 baş koyunıyla Muş'un Zerre köyünden gö-

çebe olarak Sinan köyünün yakınındaki meraya hayvanlarını otlatmaya gelmiş **Abdulkadir Ağa**. (Şimdiki Cengiz, Reşat ve Kemal Sinanlı'nın dedeleri Abdulkadir Ayhan Ağa) O dönemde okuryazar oranı az olmasına rağmen Abdulkadir Ağa okuryazarı. Köy halkı okuma yazma bilmediği için Abdulkadir Ağa'yı aralarına almak istemişler. Zaten fakir olan Sinan köylülerine nazaran zengin sayılan Ağa, 30 yıl sonra

Kuraklık köylüyü canından bezdirdi

Çevreyi ve insan yaşamını hiçe sayan kapitalist-emperyalist sistemin bir ürünü olarak ortaya çıkan küresel ısınma ve bunun yanında su kaynaklarının yanlış ve sermayenin istekleri doğrultusunda kullanımı neticesinde yaşanan kuraklık en çok köylüyü yaralamakta. Ürünü toprakta kuruyan köylülere devlet tarafından el uzatılması bir yana bizzat devlet tarafından uygulanan emperyalizm patentli politikalar sonucunda köylüler için yaşam çekilmez bir hal almakta.

Kuraklık dolayısıyla köylünün uğradığı zararın **5 milyar YTL** olduğunu açıklayan **Türkiye Ziraat Odaları Birliği Genel Başkanı Şemsi Bayraktar** da İç Anadolu başta olmak üzere, Ege, Marmara, Akdeniz ve Karadeniz bölgelerine de yayılan kuraklığın başlangıçta belirlenen meteorolojik kuraklığın dışında tarımsal kuraklığa da dönüştüğünü belirtti.

Ülke genelinde tarla ürünlerinden, yem bitkilerine, meyve ve sebze dahil olmak üzere tüm ürünlerde zararın meydana geldiğini ifade eden Bayraktar, hasadına bu aylarda başlanacak olan, **ayçiçeği**, **çeltik**, **pamuk**, **mısır**, **fındık** gibi ürünlerde de her geçen gün ürün kayıplarının yaşandığına dikkat çekti.

TZOB tarafından elde edilen bilgilere göre kuraklığın köylülere zararının 5 milyar YTL olarak belirlendiğini açıklayan Bayraktar, bir önceki yıla göre Ortakuzey Anadolu'da yüzde 17,4,

Ege'de 27,7, Marmara'da 15,0, Akdeniz'de 14,3, Karadeniz'de 1,3, Ortadoğu Anadolu'da 5,3, Ortadoğu Anadolu'da ise yüzde 19,0 oranında zararın meydana geldiğini kaydetti.

Bakanlar Kurulu tarafından yayımlanan ve seçim öncesi oy yatırımı olarak gündeme gelen Kuraklık Kararnamesi'ne de değinen Bayraktar, “Yayımlanan Kararnamenin kapsamı **4 ürün ve 40 ille sınırlı tutulmuştur. Kararın tüm illeri ve ürünleri kapsayacak şekilde genişletilmesi talebinde bulunduk. Kararname ülkemizde çiftçilerimizin uğradığı zararın telafisini sağlama bakımından çok yetersiz kalmıştır**” şeklinde konuştu.

Suruç'ta kuraklık göçü

Diğer yandan Urfa'nın Suruç ilçesine bağlı

köylerde yaklaşık 27 yıldır baş gösteren susuzluk nedeniyle tarlalarından verim alamayan köylüler, köylerini terk ediyorlar. Susuzluk nedeniyle binlerce köylü göç ederken göç nedeniyle boşalan köyler ise harabeye dönmüş durumda. Köylüler, su probleminin çözülmesi durumunda tekrar köylerine dönmek isterken, Suruç Ziraat Odası Başkanı **Hışman Baran**, su probleminin çözülmesi halinde bu bölgedeki mevsimlik göç sorununun da biteceğine işaret etti.

Nar ve sebze bahçeleriyle yeşil bir ova olan Suruç Ovası'nda yeraltı sularının çekilmesiyle uzun yıllardır yaşanan susuzluğa çözüm bulunmaması nedeniyle Suruç'a bağlı 83 köyden hane sayısı 20-250 arasında değişen 10 köy tamamen boşaldı. **GAP** projesinden de yararlanmadıkları için susuzluk sorunuyla baş edemeye-

rek köylerini terk etmek zorunda kalan 60-70 bin kişi daha **Şanlıurfa**, **Adana**, **İzmir**, **İstanbul** ve **Gaziantep** illerine göç etmek zorunda kaldı.

Suruç'ta yaşanan susuzluk sorununa ilişkin bilgi veren Baran, kırmızı preri topraklara sahip **Suruç Ovası**'nın İtalya'daki Po Ovası ve ABD'nin Kaliforniya eyaletinde bulunan topraklarla eşdeğer olduğunu belirtti. Baran, 2006 yılında ihalesi verilen Suruç Sulama Projesi'nin 800 gün içinde bitmesi gerektiğini ancak, şimdiye kadar herhangi bir adım atılmadığını hatırlatarak, toplam 94 bin hektar verimli alana sahip Suruç Ovası'nın tekrar eski haline dönüşmesi için yetkililerin ve Şanlıurfa milletvekillerinin duyarlı olmasını istedi.

Susuzluk maydanoza da yaramadı

Hatay'da ise susuzluk maydanoz tarlalarını vurdu. Türkiye'nin maydanoz ihtiyacının yüzde 70'ni karşılayan ilçede, tarlaların tümü kurudu.

Samandağ Ziraat Odası Başkanı **Selim Kamacı**, ilçede yılda 4 bin dönümlük alana maydanoz ekimi yapıldığını söyledi. Kamacı, ilçenin sahile yakın olması ve arazilerin büyük bölümünün kumlu toprak olması nedeniyle burada maydanoz daha çok yetiştirildiğini belirterek, “Bu yıl yeterli oranda yağış olmaması ve **Asi Nehri'nin erken kesilmesi nedeniyle yeraltı suları çekildi**” dedi. (H. Merkezi)

Mevsimlik hayatlar...

Yol çilesi isyan ettirdi

Diyarbakır-Hani arasındaki 10 kilometrelik yolun yapımına başlanalı 4 ay geçmesine karşın hala bitmemesi Hani ilçesi halkını isyan ettirdi. Yolun tamamlanmamasını protesto eden Diyarbakır-Hani arası yolcu taşıyan minibüs şoförleri, **13 Ağustos** günü kontak kapatarak Belediye'yi protesto etti. İlçenin sorunlarıyla ilgilenmeyen belediye yönetimi eyleme duyarsızlığını sürdürürken jandarma ise hemen eylem yerine geldi.

Protestoya destek veren DTP Hani İlçe Başkanı **Veysi Nazlier**, 4 aydır yollarının yapılmadığını belirterek, bu yolun kazalara yol açtığına dikkat çekti. Nazlier, yolun tamamlanmaması nedeniyle meydana gelen tozların yol kenarında bulunan 20'ye yakın köydeki bahçelerdeki ürünlere de zarar verdiğine işaret ederek, **"Durumu, Hani Belediye Başkanı ve Kaymakamlığa illettik. Ancak bu sorunla ilgilenilmedi"** dedi.

Yolun neden yapılmadığına ilişkin bir muhatap bulamadıklarını söyleyen Özlem Hani Minibüsçüleri Kooperatif Başkanı Salih Taraman ise **"bu yolda kazalar oluyor. Arabalarımız zarar görüyor. Yolun yapımını üstlenen Müteahhit Bedri Yıldırım Karayolları Müdürlüğü'nün suçlu olduğunu söylüyor. Karayolları Müdürlüğü ise müteahhittin işi olduğunu söylüyor. Yeter artık; bu yolun tamamlanması gerekiyor"** diye konuştu.

Hani Birlik Minibüsçüleri Kooperatif Başkanı Mahmut Demir de 10 kilometrelik yolun 4 aydır hala tamamlanmamasına tepki göstererek, **"Minibüsler yapılmayan yoldan dolayı zarar gördü. Bu yol kazalara yol açıyor. Biz de kontak kapatarak bu durumu protesto ediyoruz"** dedi.

Minibüsçüler ile ilçe sakinleri yaklaşık 2 saat süren protestonun ardından eylemlerine son verdiler. **(H. Merkezi)**

Adıyaman'da mevsimlik işçileri taşıyan bir kamyonet devrildi. 29 kişi yaralandı. Urfa'dan Giresun'a gitmekte olan tarım işçilerini taşıyan kamyonet **Adıyaman -Gölbasi**'nda kaza geçirdi.

Şırnak'tan Adapazarı'na mevsimlik işçileri taşıyan minibüs Niğde'nin **Ulukışla** ilçesinde yolcu otobüsüyle çarpıştı. İzmir'in **Ödemiş** ilçesinde işçileri taşıyan minibüs otomobile çarpıştıktan sonra şarampole yuvarlandı. Kazada 23 kişi yaralandı.

Sivas'ta işçilerin balık istifi bindiği minibüsle kamyon çarpıştı 24 kişi hayatını kaybetti.

Şanlıurfa-Mardin çevre yolu çıkışında mevsimlik işçileri taşıyan kamyonet ile kamyon çarpıştı. 10 tarım işçisi öldü, çok sayıda kişi yaralandı.

Şanlıurfa'nın Akçakale ilçesinde kadın ve çocukları taşıyan kamyon Şanlıurfa- Mardin karayolunda mercimek ve pirinç yüklü kamyonla çarpıştı. Kazada 15'i işçi, toplam 16 kişi öldü. 15 kişi yaralandı.

Her yıl tekrarlanan sahnelerle karşı karşıyayız yeniden. Evlerinden, yurtlarından, çoluk- çocuk yaşamak için yollara düşen mevsimlik işçilerin dramı gözlerimizin önünde sahneleniyor. **T. Kürdistanı'ndan Ege**, Karadeniz ve **Çukurova**'ya göç eden yaşamların kısacık öykülerini anlatıyor bu görüntüler. Çoğunlukla da öykünün sonunu... Yaşadıkları toprakları terk etmek zorunda bırakılan, toprağını ekse bile karşılığını alamayan, çocuklarına bir gelecek kurmak için ömrünü yollarda tüketen insanların öyküsü.

Her yıl savaş bilânçoları ile yarışarcasına bir tablo çıkıyor karşımıza. Ölen yüzlerce insan, bir o kadar yaralı. Genç, yaşlı, çocuk, kadın-erkek... Büyük umutlarla binbir emek ve çile ile yollara düşen, yollarda yaşamlarını bırakan insanlar. **Her yıl azar azar ölüyorlar yazgıları buymuş gibi. Düşükleri yollar bir mezara dönüşüyor.** Umudla yüklendikleri yolculuklar hüsrarla sona eriyor. Sadece umutlarını asfalta bırakanlar için değil hedefe ulaşanlar için de değişen pek bir şey olmuyor. Menzile sağ

salim ulaşmayı başaranlar bir yandan kaybettiklerinin acısı öte yandan çalışma koşullarının ağırlığı ile baş etmek zorunda. Gün doğumundan gün batımına insanlık dışı koşullarda sürüyor yaşam.

Çile baki, umutlar mevsimlik

Onlar herkesten güçlü olmalı ve dişini sıkmalı. Geldikleri yerlerde kalıcı değiller ne de olsa. Bir mevsimlik onların işi. Sonra başka diyarlara göçecekler.

Suyu, elektriği, tuvaleti, banyosu olmayan çadırlarda günlük 16 milyon karşılığında ter dökecekler tüm gün. Kimisi fındıkta kimisi pamukta... Gittikleri yerlerde çoğu zaman **"hırsız"**, birçok yerde **"yabancı"** olacaklar. Patronlar, onların koşullarını çok iyi bildikleri için dizginsiz bir sömürüyü dayatacak. Borç-harç büyük tehlikeler atlatarak balık istifi doldurdukları minibüslerle bahçelere, ovalara ulaşan işçiler patron **"ne verirse"** razı olmak zorunda. Mevsimlik işçilerin çilesi bütün yaz boyunca sürüyor. Evlerine kışın bastırmasıyla dönüyor, biriktirdikleri ile geçinmeye çalışıyorlar. Havalar ısınca yine yollara düşüyorlar. **Yaşamları mevsimlere bölünmüş; fındık mevsimi, pamuk mevsimi, biber mevsimi...**

Mevsimlik işçiler, sadece ağır çalışma koşullarına değil aynı zamanda milliyetçi şovenist histerilere de göğüs germek zorunda. Özellikle Karadeniz'de linç edilmek istenen, dövülen çadırları yıkılan-yakılan, şehirlere sokulmayan, vebalı gibi görülen mevsimlik işçiler, tüm bunlara karşı sessiz sedasız yaşam kavgası veriyor. Sessizliği söyleyeceklerinin olmamasından değil elbette.

Mevsimlik işçilerin çalışma koşulları birlikte hareket etmenin örgütlenmesini de zorlaştırır. Bu durumu fırsat bilen patronlar, aralarına nifak tohumları ekmeyi ihmal etmezler. İşçileri bölmek için hemşericiliği kullanırlar. Elçiler, dayı başı veya çavuş adı verilen simsarlar işçilerin sırtına kene gibi yapışır, kanını emer. Mevsimlik işçilerin çalışmak zorunda olmaları ve bir süreliğine gelmiş olmaları onların ortak bir duruş gös-

termesini zorlaştırır. **Tarım-İş** gibi sendikaları olsa da birçoğunun bundan haberi yoktur. Adana'da, Mersin'de **Tarım İşçileri Dernekleri** kurulsun da geniş işçi kesimlerini kucaklayacak bir durumda olmaması patronların bu dümeni sürdürmesini olanaklı kılar.

Devletin önlemi; "Sizi uyarıyoruz!"

Gözlerimizin önünde yaşanan bu katliamlara karşılık hiçbir önlem alınmaz.

Yollarda mevsimlik işçileri taşıyan sürücülere ceza kesilir. Günlerce çok kötü koşullarda yapılan yolculukların bir zorunluktan kaynaklandığını görmek istemez **"büyüklerimiz"**. Borçla çıktıkları yollarda mevsimlik işçilerin otobüslere nasıl para vereceğini düşünmez. Üzerine düşeni yapmıştır; **"Uyarıyoruz! Böyle yolculuk yapmak çok tehlikelidir!"**

Ülkeyi yönetenler, mevsimlik işçilerin yaşam koşullarını düzeltmek yerine Karadeniz'de olduğu gibi onları şehre sokmazlar. Patronlarla işbirliği yaparak bu sömürüyü garantiye alırlar. Yaşanan yoksulluğa çözüm üretmek yerine işçileri aşağılayarak, onları suçlayarak hareket ederler. Oysa ki elçilerle görüşerek, kalınacak yerleri tespit eden, yevmiye ücretlerini belirleyen devletin bizzat kendisidir. **Bu yoksulluk ve sefalet cenderesinde ezilen işçilerin emeğinin gasp edilmesinin baş mimarı 'yüce devletimiz'dir.** Hükümet olmak için milliyetçi harcayanlar mevsimlik işçilerin acısını görmezler. Birbirinin boğazına ülkenin çıkarları adına yapışanlar üç maymunu oynar bu dram karşısında. Yazlıklarında boğaza nazır villaların da keyif çatarken mevsimlik işçilerin yaşadıkları bir iğreti gelir onlara. **"Cahil insanlar öyle çok uyarılmalarına rağmen yine koyun gibi dizilmiştir kamyonlara"**.

Göç katarları gibi göçebe yaşar mevsimlik işçiler. Umutları hep yarım kalır ve bir sonraki mevsime devredilir. Hayalleri, sevinçleri, mevsimlere parçalanmıştır. Hüzün ve yas olmasa da ümitleri hep yarım kalır.

(H. Merkezi)

“Biz bu devletin vatandaşı değil miyiz?”

Sarıyer’e bağlı Tarabya Cumhuriyet Mahallesi’nde yakın bir zamana kadar yaşayan gecekondu sahipleri büyük bir şaşkınlık yaşıyor.

Sarıyer’e bağlı **Tarabya Cumhuriyet Mahallesi’nde** yakın bir zamana kadar yaşayan gecekondu sahipleri büyük bir şaşkınlık yaşıyor.

On yıllardır yaşadıkları evleri, panzer-polis-dozer baskısıyla yerle bir edildi. Oysa **22 Temmuz** seçimlerinden önce verilen sözlere inanmış, gönül rahatlığı ile evlerinde/gecekondularında yaşamaya devam etmişlerdi. Bunun için nedenleri de az değildi. Ülkeyi **“yöneten”** Başbakan televizyonlara çıkmış, kendinden emin inandırıcı bir ses tonuyla **“kimse evsiz kalmayacak”** demişti. Sarıyer Belediye Başkanı **Yusuf Tülin**, kimsenin mağdur edilmeyeceğine yeminler etmişti. Bu kadarı yeterliydi emekçiler için. Mısır satmak veya emekli maaşını almak için yollara düştüklerinde yolları süsleyen **“kira öder gibi ev sahibi ol- dum”** billboardlarını büyük umutlarla izlemişlerdi. Ülkemizde kimse evsiz kalmıyor, hastane kuy-

ruklarında ölen olmuyor, işsiz sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. İnsanın gelecekte umutsuz olması için **“vatan haini”** olması gerekiyor.

Ülkede ekonomi tıkrığında, sanayi hızla kalkınıyordu, Türkiye Ortadoğu’da hak ettiği rolü oynuyordu. Ülkenin Başbakanı, gülen gözleriyle mitingden mitinge koşturuyor, emekçilerin gelecekte yana bir kaygısı kalmıyordu. Bu heyecan, bu coşku, harcanan emek, boşa gitmemişti. AKP diğerlerine fark atarak ipi en önde göğüsledi. Oylarını artırdı. **“Milletin iradesi”** Meclis’te hak ettiği yere gelmişti. Artık ülkenin önü açılmış, yeni ufuklar görünmüş, gelecek güzel günlere yol alınıyordu. Emekli, memur, işçi, ev kadını, öğrenci, tüm bu ortam içinde huzursuz olmanın ancak **“delilik”** olacağı düşüncesiyle yorgun bedenlerini uykuya yatırıdılar.

Rüya çabuk bitti

Geleceğe dair hayaller, umutlar ve hedefler daha seçimlerin üzerinden 1 ay bile geçmemişken, etrafı kuşatan panzerlerin sirenleriyle bozuldu. Bir polis ordusu, gecekondu sahiplerinin **“füze, tank ve uçak savar”** bulundurma ihtimaline karşılık hazırlıklı gelmiş, tedbiri elden bırakmamıştı. Etrafta kuş uçurtmayan, yolları kapatan **“savaş güçleri”**, gecekondu sahiplerini **“gafil”** avladı. Gecekondu sahipleri ellerindeki **“mühimmatı”** kullanmasın diye evleri içindkilerle beraber yerle bir edildi. Bekleyecek vakitleri yoktu. Daha yıkılacak, ocağı söndürülecek çok ev vardı. Yaptıkları savaş stratejisi böyleydi: Tehdit olma ihtimali olan her şey yok et! Çatılar, duvarlar içindeki yatak yorganlarla beraber darmadağın edildi. Göz gözü görmez hale geldi. Amirleri çatılara **“mevzilenen”** düşmanları gösteriyordu. Elebaşları 12 yaşındakiydi. Hepsini teker teker yakalayıp yokuştan aşağı fırlattılar. Komutanları olduğu tahmin edilen yaşlı (60) kadın ibret olsun diye yerlerde sürüklenerek coplarla siperlerden çıkarıldı. Onu kurtarmaya çalışan çocuklar ve yakınları da aynı akıbete uğradı. Zaten Karslıydılar üstüne bir de Kürtlerdi. Kafaları ezilmeliydi. Öyle de yapıldı. **Sevince Yıldız** ve mısır satarak hayatta kalmaya çalışan eşi Hakkı Yıldız tam da böyle bir uygulamaya tabi tutuldu.

“Eşim 65 yaşında. **‘Sizi yerleştirmeyinceye kadar yıktırmayacağız’, TOKİ’den ev vereceğiz’** dediler. Ben burada otuz senedir oturuyorum. Vergimizi ödüyoruz. Bizi kandırdılar. Bizi yerlerde sürüklediler, neler yapmadılar ki? Biz 20 kişiydik, 600 polis vardı. Küçük çocukların üzerine gaz bombası atıldı. Her şeyimiz içeride kaldı. Beni aşağı attılar. Çocuğumun vücudu simsiyah oldu. Tüm eşyalarım yıkıntıların arasında kaldı. İnsan insana bu kadar zulüm yapar mı? Şimdi dışarıda yatıyoruz. Yerimiz yok. **Ben AKP’ye dünya kadar oy topladım. Oylarımızı Erdoğan’dan istiyoruz. Yerimizi Ülke’ye satmışlar. Elimizde**

beş kuruş para yok. Evimiz gitti, şimdi ne yapacağız?”

Hayal kırıklığına uğrayan, gerçekleri gören sadece Yıldız ailesi değildi. Karabüklü bir diğer aile de Kürt olmasalar da devletin icraatlarından kurtulamamışlardı. 15 günlük evli çift gelecek **“güzel”** günler adına kapı dışarı edildi. Evlerinin özel idarenin arazisine ait olduğunu seçimlerden sonra keşfeden **“sessizlerin umudu”, “halkın partisi”** hemen harekete geçti. Öyle ya 20-30 yıldır belediyeye vergi ödüyor, özel idareye borç takıyorlardı. Bunun bedeli de 23 milyardı. Belediyeye ödenen paralar içinse hâkim son noktayı koymuştu; **“Bana ne belediyeye vergi vermeseydiniz!”**

“Biz bu memleketin vatandaşı değiliz. 20 yıldır burada oturuyorum. Hükümeti de belediyesi de, valisi de, kaymakamı da hepsi budur. (Yıkık evi gösteriyor). Bu insanlığa sığar mı? Burası zenginlere peşkeş çekilip satılacaktır. Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülin, ‘size TOKİ’den ev vereceğim’ dedi. Kandırdı bizi, bizi sokağa attılar, evimiz barkımız yok. İnsan hakları nerdeymiş? Demokrasi, insan hakları hiçbir şey yok!”

Evin **“işgalci”** sakinleri gözyaşları içinde viraneye bakıyorlar. Devlet, onlar için düşünmüş karar vermiş ve harekete geçmişti. Şimdi bu tabloyu yorumlamaya, ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Şimdilerde sıcak olsa da geceleri soğuyacak, çocuklar üşüyecek, yaşlıların hastalıkları nüksedecek. Devlet ‘baba’ bunları düşünmeyi **“ihmal etmiş”** olmalıydı. Çocukların öfkeli konuşmaları ve hüzünlü bakışları çok şey anlatıyordu. Her şeye bir **“derman”** bulan, ağzından bal damlayan **“büyüklerimiz”** nerede şimdi, söyleyecek sözleri yok mu? Evler yıkılırken plaj keyfi yapmak için uygun vakit olsa gerek! Şimdilik piyango **Cumhuriyet Mahallesi’ne** çıktı. Ancak bundan sonraki çekişmeler yine onların sınıftan olanlara yani işçi sınıfı ve ezilenlere çıkacak! Bundan kuşkusu olan varmı? **(İstanbul)**

Karanlık kafaların bilim düşmanlığı bir kez daha tescillendi

Aziz Nesin’in bu memlekette yetişen en büyük kara mizah ustası olduğu noktasında, sanırım çok az kişinin itirazı vardır. Özü gülerken düşündürme olan, ancak çoğunlukla ağlanacak halimize güldüren bir sanat dalıdır kara mizah. Bu sanat dalının yazın alanındaki en büyük kalemlerinden **Aziz Nesin**, yazdığı tüm öykü ve romanlarını bu toplumun, sistemden kaynaklı çarpıklıkları üzerine oturtmuş ve bu çarpıklıkları büyük bir ustalıklı ve eşsiz bir ironiyle ele almıştır.

Bilindiği gibi Aziz Nesin aynı zamanda gerici-faşist güçlerin Sivas katliamındaki baş hedeflerinden de biriydi. Aziz Nesin’i, siyasi çizgisine dönük eleştirilerimizi saklı tutmak kaydıyla, bir aydın-yazar kimliğiyle düşündüğümüzde, diyebiliriz ki, Aziz Nesin ömrünün sonuna kadar doğrularını savunmayı sürdürmüştür. Nesin aramızdan ayrılışı on yılı geçmiştir, ancak kitaplarına konu olan çarpıklıklar, bunların kaynağı olan sömürü ve talan düzeninde bir değişim olmadığı için, artarak sürmektedir ve bugün yaşasaydı, emin yazacak malzeme bolluğundan, yazmaya yetişmezdi.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan bir gelişme ise, Aziz Nesin’in adını kamuoyunda yine sıkça duy-

mamıza neden oldu.

Aziz Nesin, yazdığı 60’ın üzerinde kitabının tüm gelirlerini kendi adına kurduğu bir vakfa bağışlamıştı. Vakıf, Çatalca’da bulunan ve kimsesiz çocuklara üniversiteyi bitirene kadar ücretsiz eğitim veren vakıf binasının yanı sıra, İzmir’in **Şirince Beldesi’nde** de bir arsaya sahip. Aziz Nesin’in matematik profesörü olan oğlu Ali Nesin ise bu arsayı vakfın amacına uygun kullanmak için kolları sıvadığında başına gelenler, sık sık babasını hatırlamasına neden olmuş gibi görünüyor.

Ali Nesin bu arsa üzerine bir matematik köyü inşa etmek ve burada öğrencilere ücretsiz matematik dersi vermek istiyor ve bu yönlü çabalarında da hayli yol alıyor.

Hem öğrencilerin hem de tamamı gönüllülerden oluşan öğretmenlerin kolektif çalışmalarıyla derslikler inşa etmeye başlıyorlar. İnşa ettikleri yere amaca uygun olarak **“Matematik Köyü”** adını veriyorlar.

Dersliklerin bir kısmı bittikten sonra, bölgenin ileri gelenlerinin de katıldığı bir açılış yapılıyor ve dersler başlıyor. Bir hafta kadar bir zaman geçtikten sonra, jandarma “Matematik Kö-

yü”nü basıyor ve inşaat ruhsatı olmadığı gerekçesiyle, mühürleyeceklerini söylüyor. Ardından (jandarmanın ihbarıyla) elektrik idaresinden geliyor ve onlar da kaçak elektrik kullanılıyor diyorlar ve bir dizi prosedür dayatıyorlar. Jandarmanın **“görevi”** devam ediyor. Aynı günlerde **“köyde kalan öğrencileri bildirmediniz”** denerek, 100 milyon ceza kesiliyor.

Selçuk Cumhuriyet Savcılığı’nın, inşaat ruhsatından dolayı köyü mühürleyemeyeceği anlaşılıyor, ancak bu defa da **“izinsiz eğitim”**den dolayı mühürleme gündeme geliyor.

Oysa Ali Nesin, profesör olduğu için eğitim vermek için izin almak zorunda olmadığını ve zaten verilen eğitimin de ücretsiz verildiğini, izin için gerekli olan kayıt, diploma, sertifika vb. bir durumun da söz konusu olmadığını söylüyor. İnşaat ruhsatına gelince, inşaatın aslında bilgi dahilinde yapıldığını, çünkü aynı süreçte fiziki olarak var olan köy yolunun, kadastroya kaydettirme işlemleriyle uğraştıklarını ve bunu halletmeden inşaat izni vermediklerini kaydediyor ve bölgedeki tüm inşaatların da aynı koşullarda yapıldığının altını çiziyor.

Ve en nihayetinde derslikler mühürle-

niyor, öğrenciler dışarı atılıyor!

Ancak hem Ali Nesin hem gönüllü öğretmenler hem de öğrenciler **“Matematik Köyü”** nü terk etmeye niyetli olmadıklarını göstermek için, hemen diplerindeki ormana çadırlar kuruyorlar. Hem de jandarmaya sorarak. Ancak çadırlarda derslere devam ettikleri sırada, bu defada Orman Müdürlüğü baskın düzenliyor. Ormanı ele geçirdikleri yönlü duyurular almış ve **“gocunmuşlar”!**

Velhasıl, **“Matematik Köyü”** ve bu bağlamda da matematiğe ilgi, devletin bölgedeki her düzeyden yetkilisini bayağı korkutmuş! Herhalde matematikteki bölmeyi **“bölücülük”**, toplama-yı **“toplanıp, eylem yapma”**, vb. biçimlerde yorumladılar. Oysa bu memleketin **“yetkilileri”** on yıllardır memleketin dört bir yanında, mahalle içlerinde, camilerde ve daha bir çok yerde açılan kuran kurslarına ve her türden anti-bilimsel eğitime karşı oldukça **“hoşgörülü”** davranmış ve göstermelik bir-iki kapamanın dışında, bunları teşvik etmekte. Herhalde

Matematik Köyü’ne bu kadar **“takmaları”** ise, bilim karşısında duydukları korkudan olsa gerek.

ESP davasında 4 tahliye

Üzerinde son yapılan düzenlemelerle içeriği oldukça genişletilen ve ağırlaştırılan **Terörle Mücadele Yasası**'nın onaylanmasının ardından hatırlanacağı gibi bu yasa çerçevesinde **21 Eylül 2006** tarihinde Atılım gazetesi, ESP, Beksav, Tekstil-Sen vd. birçok kuruma eşzamanlı baskınlar gerçekleştirilmiş ve onlarca kişi gözaltına alınarak tutuklanmıştı.

Bu baskınlar sonucunda "**MLKP'ye üyelik**" iddiasıyla tutuklanan ve 8 Ağustos günü ikinci duruşması görülen mahkemede 4 kişi tahliye edildi.

9'u tutuklu toplam 32 kişinin yargılanmasına devam edilen mahkemede Tekstil-Sen Genel Başkanı **Ayşe Yumlu Yeter**, ESP Temsilcisi **Figen Yüksekdağ**, Dayanışma Gazetesi Editörü **Emin Orhan** ve **Birsan Kaya** tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'ne getirilen tutsaklar Adliye girişinde "**ESP susmadı, susmayacak**" sloganlarını atarken, **Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nden getirilen sanıkların duruşma salonuna ayakbaşı gelmeleri dikkat çekti.

Duruşmada ilk olarak ifadesi alınan Hacı Orman, hakkındaki iddiaları reddetti. Daha önce ifade verdiğini ve mahkemece serbest bırakıldığını anımsatan Orman, hakkındaki yakalama emrinin polis baskısı sonucu olabileceğini ifade etti. Muhafif kimliğinden dolayı yargılandığını ifade eden Limter-İş Sendikası Genel Sekreteri **Kamber Saygılı** da suçlamaları reddederek beraat talebinde bulundu.

Sanıkların ifadelerinin ardından, Av. Sezin Uçar tüm sanık avukatları adına mahkemeye savunma dilekçesi sundu. Müvekkillerinin "**yasadışı silahlı örgüte üye olmak**" iddiasıyla yargılandıklarına dikkat çeken Uçar, soruşturma aşamasındaki hukuksuzluğa dikkat çekti. Duruşma sonunda Hacı Orman hakkındaki yakalama emrinin kaldırılmasına karar veren mahkeme heyeti, Ayşe Yumlu Yeter, Figen Yüksekdağ, Birsen Kaya ve Emin Orhan'ı tutuksuz yargılamak üzere serbest bırakarak, duruşmayı **6 Aralık 2007** tarihine erteledi.

Öte yandan, duruşma öncesinde Adliye önünde toplanan ESP üyeleri, tutuklananların serbest bırakılmasını istedi. "**Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellemez. 10 Eylül tutsaklarına özgürlük**" yazılı pankart açan ESP'çiler, sık sık "**ESP susmadı, susmayacak**", "**Bize gücünüz yetmez, biz kazanacağız**", "**Umut dimdik ayakta**", "**TMY çöpe, özgürlük istiyoruz**" sloganlarını attı. ESP adına açıklama yapan Ersin Sedefoğlu, demokratik kurumlara yönelik baskıların temelinde TMY'nin olduğunu vurguladı.

(İstanbul)

Hapishanelerdeki sorunlar "sır" değil!

İHD İstanbul Şubesi, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini içeren bir raporu kamuoyuna sundu.

16 Ağustos Perşembe günü şube binasında gerçekleşen açıklamada, 2007 yılının ilk altı ayında, özellikle F Tipi hapishanelerde ve diğerlerinde siyasi tutsaklar ve adli tutuklular üzerindeki baskıların sürdüğüne ve hak ihlallerinin devam ettiğine dikkat çekildi. İHD İstanbul Şube adına açıklamayı yapan **Şaban Dayanan**; Bursa Kapalı, **Metris Kapalı**, Konya Kapalı, **Edirne F Tipi**, Bolu F Tipi, **Tekirdağ F Tipi**'nden olmak üzere toplam 47 mektubun geldiğini bildirdi. Ailelerin de mağdur olduğunu belirten Dayanan, yapılan tüm başvurulara rağmen **Adalet Bakanlığı**'nın herhangi bir adım atmadığını söyledi. Hapishanelerde, anadilde konuşma hakkının engellendiğini,

mektuplara el konulduğunu, toplatma kararı olmamasına rağmen devrimci ve sosyalist basın ve Kürtçe yayınların verilmediğini, sağlık hizmetlerinin karşılanmadığını ifade etti.

Tutsakların içme ve temiz su ihtiyaçlarının karşılanmadığını, sıcak suyun 15 günde bir verildiğini, spor yaparken boyun altına konulan gazetelere gardiyanlar tarafından "**amaç dışı kullanılmaz**" gerekçesiyle el konulduğunu sözlerine ekleyen **Dayanan**, **trajikomik yasakları da şöyle sıraladı**:

- Siyah üzüm istemek,
- Sabun ve deterjanı pencere kenarına koymak,
- Voleybol oynarken konuşmak,
- Volkmen ile müzik dinlemek,
- Mektuplarda moral verici cümleler kurmak.

(İstanbul)

İHD 301'in kaldırılmasını istedi

İHD İstanbul Şubesi yönetici ve üyeleri, 10 Ağustos günü düşünceyi suç kapsamına alan TCK'nın 301. maddesinin kaldırılması talebi ile Galatasaray Postanesi önünde bir araya geldi. "**301'e hayır! Düşünceye özgürlük**" yazılı pankart açan insan hakları savunucuları adına açıklama yapan Düşünceye Özgürlük Komisyonu Sözcüsü **Şaban Dayanan**, düşünce ve ifade özgürlüğünün önündeki en büyük engellerden birinin 301. madde olduğunu söyledi. Düşünceli açıklama özgürlüğünün, diğer özgürlüklerin olmazsa olmaz koşulu olduğunu vurgulayan Dayanan, "düşünce özgürlüğü, bilim ve sanat özgürlüğü, basın ve iletişim özgürlüğü, siyasi parti, sendika, vakıf ve dernek kurma hakkı, ülke yönetimine katıl-

ma, seçme ve seçilme hakkı vb. hak ve özgürlükler iç içe olan temel özgürlüklerdir. Bu hakların kullanılabilmesi, düşünce ve ifade özgürlüğünün varlığına ve korunup geliştirilmesine bağlıdır" dedi. İnsan hakları savunucuları, açıklamanın ardından, **TCK**'nin 301. maddesinin kaldırılması talebi ile TBMM'ye mektup gönderdi. (İstanbul)

Nevin Yaylacı'da kalıcı hasar tehlikesi

Tutuklu bulunduğu Sincan F Tipi Hapishanesi'nde 27-30 Temmuz tarihleri arasında birçok kez kriz geçiren, şiddetli baş ağrılarının yakını, hafızasını kaybeden Alinteri okuru **Nevin Yaylacı** kamuoyunun da baskısıyla 9 Ağustos tarihinde tedavi edilmek üzere tahliye edilmişti. Tahliye edilmeden önce hapishane doktorları tarafından önce migren "**teşhisi**" konulan, ardından ring aracıyla elleri kelepçeli hastaneye götürülen, burada da sinüzit "**teşhisi**" konulan Yaylacı'nın kızına infaz koruma memurları tarafından "**İyi bak, anneni son görüşün olabilir**" denilmişti. Yaylacı, Ankara'da yapılan I

Mayıs gösterisine katıldığı ve slogan attığı gerekçesiyle, Mayıs ayının sonlarında gözaltına alınarak tutuklanmıştı.

Hacettepe Hastanesi'nde tedavisi devam eden Yaylacı'nın sağlık durumu ciddiye-tini koruyor.

12 Ağustos günü yeniden hastaneye kaldırılan ve aşırı baş ağrısı şikâyetinde bulunan ve kısmi felç, hafıza kayıpları, bilinç yitimleri gözlenen Yaylacı için doktorlar "**fiziksel düzelme sağlanabilir ama kalıcı hasarın söz konusu olduğunu**" belirtiyorlar. Nevin Yaylacı'nın tedavisi halen devam ediyor. (H. Merkezi)

Uşak Hapishanesi'nde bir tutsağa dayak

Uşak Hapishanesi'nde bulunan oğlunun başgardiyen tarafından keyfi bir şekilde dövüldüğünü belirten **Mecbure Öztürk**, İHD İzmir Şubesi'ne başvurdu. Öztürk, hapishanedeki keyfi uygulamaların son bulmasını istedi.

Oğlu Özer Bezirgan'ın başgardiyen tarafından dövüldüğünü önceki hafta telefon ile yaptığı görüşmede öğrendiğini belirten ve bir oğlu daha aynı hapishanede bulunan anne Öztürk, **İHD İzmir Şubesi**'ne başvurdu. Öztürk, dayak olayını şöyle anlattı: "Gardiyanın çağırışı üzerine oğlum gitmiş. Onu hiç sebezepsiz yere dövmüş, sonra olay belli olmasın diye hücreye atmış. Birkaç gün hücrede de kalmış. Diğer oğlumun ısrarı üzerine tekrar koğuşa gelmiş. Ayakları, yüzü gözü yara bere içindeymiş. Çok dövülmüş. Oğlum Özer, baş gardiyandan şikâyetçi olmuş."

Hapishanede görüşülere de zaman zaman kötü muamelede bulunulduğunu bildiren Öztürk, "ama çocuklarımız onların elinde. Bir şey diyemiyoruz. Onlar ne dese onu yapıyoruz. Zaten görüş süremiz sadece 20 dakika. Herkes gardiyanlardan şikâyetçi aslında. Ama kimsenin elinden yapacak bir şey gelmiyor. Bize ne derlerse kabul ediyoruz" dedi.

Konu ile ilgili İHD İzmir Şubesi'ne başvuran Öztürk, **Uşak Hapishanesi**'nde bulunan adli tutuklulara ve özellikle oğluna yapılan uygulamalar ile ilgili hukuki destek istedi. (H. Merkezi)

Tutsakların yaşamı hiç sayılıyor

Hapishane ve Hastane... Her ikisi de ne kendimiz, ne sevdiğimiz görmek istediğimiz mekânlardır. Bu yazımızda hastanelerinde söz konusu hastalar tutsaklar olunca, hele bir de devrimci ve komünist tutsaklar olunca nasıl hapishaneleştiklerine değinip, unutulmuş koşulları, fiziki şartları, uygulamaları hiç bilinmeyen ve devletin unuttuğu hastanelerdeki mahkûm koşullarına, esasta da somutlamak açısından, genelin çarpıcı bir örneği olan **Ankara Numune Hastanesi'nin** mahkûm koşuşuna değineceğiz.

Her mahkûm koşuşu üç aşağı beş yukarı benzer fiziki şartlara sahiptir. Hastane binalarının zemin katlarına, ışık, güneş, havanın olmadığı, havalandırması bulunmayan, içinde çoğunlukla lavabo, tuvalet, banyo bulunmayan, bu tür ihtiyaçların ayrı bir bölümde izne tabi kıldığı mekânlardır hastanelerin mahkûm koşulları. Numune'nin mahkûm koşuşu da tüm bu fiziki özellikleri fazlasıyla barındırıyor.

Hapishanelerde her türlü hakkınızı defalarca kez, tekrar tekrar elde etmeniz gerekir. Hapishanede geçirecek olan yıllar ve mücadelenin doğal bir sonucu olarak, bu mekânların boş kalmıyor oluşu, buralardaki hak alma mücadelesinin kesintisiz bir şekilde sürdürülmesine olanak tanımaktadır. Fakat mahkûm koşulları böyle değildir. Buralara geçici bir süreliğine; üstelik ya çok ağır bir sağlık tablosuyla, ölmek üzere ya da 10-15 günlük kısa sürelik bir süreçte, geri hapishaneye gelecek bir rahatsızlık nedeniyle gider, götürülürsünüz. Ve mahkûm koşuşunun bekçileri çok iyi bilmektedir ki hastalığınız nedeniyle her şeyden önce fiziki olarak güçsüz durumdasınız. Ayrıca talep edeceğiniz her türlü hak için her seferinde karşınıza çıkacakları çok büyük bir kozları vardır; sağlığınıza. Kısa süre kalınıyor olunmasının ve büyük bedellerle elde edilen kazanım ve deneyimlerin yeni gelenlere devredilemiyor oluşunun kaçınılmaz bir sonucu olarak mahkûm koşulları, bırakalım bir hastayı, sağlıklı bir insanın bile insanca bir yaşam sürdürebileceği en azami şartları taşıması TC tarihi boyunca mümkün olmamıştır.

Ankara Numune Hastanesi'nin mahkûm koşuşu yukarıda belirttiğimiz genel tablonun tipik bir örneğidir.

Ankara Numune Hastanesi'nde planlar hayata geçiyor...

1999 yılında **DSP-ANAP-MHP** koalisyon

Sahip çıkalım!...

hükümeti iş başındadır ve dönemin Sağlık Bakanı MHP'li **Osman Durmuş**'tur. Rutin atama-tayın dönemi dışında, o yıl, yaz ortasında Ankara Numune Hastanesi'nin önce başhekimini, sonrasında bir dizi doktor ve yöneticisi Osman Durmuş'un kadrolaşma politikasının, ayrıca birkaç ay sonra **Ulucanlar Hapishanesi'nde** yapılacak olan katliamın bir ön hazırlığı olarak değiştirilmiştir. O günden sonra özellikle de mahkûm koşuşunun sorumlu doktor ve personelinin buradaki hastalara yaklaşımı ve uygulamaları tıp mesleğinin etik kurallarından uzak, insanlık değerleriyle bağdaşmayan bir hale gelmiştir.

Numune Hastanesi 19 Aralık katliamı sonrasında **Bartın, Çankırı, Ulucanlar, Malatya** gibi mahkûmları **Sincan I No'lu F Tipi Hapishanesi'ne** getirilen değişik illerdeki zindanlarda, operasyon nedeniyle yaralanan tutsakların **"tedavi edildiği"** yerdur. Yine Ölüm Oruççularının durumlarının ciddileşmesi ile birlikte devletin katletme-sakat bırakma politikalarının, zorla müdahalenin pervasızca pratiğe geçirildiği yerdir Numune Hastanesi.

Bugün gelinen aşamada zaman zaman kronik hastalıkları olan tutsakların ağırlaşan sağlık tablolarının **"denetim altına alınıp normalleştirilmesi"**, sağlık durumu geriye döndürülemez düzeyde ciddi bir bozulmaya uğramış ve hapishanede yaşamı mümkün olmayan, artık ölüme adım adım yaklaşan hastaların **"tedavisi için gerekenler yapıldı"** maskesini takabilmek amacıyla devletin kullandığı bir yer durumundadır Numune Hastanesi mahkûm koşuşu.

Sincan I No'lu F Tipi Zindanı'nda tutsak olan Yaşar İnce'nin yaşadıkları ve son durumu devletin tecrit-tretman politikasının, adım adım ölümü hazırlama politikasında hastanelerin, somutta da Numune'nin işlevini açıkça ortaya çıkarmaktadır.

Yaşar İnce'ye kullanmaması gereken ilaçlar verildi

Yaşar İnce'nin Kronik Hepatit B hastası olduğu ilgili kurumlar ve personellerce bilinmektedir. Geçen yıldan bu yana özellikle **Hepatit B** hastalığı için tüm uğraşlara rağmen gerekli olan müdahaleler yapılmamış, onlarca engellemelerle ve hastalığın ciddiyetine uygun bir duyarlılıktan uzak olarak baştan savmacı biçimde ele alınmıştır.

Yaşar İnce, mide, bağırsak sistemi problemleri ve kalp yetmezliği rahatsızlığı için gittiği Numune Hastanesi ilgili servis doktorlarına Hepatit B hasta-

sı olduğunu özellikle belirtmesine ve uygulanacak tedavide bunun dikkate alınmasını işaret etmesine rağmen bölüm doktorları Hepatit B (HBV) durumunu tetikleyecek, değerlerin yükselmesine neden olacak ilaçlar kullandırmışlardır. Kullanılan ilaçların HBV durumunu etkilemeyeceğini, dolayısıyla karaciğere zararı olmadığını belirtmişlerdir. Oysa kullanılan bu ilaçlar sonrası İnce'nin HBV değerleri çok fazla yükselmiş ve karaciğerde enfeksiyon başlamıştır. HBV ile ilgili profesörden bu durum öğrenildiğinde ise bölüm doktorunun özellikle kullanımında sakınca **"görülmemeyen"** ilaçlar üzerine durup derhal ilaçları kestirmesi ve bu ilaçların nasıl kullanımına izin verildiğini sorgulaması, işin özünü ve ciddiyetinin ne olduğunu göstermektedir. Bu tablonun oluşmasından **Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi** doktorları sorumludur.

HBV'ye bağlı olarak rahatsızlıkları artan İnce, 6 ayda bir yapılan olağan kontroller için talebini 5 ay dolmuşken belirtmesine rağmen, 15 ay sonrasında doktora götürülmüştür.

Evet, tutsaklar açısından her tarafta çok ciddi engellerden dolayı tedavi olmak oldukça güç. Sevin yapılsa dahi, bu defa askerin **"araç yok"**, **"personel yok"** deyip sevkleri ertelemesi ya da kameralı ringe tavrı alış kaynaklı keyfi bir şekilde hastaneye götürmeme tavrı koyması da farklı engellerden bir kaçıdır. Hastaneye veya doktora ulaşmak, muayene olabilmek büyük bir mücadele gerektiriyor. Bu kapsamda daha öncesinde yazılmış yığınlarca örnek bulunmaktadır.

Netice itibarıyla Yaşar İnce'nin Hepatit B'ye bağlı olarak hemen hastaneye yatırılması kararı verildi. **4 Temmuz 2007** günü Ankara Numune Hastanesi'nin ilgili bölüm doktoru İnce'nin getiril-

mesini bildiriyor. Aynı gün İnce bilgilendiriliyor ve hazırlıklı olması söyleniyor. **5 Temmuz 2007** günü hastaneye yatırılmak amaçlı götürülmesi gereken İnce, askerin sevki o gün iptal edilmesiyle sonraki güne kalmıştır. 6 Temmuz 2007 günü hastaneye götürülmüş ve yapılan tetkikler sonucu karaciğerde enfeksiyon başladığı tespit edilmiş, oldukça ağır olan bir ilaç tedavisinin bir yıl boyunca uygulanması kararı verilerek 10 gün sonra taburcu edilmiştir. HBV'nin düzenli ve hassas biçimde kontrol altında tutulması gerekirken, tutsakların içinde bulunduğu şartlardan kaynaklı bu imkânlardan yoksun olduğu aşikârdır. İnce'nin hastalığının bu noktaya gelmesinin sorumlusu yukarıda belirtilen çarkın kendisidir.

Bu tablonun en önemli ayaklarından birisi de durumu kritikleşen hastaların yatırıldıkları **"hastane"** adı altındaki Ankara Numune Hastanesi Mahkûm Koşuşu bölümüdür. Burası hasta olan tutsaklar açısından her yönüyle olumsuzluklar içermektedir. Tecrit-tretman zihniyetiyle ele alınan hapishane koşullarını dahi **"aratacak"** özelliklerdedir.

Mahkûm koşulları hapishanelerde hak alma mücadelesinin bir parçasıdır, hem de önemli bir parçasıdır. Fakat mahkûmların bu mekânlarda uzun süreli kalmayıları nedeniyle buraların koşullarında uzun süreli bir iyileşme sağlanamamaktadır. Bu nedenle ATO, TTB gibi meslek örgütlerinin bu koşullara yönelik düzenli ve sürekli kontrolleri, hastane yönetiminin bu koşulların koşullarını iyileştirmesine yönelik ısrarlı çabaları çok daha önemli bir hale gelmektedir. ÖO, Açık Grevleri, Operasyon vb. sıcak süreçlerle birlikte mahkûm koşullarının koşulları gündeme gelse de bu süreçler dışında buralar, devletin unutturmayı başardığı yerler olacaktır. **Unutmayalım, Unutturmayalım!**

Yaşar İnce'nin tutulduğu **Numune Hastanesi Mahkûm Koşuşu'nda** bu 10 günlük süre içinde gördüğü-tanık olduğu-maruz kaldığı uygulamalar-fiziki koşullar vb.lerini özetle, sadece madde madde alt alta dizdiğimizde dahi, söz konusu olan yerin bir hastanenin Mahkûm Koşuşu mu, bir esir kampının reviri mi olduğu açıkça görülecektir.

- Koşulların hiçbirinde su-lavabo-tuvalet-banyo yoktur.

- Koşullar havasız ve kapıları 24 saat kapalı tutulmaktadır.

- Koşullarda temizlik-hijyen namına hiçbir şey olmadığı gibi hastaların kendi kendine yaratmaya çalıştıkları hijyen de, genelin hijyeni bizzat personelle bozulduğu için, bir işe yaramamaktadır.

- Yazın tüm bunaltıcı sıcaklığına rağmen sadece Cumartesi günü banyo yapmaya izin verilmektedir

Tutsakların içinde bulunduğu sağlıksız koşullar

ki banyo yapılan yerin hijyen şartları ise hiç yoktur.

- HCV (Hepatit C: Bulasıcı ve ölümcül bir hastalıktır) hastaları ile diğer hastalar, özel hiçbir tedbir alınmaksızın, iç içe tutulmaktadır.

- Çok yoğun sigara içen hastalarla hiç içmeyenler bir arada tutulmaktadır.

- Yine başka hastalarla iç içe tutulması sakıncalı olan psikolojik sorunlu olan hastalar diğer hastalar ile iç içe tutulmaktadır.

- **Yaşar İnce'nin kaldığı 10 günlük süre içinde 3 adli mahkûm vefat etmiştir.** Bunlar içinde sadece birinin sağlık durumu ve gelişimine

ilişkin bilgi edinebildik: İbrahim Pank. İbrahim Pank, **Sincan I No'lu F Tipi'nde** kalan adli bir mahkûm. Hepatit B hastası olduğunu bilmiyor ve 2 yıl öncesinden ölümünden bir süre öncesine kadar karın ağrısı, baş ağrısı, ishal, halsizlik, gözlerde yanma vs. şikâyetlerle hastane revirine çıkmış, fakat revir doktorları tıpkı Yaşar İnce'ye söyledikleri gibi **"mevsimsel değişiklikler"**, **"grip-nezle"** vb. vb. deyip bunlara yönelik karaciğeri de zorlayan ilaçlar yazıp geri hücrelerine göndermişlerdir. Nihayetinde 2 yıl boyunca sevk edilmeyen **İbrahim Pank** durumunun ağırlaşması sonrası hastaneye

sevk edilmiştir. Hastaneye yapılan bu sevk zaten ilk ve son olmuştur. Pank'ın HBV değerleri çok yükselmiş ve hastalık artık siroza çevrilmiştir. Pank hemen hastaneye yatırılır ve yukarıda saydığımız koşullara sahip Mahkûm Koşuşu'nda hayatını kaybeder.

- Viziteye gelen sorumlu doktorları koşuş kapısından içeri girip, 5 yatak ötedeki hastaya uzaktan bir iki soru sorup, doğru düzgün cevapları bile dinlemeden çekip gitmektedir.

- Genelgede haftalık ziyaretler 1 saat iken, bu keyfi olarak yarım saat olarak yaptırılıyor.

- Mahkûmların paraları, geldikleri hapishanenin denetiminde tutulmaya devam ettiğinden, para gerektiren haberleşme, kantin ihtiyaçlarının giderilmesi vb.lerinin hiç biri zamanında ve yeterince karşılanmıyor.

Milyonlarca genç insan bu yıl yine çeşitli sınavlara girdi. Artık sınavlar ilköğretim çağına indi ve eğitim almak isteyen herkesin çaresiz tabi olduğu bir durum haline aldı. Günlük yaşamımızda bize hiç fayda sağlamayan, ezber bilgiye dayalı ve şaşırtmalı oyunlarla seçilmiş pek çok sorunun eşliğinde “geleceğimizi” kazanma yarışına sokuluyoruz.

Sınavların ortaya çıkışının altında nitelikli ve adaletli bir eğitim arayışı olmadığı herkesçe aşikâr. **Milli Eğitim Bakanı**’nın ve birkaç kurumun dönemsel olarak yaptığı açıklamalar dışında hiçbir kurumun bunun tersini kanıtlamak gibi bir kaygısı da yok. **OKS**, **ÖSS** ve **KPSS** gibi sınavlar genç insanların hayatlarını öğütürken sorumluları savunma ihtiyacı bile duymuyorlar. Son yapılan OKS sınavında onbinlerce öğrencinin diploma puanlarının yanlış hesaplanması ve adaletsiz puanlama sistemi binlerce öğrenciyi mağdur bıraktı. Umutsuzluğa kapılan bazı öğrenciler “**çareyi**” hayatlarına son vermekte buldu. Kararan yaşamlar karşısında Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik** ise bu tür olayların kaçınılmaz olduğunu ve arada kaybedenlerin olacağı mesajını vermekle yetindi. Ve arkasından gelen **ÖSS** ile iki milyona yakın genç birbiriyle yarıştı.

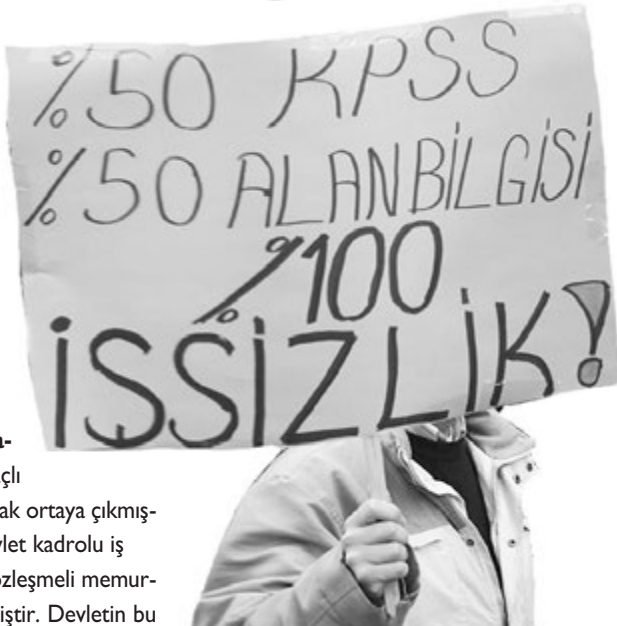
Eğer “**şanslı**” azınlık içinde yer alırsanız ve tüm elemeli bu sınavlardan sıyrılıp üniversite kapısına dayandıysanız yeni bir süreç sizi bekliyor. Özellikle de **Eğitim Fakültesi** içinde öğretmenlik eğitimi alanı seçtiyseniz, alanınızda ne kadar başarılı olursanız olun öğretmen olmak hakkınız değil, size verilmiş bir ödül olacaktır. İster Matematik Öğretmeni olun ister Edebiyat ya da İngilizce veya Resim hiç fark etmez. Yaşam boyu peşinizi bırakmayan ezber soruları yine karşınıza çıkar, sizi işe almamanın gerekçesi haline dönüşür bu sefer de.

KPSS, IMF’nin talimatları doğrultusunda “**devleti küçültme, özelleştirmelere hız verme ve bunlara bağlı olarak da devlet memurlarının sayısını azaltma, kademeli olarak ortadan kaldırma**” amaçlı uşak politikaların bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bu doğrultuda her türlü devlet kadrolu iş alımı kısıtlanmış ve alternatifi sözleşmeli memurluk ile hak gasplarına hız verilmiştir. Devletin bu

tür saldırılarında gözde sektör olarak eğitim ve sağlık hizmetleri bulunmaktadır, bu sefer de öyle olmuştur. Birçok ilçe ve köyde öğretmen sıkıntısı çekilirken öğretmen alımları çok ciddi oranda kısıtlanmıştır.

Güvencesiz İşçiler: Sözleşmeli ve Ücretli Öğretmenler

Devlet uşaklık politikaları ile kadrolu öğretmen atamalarını kısıtladı ve KPSS’yi açtı ama esas sıkıntı ve saldırının boyutu sonradan açığa çıktı. Açıkta kalan ve atanamayan öğretmenleri çok düşük ücretle ve hiçbir hak vermeden ihtiyaç duyulan okullarda çalıştırmaya başladı. Ders başına ücret alan öğretmenler uzak yerleşim birimlerine kendi imkânlarıyla gitmeye, alanları dışında derslere girmeye mecbur bırakıldılar. Bu şekilde çalıştırılan öğretmenlerin aldıkları kısıtlı ücret yol masraflarına bile ancak yetmekte ve tatil vb. günlerde ücretleri kesilmekte. Ayrıca çalıştıkları okuldaki durumları müdürün iki dudağının arasında. Bu durumdan kaynaklı angarya işlerde de bu öğretmenler çalıştırılarak daha çok sömürülmektedir. **Ücretli öğretmenlik yapan öğretmenler genelde kendilerini, hiç değilsen kendi işlerini yapmış olmak ve ailelerine yol ve sigara parasında destek sunmuş olmakla ifade ediyor ve bu şekilde çalışmaya devam ediyor.** Zaten açıkta kalan bu kadar öğretmen adayının olduğu düşünülürse iş bulmanın hiç de kolay olmadığı da anlaşılacaktır. Bu durum eğitim üzerine kurulu sektör içinde tam bir rant kapısı olarak görülüyor. Özel okullar öğretmen adaylarını bir sonraki yıla “**işe alma ihtimali**”

Bir sabır sınavı: KPSS

KPSS IMF’nin talimatları doğrultusunda “devleti küçültme, özelleştirmelere hız verme ve bunlara bağlı olarak da devlet memurlarının sayısını azaltma, kademeli olarak ortadan kaldırma” amaçlı uşak politikaların bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

vererek tüm yıl ücretsiz çalıştırıyorlar. Çoğu işsiz öğretmen de hiç düşünmeden buna razı oluyor, çünkü kaç yıl işsiz kalacakları belirsizlik içinde. Özel dershaneler ise KPSS adaylarına kazanma vaadi ile yüksek ücretli kurslar sunuyor. Artık bu da oldukça büyük bir rant kapısı oldu.

Sınav Neyi Niteliyor?

Bu sınav öğretmenlik mezunlarında bir yeterlilik aramıyor, engelliyor. Öncelikli olarak öğretmenlik yapacak bireyde aranan özellikler çocuk gelişiminden öğrenme bilimine, sınıf yönetiminde rehberlik yöntemlerine pek çok alanı kapsayan eğitim bilimleri dediğimiz alanda yeterli olmalıdır ve öğretmenlik bölümleri dört yılı kapsayan bir eğitimle bunu öğretmen adaylarına aktarır. Elbette ikinci aranan özellik öğretmenlik yapacağı branşla ilgili yeterlilik göstermesi. Ama bu sınavda eğitim bilimleri alanından yapılan sınavın başarı puanı diye adlandırılan puana etkisi yüzde kırktır. Branş ile ilgili bir kitapçık, bölüm ya da sınav ise KPSS’ye hiç dahil olmadı. Yani öğretmenler, sorumluluğu olan konulardan hiçbir zaman sınava tabi tutulmadılar. Ama sorumlulukları dışındaki pek çok farklı alandan sınav oluyorlar. Yani bu sınav olması gerekeni değil olmaması gerekenleri sorarak adayları engelliyor. Bundan daha vahim olan ise istenileni belirleyen standart bir puan olmaması. Yani **LES** gibi sınavlarda ön koşul olarak istenilen 55 barajının bir çerçeve içinde anlaşılabilirliği bulunmaktadır. Bu puanı alan herkes başvuru yapabilir. Ancak KPSS’de ise süreç tersinden işliyor. Binlerce başvurusu olan bir alanda açılan kontenjan sayısı 20 ya da 30 gibi sınırlı bir rakam oluyor. Taban puan, alınacak öğretmen sayısının biraz altına göre belirleniyor. Yani 30 kişi alınacak ve ilk 100. kişi 85 almış, taban puan 85 olarak belirleniyor. Yani kim bildiklerini unutmaya pahasına bu sınavın konularını en iyi ezberler, milyarlar döküp dershaneye gider ve at gözlüğüyle dolaşarak tüm yaşamını bu sınava odaklarsa o büyük hediyeyi alıyor. Kalan onbinler ise bir dahaki sene için daha çok adayla yarışmaya hazırlanıyor.

En Mağdurlar Güzel Sanatlar ve Beden Eğitimi Öğretmenleri

Üniversitelere girişleri bile özel yetenek sınavı ile gerçekleşen resim, müzik ve beden eğitimi öğretmenleri en çok zararı görenlerdir. Dört yıl boyunca atölyelerde, konservatuarda, spor alanlarında alanlarının gereklerini öğrenmek ve bu alanın öğretim yöntemlerini kavrayabilmek

için maddi zorluklar içinde okuyan öğretmen adayları alanlarına hakaret edilmesine diğer adaylar gibi genel yetenek-genel kültür başlıklarındaki sınavdan sorumlu tutuluyorlar. Alanlarının özgünlükleri hiçbir önem arz etmiyor. Zaten eğitimdeki önemleri görmezden gelinerek en çok daraltma da bu alanlardan yapılıyor. Önce onbinlerce beden eğitimi öğretmenin isyanına tanık olmuştuk. Birkaç yıl üst üste hiç kontenjan verilmeyen bu alanın üstüne Resim-İş ve Müzik Öğretmenliği de eklendi. Her yıl binlerce mezun veren bu alanların sıkıntısı git gide daha da büyüyor. Sınav öncesi söz edilen özel yetenek sınavları da sadece bir söylenti olarak kaldı ve yıllardır devam eden soruna hiç el atılmamış oldu.

Son Vurgun; Devlet Puan Çalıyor

2000’den bu yana mağdur olan öğretmenlerin sayısı hızla artınca ve puanlar yükselince devlet, elini puanlara da attı. ÖSYM “**sebep standart sapma**” dese de puanları 3 ile 8 arasında azaltıldı. 2007 yılının kılavuzunda katsayılar açıklanmadı. 2006 yılı KPSS kılavuzuna göre ise Eğitim Bilimleri sorularının 0,4 katsayısı ile çarpılması gerekiyordu. Ama netler 0,3 ile çarpıldı, genel kültür ve genel yeteneğin 0,3’lük katsayısı ise 0,5 yapıldı. Hem de adaylara bildirilmeden. Öğretmen adaylarında esas aranması gereken eğitim bilimlerinin etkisi daha da düşürüldü ve bilmedikleri, yabancı oldukları konuların etkisi artırılarak yeni bir oyunla saf dışı bırakılmaya çalışıldılar. 0,1’lik bir puan farkının bile onlarca aday farkı demek olduğu bu sınavda puanları çalınan binlerce öğretmen haksızlığa uğratıldı. Türkiye’de öğretmen açığı **200 bine** ulaşmışken devlet atama yapmamak için öğretmen adaylarına türlü oyunlar oynamakta. Büyük bir haksızlığa uğratıldıklarını bildikleri öğretmen adaylarını da seçim döneminde yatırım olarak gördüler ve kontenjanı 30 bin olarak açıkladılar ancak seçim sonrası gerçekler açığa çıktı ve 20 bin öğretmen atanacağı açıklandı. Yani KPSS üzerinden oyunlar saymakla bitmiyor. **Tüm bu yaşatılanların arkasındakileri iyi okumak gerekiyor.** IMF vb. emperyalist kurumların üzerinden geliştirilen tüm politikaların hedefinde halk oluyor. KPSS vb. eğitime dönük saldırılar da sadece bu durumun bir parçası. Belli eylemlilikler ve Eğitim-Sen üzerinden gelişen basın açıklamaları olsa da henüz bunlar çok sınırlı tepkilerdir. Eğitim, sağlık başta olmak üzere en temel insan haklarına yapılan saldırılara karşı öz-örgütüllükler oluşturarak karşı koymak gerekmektedir.

Seçimleri boykot eden köylüler gazetemizi aradı!

Ülkemizde köylülük her gün artan saldırılarla, büyük bir yıkım yaşıyor. Çıkarılan yasalarla üretmez hale getiriliyor, ürettiklerini de yok pahasına satmak zorunda kalıyor. Artık topraklarını dahi satıyor köylüler. Ellerinde avuçlarında ne varsa bir bir yok oluyor.

Ülkenin değişik yerlerinde unutulmuş yerleşim yerlerinde, hayatta kalmaya çalışan köylüler binbir güçlükte boğuşuyor. Tarlaya tohum atamaz hale gelmenin dışında yolları, elektrikleri, suları, sağlık ocakları vb. yok. Karadeniz'de, Ege'de, T. Kürdistanı'nda birçok köy susuzluğun pençesinde, Köprüleri olmayan köylerde, ulaşım çok ilkel yöntemlerle yapılıyor. Sağlık ihtiyaçları karşılanmıyor. Birçok köyde sağlık ocağı yok. Okul varsa da öğretmen yok. İki kişi varsa, lojman yok. Köylüler en temel ihtiyaçlarını karşılamak için büyük uğraş vermekteler. **Ağaların, köylüler üzerindeki baskısı da köylülüğün yaşadığı en önemli sorunlardan birini oluşturuyor.** Toprakları köylülerden türlü hile ve entrika ile ellerinden alan ağalar, köylülere baskı yapıyor. Özellikle T. Kürdistanı'nda çok daha yoğun bir şekilde yaşanan bu durum köylüler için can yakıcı sorunlardan birini oluşturuyor.

Sinan köylüleri mücadeleden vazgeçmiyor!

Diyarbakır Bismil'e bağlı Sinan köylüleri ağanın topraklarına el koymasına karşı yıllardır mücadele ediyor.

Ağa, tapu kayıtlarında yaptığı hilelerle köylülerin yıllarca binbir emekle yarattıkları değerlerine el koyuyor. Devletin desteğini arkasına alan ağa, köylülerin topraklarını ekip biçiyor. Sinan köylüleri buna karşı sessiz kalmadı. Yıllarca yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan köylüler, örgütleniyor ve süreç içerisinde politik bilinç de kazanıyor. Ankara'ya giderek **Abdi İpekçi Parkı'nda** çadır kuran, Meclis'in yollarını arşınlayan Sinan köylüleri, bu sürede devletin ağayla işbirliğini, düzenin gerçek yüzünü de görmüş oldu. Her gün daha fazla açlık ve yoksulluk getiren bu devletin, köylülere verecek bir şeyleri olmadığını gördüler. Bu zaman dilimi içinde Sinan köylüleri bu mücadelenin sonunda köye **Tüm Köy-Sen'in** bir şubasını de açmış bulunuyor.

Televizyonlardan, gazetelerden, milyon dolarlar harcanarak yapılan propagandaların birer yalandan ibaret olduğunu CHP'nin, AKP'nin veya diğerlerinin kapılarını çaldıklarında öğrendiler. Gerçekler hiç de görüldüğü gibi değildi. Devletin kapısında karşılaştıkları muamele gerçek, ötekiler yalandı. Hiçbir sorunları çözülmedi. Devletin çözemeyeceğini yaşayarak gördüler. Artık tepkileri sadece ağaya karşı değildi. Aynı zamanda düzene sisteme yöneliyordu. Geçtiğimiz yıl köylerinde ziyaret ettiğimiz, kahvelerini içtiğimiz, çadırlarında bağdaş kurduğumuz Sinan köylüleri, mücadeleden vazgeçmiyor. **22 Temmuz'da direniş ve mücadele halkalarına bir yenisini ekleyerek tüm yalanlara, aldatmacalara inat oyuna alet olmadılar.** Düzene, ağaya karşı tepkilerini seçimlerde de ortaya koydular. Seçimler üzerine yapılan bombardımana rağmen bu düzenden umudu kalmayanların yaptığını yaptılar. Oyuna gelmediler. Onları mücadelelenin içinde gelişen politik bir bilincin sonucuydu. Bunu görmezden gelemezdik. Sinan köylülerinin bu tutumunun propagandasını yapmaya çalıştık. Gazetemizin seçimlerden sonraki ilk sayısını da Sinan köylülerine gönderdik. Amacımız seslerimizi birleştirmek, aynı doğru tutumu takınmanın mutluluğunu paylaşmaktı. Sesimizi oy vermeyen, sandığa gitmeyen herkese ulaştırmalıydık. Bu düşünceyle Dersim'e, Muş'a, Hakkari'ye, ulaşacağı umudu ile soluğumuz, gazetemizi gönderdik. Çok geçmeden gelen bir telefon bu sesin hedefinde yankılandığını gösterdi.

Kahveye toplanarak sesimizi dinleyen Sinan köylüleri, telefona sarılarak bize ulaştı. Sinan köyünden aradıklarını söyleyerek bize teşekkür eden köylüler tutumumuzun doğruluğunu ve oy kullanmamak gerektiğini söylediler. **Uğraşımız, çabamız, kavgamız, emekçilerin aydınlatılması, bilinçlendirilmesi içindi. Sesimizin yankısını duymak emeğimizin mücadelemizin kitlelerde yarattığı etkiyi görmek oldukça sevindiriciydi.** Sinan köylülerinin bizi misafir etme talepleri ile biten konuşma sonucunda tüm yoldaşların yüzünde gülen gözler ve kocaman bir gülümseme kalmıştı. Bizim için önemli anlardan biriydi.

"Okulumuzu istiyoruz!"

Suyu, elektriği olmayan, hastalarını bir sağlık merkezine ulaştıramadığı için kaybeden köylülerin kareleri ile her gün karşılaşılıyor. Devlet, köylülerin temel ihtiyaçlarını karşılama görevini üstlenen **Köy Hizmetleri**'ni özelleştirerek bu tür görüntülerle daha fazla karşılaşmamızı da garantilemiş oluyor.

Köylüler **"ülke kalkıyor, tüm ödemeler yapılıyor"** iddialarına karşılık günlük yaşantısında birçok sorunla boğuşuyor. Hakkâri Yüksekova'ya bağlı **Dikilitaş** köylüleri de buna benzer sıkıntıları yaşayan yerlerden sadece biri. Mezraları ile birlikte 300 insanın yaşadığı köyün tek okulu Deniz Gezmişler döneminde inşa edilmiş. Geçen süre içinde devlet, köye tek bir çivi bile çakmamış, yolları olmayan, eğitim sorunları çözülmemiş köylüler, 22 Temmuz'da bunun hesabını sandığa gitmeyecek sordu. Oy vermeyerek öfkelerini dile getiren köylüler, sesimizin ulaştıklarından. Gazetemizi aldıklarını söyleyen **Dikilitaş köyü muhtarı Şakir İlhan**, tek haneli okulda öğrencilerin vardiyalı bir şekilde eğitim gördüğünü anlattı. Çocukların bir bölümü dışarıda iken di-

ğer bölümü içeride ders görüyor ardından yer değiştiriyorlarmış. Muhtar, okul için defalarca Valilik'e başvurduklarını ancak hiçbir şeyin yapılmadığını öfkeli sözlerle aktarıyor bize. Kışın 3-4 metre karın altında yolların kapandığını ve her yıl 200-300 hayvanın kar altında telef olduğunu dile getiriyor. Konuşmanın ardından yaptıklarımızın emekçiler için ne kadar önemli olduğunu, halkın bizi umut olarak gördüğünü daha iyi kavıyoruz. Bizi köyüne davet eden Şakir İlhan misafir etmek istediğini de sözlerine ekliyor.

Devrimciler, ilericiler bugün yaşadıkları darlıktan dolayı emekçilerin birçok sorununa yanıt olamıyor. Halktan kopukluk devrimcilerde verilen mücadelenin haklılığı konusunda soru işaretlerinin oluşmasına neden oluyor. Bugün yığınlar devletin zulmü altında inliyor. İşçiler, köylüler sorunlarına müdahale edecek, önderlik edecek insanları yani bizi bekliyor. Devrimciler halkın ürettiği yaşamın derinliklerinden besleniyor. Onlarla bütünleşmek, umut olmak, umudu çoğaltmak bugün için daha bir önem kazanıyor.

(Bir İK emekçisi)

İşçiler yemek boykotunda!

Sefaköy'de kurulu bulunan Elektropak fabrikasında patronun baskılarına karşılık işçiler sendikadan önderliğinde eyleme geçti.

Birleşik-Metal-İş Sendikası'na üye 460 işçi patronun, sendikasıyla ilişki ve ücretsiz izin haklarına karşı geliştirdiği baskılara karşı bir haftalık iş yavaşlatma eylemi ve yemek boykotu başlattı. **13 Ağustos'ta** başlayan eylemlerde sendikalı oldukları için

üç defa ücretsiz izne çıkarıldıklarını dile getiren işçiler kararlı.

Öğle yemeğinde eylem yapan işçiler **"Sendika hakkımız söke söke alırız", "Direne direne kazanacağız"** sloganlarını haykırarak fabrika bahçesine yürüdü. İşçiler patron taleplerini kabul edene kadar eylemlerine sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

(H. Merkezi)

Oy kullanmayan köylülere devlet baskısı!

Ağrı'nın Diyadin ilçesine bağlı 5 köyde köylüler **22 Temmuz** seçimlerinde oy kullanmadıkları için aşiret ve jandarmanın baskısına maruz kalıyor.

Diyadin ilçesine bağlı **Taşbasamak** (Mirzacan), **Akçevre** (Tapixert), **Yuvaköy** (Mela), **Mollakarköy** ve **Ulukent** köylüleri köylerine hiçbir yatırımın yapılmaması, aşiret ve jandarma baskısını protesto etmek amacıyla 22 Temmuz genel seçimlerinde oy kullanmamıştı.

Köylülerin bu tutumunu hazmedemeyen Şemski aşireti lideri ve aynı zamanda AKP milletvekili **Cemal Kaya** jandarma ile birlikte köylüler üzerinde baskı yapmaya başladı.

1999 seçimlerinde bin 500 köylü olarak AKP'ye oy verdiklerini dile getiren Ulukent köyü muhtarı **Selami Akyurt**; geçen süre içerisinde sorunlarının çözülmesi için herhangi bir adım atılmadığını dile getirdi. Köylüler geçen yıl Şemski aşiretinin adamları ta-

rafından saldırıya uğradıklarını ve iki kişinin öldürüldüğünü, Cemal Kaya'nın adamlarını kısa bir süre sonra serbest bıraktığını aktarıyor. Beduyu aşireti olarak tüm bunları protesto etmek için oy kullanmayan köylüler seslerinin duyulmamasından şikâyetçi.

Köylüler tehditlerden, baskılardan dolayı köylerinden dışarı çıkamıyor. Yaptıkları tüm başvurulara rağmen valilik, kaymakamlık ve belediyeden herhangi bir yanıt da alamamışlar.

(H.Merkezi)

Anti-revizyonist mücadele ve BPKD'nin önemi ve anlamını yeniden onaylamak üzerine deklarasyon

Bizler, Marksist-Leninist, Mao Zedung Düşüncesi ve Marksist-Leninist-Maoist partiler ve örgütler olarak, 1956 Şubat'ında **Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin (SBKP) 20. Kongresi'nin revizyonist içeriğine karşı 1956'da başlayan ve 1966'dan 1976'ya kadar Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne yol açan ve 1976'da Çin'de burjuvazinin iktidarı gaspından sonra da devam eden modern revizyonizme karşı mücadelenin önemini ve anlamını yeniden vurgulamak için bu deklarasyonu yayınlıyoruz. **Anti-revizyonist mücadelenin 50. yıldönümü etkinliklerinden bir yıl sonra bu mücadeleyi ilerleteceğimiz üzerine kararlılığımızı yeniliyoruz.****

Bizler, modern revizyonizme karşı Çin Komünist Partisi'ne ve tüm Marksist-Leninist partilere önderlik eden Başkan Mao'yu şeref kaynağı kabul ediyor ve en yüksek saygıyı duyuyoruz. SBKP'nin 20. Kongresi'nin hemen ardından 1956 Nisanı'nda Halkın Günlüğü gazetesinde "**Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimi**" üzerine yazısı yayımlandı. Bu kongrede Kruşçev revizyonist kliği "**kişi kültüne**" karşı çıkma adı altında Marksizm-Leninizm'in temellerini ve Lenin ve Stalin'in partisinin sosyalizmi inşa etme, faşizme karşı savaşıma ve 30 yıldan fazla süre boyunca enternasyonal komünist harekete önderlik etme sürecinde elde ettiği büyük devrimci kazanımları inkar etti.

Kruşçev'in önderliğindeki Sovyet revizyonistlerinin eylemleri, proletarya diktatörlüğüne karşı çıkararak modern revizyonizmin fenomenlerini açıkça ortaya koydular ve Sovyetler Birliği'ni kapitalist restorasyon yoluna soktular. Marksizm-Leninizm'i ve sosyalist sistemini yıkmak için Sovyet partisini, devleti, ekonomiyi ve kültürel kurumları yeniden örgütlediler.

Proletarya diktatörlüğüne karşı çıktılar ve "**tüm halkın partisi**" ve "**tüm halkın devleti**" kavramlarıyla burjuva popülizminin; "**barışçıl dönüşüm**", "**barışçıl rekabet**" ve "**barış içinde yaşama**" kavramlarıyla burjuva pasifizminin propagandasını yaptılar. Enternasyonal komünist hareketi yıkmayı üstlendiler ve proletarya enternasyonalizmine karşı çıkmak ve enternasyonal komünist harekete

ve ulusal kurtuluş hareketlerine saldırarak için "**barış içinde yaşama**"yı genel çizgi olarak kabul ettiler.

Revizyonizm tüm eski sosyalist ülkeleri yıktı. Bunları sosyal emperyalizmin sömürgelerine dönüştürdü, dünya devrimci hareketini devrimci merkezinden mahrum bıraktı, devrimci partileri yıktı ve enternasyonal komünist hareket ve işçi sınıfı hareketi içine karışıklığı, bölünmeyi ve tasfiyeciliği getirdi. Proleter sınıf mücadelesini ve anti-emperyalist mücadeleyi aşındırdı ve ağır yenilgilerin yaşanmasına neden oldu. Enternasyonal proleter devrimin on yıllarca geri çekilmesine neden oldu.

Modern revizyonizmin ideolojik, politik, sosyo-ekonomik ve kültürel nedenleri bulunmaktadır. Temel nedenler arasında diyalektik materyalizmden sapmak, proleter sınıf durumunu ve sınıf mücadelesini zayıflatmak veya terk etmek, zamanı geçmiş veya revizyonist Sovyet örneğine tapmak ve tamamen burjuva ideolojisi olarak modern revizyonizmin kapısını açan bürokratların ve entelektüellerin büyük çoğunluğunun küçük burjuva toplumsal koşulları ve düşünce tarzının neden olduğu yozlaşmak bulunmaktadır.

Kişisel ayrıcalıklar, yakınlarını kayırma, kariyerizm, iktidar suistimali, zenginleşme ve ben-merkezci çıkarın diğer biçimlerini arzulayan küçük

burjuva düşünüş biçimine sahip olanlar partinin, devletin, ekonominin ve kültürel kurumların önderlik mekanizmasında yer alarak güçlendiler ve burjuva ideolojisi ve burjuva politikaların platformu olan modern revizyonizmi geliştirdiler.

Mao yoldaş, Marksizm-Leninizm'in teori ve pratiğini modern revizyonist çizgiye karşı savundu. Enternasyonal komünist hareket içinde karışıklık çıkarmak ve **Yugoslavya, Polonya, Macaristan ve Doğu Avrupa'daki diğer yerlerde sosyalist davaya karşı düzensizlik ve isyan hazırlama gerekçesiyle revizyonistleri suçladı.**

Başkan Mao'nun yönetiminde ÇKP delegasyonu 1957'de ve 1960'daki komünist ve işçi partilerinin Moskova toplantılarında anti-revizyonist çizgiyi izledi. Daha sonrasında ÇKP'nin önderliğindeki Marksist-Leninistler Sovyet partisinin merkezini oluşturduğu modern revizyonistlere karşı çok çeşitli konularda uluslararası bir ideolojik mücadele başlattı.

Ardından, **Başkan Mao'nun önderliğindeki Marksist-Leninistler Brejnev'in uzun rejimi döneminde tekeli bürokrat burjuvazi ve sosyal emperyalizm olgularını eleştirdiler ve reddettiler. Bürokratlar ve işadamları devlet sektöründen çalarken tekeli bürokrat kapitalizm sosyalizm maske-**

sini kullandı. Uluslararası ilişkilerde, Sovyet revizyonistleri sosyalist söylemlerle emperyalizmi uyguladı.

Mao yoldaş yalnızca Sovyetler Birliği'nde ve Sovyet bloğundaki diğer ülkelerde yükselen ve büyüyen modern revizyonizmin eleştirisiyle yetinmedi. İç çelişkilerden ve dış etkilerden kaynaklı Çin'de gelişen modern revizyonizmin gelişimini de analiz etti. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teorisine uygun olarak **ÇKP içindeki anti-revizyonist devrimcilerle birleşerek Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni 1966 Mayıs'ında başlattı.** Bu, revizyonizme karşı çıkmak, kapitalizmin restorasyonunu engellemek ve sosyalizmi sağlamlaştırmak içindi.

BPKD yoluyla proletarya diktatörlüğü şartlarında devrimi sürdürmenin teori ve pratiği Marksizm-Leninizm'in gelişmesinde yeni ve daha yüksek bir aşamaya geçişi sağlamıştır. Kapitalizmden komünizme tarihsel geçiş döneminde sosyalizmi inşa ederken karşılaşılan bir dizi sorun ortaya serildi ve bu sorunların çözülmesi için sosyalist toplumda **sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığını**, alt yapı ile üst yapı arasındaki ilişkiyi, **kitle çizgisini**, kültür devrimini, **devrim ve üretimi**, gençliğin zaferini, **fabrikaların ve komünlerin önderliğini** ve siyasi iktidar organlarının oluşmasını da içeren temel yöntemler ve ilkeler belirlendi.

Bu konular Sovyetler Birliği'nin onlarca yıllık sosyalizm döneminde anlaşılmamış veya anlaşılammıştır.

BPKD'nin başlaması Sovyet deneyiminin anlaşılmasını ve özetlenmesini sağlamış ve ÇKP içinde revizyonizme karşı görülmemiş bir kitle seferberliği yaratmıştır.

Mao yoldaş Çin proletaryasına ve halkına çeşitli hatalara ve güçlü hasımlara karşı başarılı şekilde önderlik ederek **Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde zaferden zafere gidilmesini** sağlamıştır. Ancak ölümünün ardından Çin proletaryasının ve halkının düşmanları darbe yaparak sosyalist devrimi ve inşayı sağlayan proleter devrimci çizgiyi yenilgiye uğratmıştır. O günden bu yana Çin'in yeni burjuva yöneticileri Çin işçilerine ve köylüle-

rine karşı en vahşi saldırıları düzenlemektedir. “Çin Komünist Partisi” adını kullanmaya devam etseler de gerçekte, Çin halkının en kötü ezenleri ve sömürücüleridir.

Çin’de her alandaki gerileme ve bozulmayla birlikte ABD ve diğer emperyalist güçlerin eklentisi olarak büyük komprador, yarı sömürge statüsüne karşı manifestolar bulunmaktadır. Çin kendisini tamamıyla ABD ve diğer emperyalist güçlerin dayattığı emperyalist küreselleşme politikasına bağlamıştır. Fakat Çin aynı zamanda görece özerk bir emperyalist güç haline gelmeye çalışmakta, **Afrika, Latin Amerika** ve **Asya**’da ekonomik yatırımlarını ve siyasi etkisini yaymaya çalışmaktadır. Bolşevik devrimi öncesi genel olarak geri ve yoksul ama emperyalist olan Rusya’nın durumunu anımsatmaktadır.

Çin’de ve eski Sovyet bloğu ülkelerinde kapitalizmin tamamen restore edilmesi, revizyonist çizgi komünist veya işçi partisi yönetiminde hâkim olursa veya parti ve devlet içindeki burjuvazi proletaryayı devirmek için yaptığı darbeye başarılı olursa sosyalizmin kaybedeceği üzerine Başkan Mao’nun öğretisini doğrulamaktadır.

Mao yoldaş bizlere modern re-

* Arjantin Devrimci Komünist Partisi şöyle düşünmektedir 1) Burjuvazi Çin’de iktidarı 1976’da değil (ilk paragrafa bakınız) Aralık 1978’de ÇKP MK’nın 12. Plenumunda ele geçirmiştir ve 2) Çin bugün emperyalist bir ülkedir. (Bakınız 15. paragraf)

** Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Çin’in kendisini tamamıyla ABD ve diğer emperyalist güçlerin dayattığı emperyalist küreselleşmeyle bağladığını vurgulamaktadır. (15. paragrafa bakınız)

*** Filipinler Komünist Partisi, ÇKP’nin SBKP’nin revizyonistleşmesinin ardından ve ÇKP revizyonist olmadan önce enternasyonal komünist hareketin Marksist-Leninist merkezi olduğunu kabul etmektedir. (Bakınız 5. paragraf)

İmzacılar

Almanya- Almanya Marksist-Leninist Partisi

ABD- Marksizm-Leninizm-Maoizm Devrimci Çalışma Grubu

Arjantin- Arjantin Devrimci Komünist Partisi*

Beyaz Rusya- Devrimci Komünist Grup-Kızıl Kama

vizyonizme karşı çıkmak ve onu yenmek ve sosyalizmin güçlerini daha da geliştirmek için bir miras bırakmıştır. Revizyonizmin, modern revizyonizmin ve oportünizmin diğer biçimlerinin devam eden tehlikelerine karşı tetikteyiz.

Bizler Başkan Mao’nun Büyük Proleter **Kültür Devrimi** yoluyla devrimi **proletarya diktatörlüğü** altında sürdürmeyi sağlayan devrimci teori ve pratiği yeniden onaylıyoruz. Bizler Başkan Mao’nun proleter devrimci çizgisine ve sosyalizme ihanet eden **Liu Şaoşi-Deng Sioping** kliğini ve yeni Çin burjuvazini mahkûm ediyoruz.

Yeni demokratik ve sosyalist devrimi ve inşayı sürdürme üzerine proletaryanın tarihsel misyonunu kararlılıkla yerine getireceğimizi yineliyoruz. Eski revizyonist yönetimli ülkeleri saran tüm şeytanlar bizleri Marksizm-Leninizm-Maoizm’i modern revizyonizme karşı daha fazla yükseltmemize ve sosyalizmin devrimci davasını ilerletmemize neden olmaktadır.

Modern revizyonizmin Marksizm-Leninizm’e ve proletarya diktatörlüğüne karşı geçici zaferiyle birlikte ABD önderliğindeki tekelci kapitalizm, “serbest piyasa” küreselleşmesi, ırkçılık, baskı ve saldırganlık savaşlarında olduğu gibi proletarya ve ezilen halklara yönelik en ağır saldırıları düzenlemektedir. Baskının ve sömürünün artışına bağlı olarak proletarya ve halklar silahlı mücadele ve diğer direniş biçimleriyle direnişlerini yükseltmektedir.

Gerçek sosyalizm uğruna mücadelenin yükselişi için Marksizm-Leninizm ve Maoizm’i savunmak yeterli değildir. Enternasyonal Marksist-Leninist ve işçi sınıfı hareketi sosyaliz-

min revizyonizm tarafından geriletilmesinden ve revizyonizme karşı 50 yıllık mücadelenin zaferlerinden dersler çıkarmalıdır.

Marksist-Leninist partileri dünya çapında kurmak, dağınıklığın üstesinden gelmek, kitlelerle sıkı bağları olan proleter devrimci partileri güçlendirmek ve enternasyonal devrimci işbirliğini geliştirmek insanlığın kurtuluşu için ideolojik, politik ve örgütsel ön şartlar açısından esastır.

Marksist-Leninist-Maoist partiler için birleşmek ve emperyalizme, revizyonizme ve gericiliğe karşı ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için sorumlu olduğu ülkelerde ve dünya çapında halkı ve proletaryayı canlandırmak, örgütlemek ve seferber etmek enternasyonal bir görevdir. **Bizler Marksizm-Leninizm-Maoizm’in rehberliğinde daha büyük zaferler kazanmada ve devrimci mücadelede kararlılığımızı bir kez daha yineliyoruz.**

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao’nun öğretilerini yükselt, savun ve geliştir!

Modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm-Maoizm’i sahiplen!

Emperyalizme, revizyonizme ve gericiliğe karşı devrimi ileriye taşı!

Şan olsun Büyük Proleter Kültür Devrimine!

Yaşasın tüm Marksist-Leninist-Maoist partiler!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Brezilya- Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon)

Endonezya- Endonezya Komünistler Birliği

Filipinler- Filipinler Komünist Partisi***

Hindistan- Hindistan Komünist Partisi (Maoist)**

İtalya- Direnişi Destekleme Komitesi- Komünizm İçin (CARC)

Moldova- Maoist Anti-Emperyalist Grup

Panama- Panama Komünist Partisi

Peru- Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist)

R u s y a -
Rusya Maoist
Parti

Türkiye-
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)

Uruguay- Uruguay Devrimci Komünist Partisi

Yunanistan- Yunanistan Komünist Partisi –Marksist-Leninist

1 Mayıs 2007
(İmzalar 13 Ağustos 2007 tarihinde güncellenmiştir)

Mao yoldaş yalnızca Sovyetler Birliği’nde ve Sovyet bloğundaki diğer ülkelerde yükselen ve büyüyen modern revizyonizmin eleştirisiyle yetinmedi. İç çelişkilerden ve dış etkilerden kaynaklı Çin’de gelişen modern revizyonizmin gelişimini de analiz etti. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teorisine uygun olarak ÇKP içindeki anti-revizyonist devrimcilerle birleşerek Büyük Proleter Kültür Devrimi’ni 1966 Mayıs’ında başlattı. Bu, revizyonizme karşı çıkmak, kapitalizmin restorasyonunu engellemek ve sosyalizmi sağlamlaştırmak içindi.

“Silahlı-silahsız siyaset belgesi” TC’nin gerçek anayasasıdır!

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip devletlerin temel özelliklerinden birisi gerek emperyalizm merkezli gerekse de ülke içi dinamiklerden kaynaklı daimi krizlerinin her dalgalanması sırasında yaşadığı sarsıntının da büyük oluşudur. Ekonomik ve politik olarak taşıyan güçsüzlük TC devletinin manevra alanını kısıtlamakta ve içine düşülen yönetememe krizi egemen sınıfların arasında klik dalaşlarını keskinleştirmektedir. Halk kitleleri üzerindeki faturalar ağırlaşırken, askeriye-polisiye ve hukuki saldırılar azgınlaşmaktadır. TC devletinin tarihine baktığımızda açık-örtülü askeri darbeler, hükümetlere verilmiş muhtıralar rejimin fay hatlarında yaşanan birer deprem olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu depremlerden sonra, askeri-polisiye gücü ve parlamentosuyla TC devleti emperyalistlerin güncel ihtiyaçları paralelinde yeniden dizayn ediledursun, enkazın altında her zaman ezilen-sömürülen geniş halk kitleleri kalmaktadır. Tüm bunlar faşist-Kemalist rejimin kısır döngüsüdür.

Şimdilerde c.başkanlığı seçimi “girişimi” ve 22 Temmuz genel seçimleri vesilesi ile egemen sınıflar arasında yaşanan dalgalanmalar da rejimin siyasal kırılma noktalarını bir kez daha gün yüzüne çıkarmıştır. **12 Eylül Askeri Faşist Anayasası**’nın bile kitabına uydurulamayacak denli hukuki zorlama ve dalavere politikaları sonucu, sözde “**burjuva parlamenter**” kabuk çatlamış ve faşizmin sınırı tanımayan karanlık yüzü görünür olmuştur. Kendisini TC devletinin kurucusu ve hamisi gören Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) merkezli bürokratik klik, laiklik ve milliyetçilik bayrağını halkın ve rakiplerinin üzerine sallayarak, askeri muhtıralar vererek, ısmarlama **Cumhuriyet Mitingleri** düzenleterek, her türlü şantaj, tehdit ve kontrgerilla taktiklerini icra ederek ülkenin gerçek sahipleri olduklarını haykırmışlardır. Bu kliğin hırçınca tepinmeleri, karşılarında gerçekten Kemalist rejimi tehdit eden bir gücün varlığından ileri gelmediği gibi, parlamentonun çürük koltuklarına yapışarak mağdurca sızlanan AKP hükümeti ve çevresi de asla faşist-Kemalist rejimle kan uyuşmazlığı yaşamamaktadır. Sorun dün olduğu gibi bugün de başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist devletlerin gönüllü jandarmalığı rolünde emperyalist çok uluslu şirketlerin ekonomik reçetelerinin memurluğunda ilk sırayı kapma sorunudur. **Laiklik-şeriat** ikileminde kopartılan gürültüler de, kendini pazarlama uğraşında atılan işportacı naralarından öte anlam taşımamaktadır.

Ancak, TC’nin “**seçkinleri**” olan TSK merkezli bürokratik klikle AKP merkezli “**seçilmiş**” klik arasında yaşa-

Kemalizm’in krizi yükseliyor, çürümesi hızlanıyor

nan söz düellosunu “**demokrasi**” kavgası zannedip, rejimin hayati bir dönemeç noktasında olduğu havasına kapılan geniş bir kesim bulunmaktadır. Bir taraf “**laik-hukuk devletinin**” temelleriyle oynandığı savıyla silahlarının ucunu gösterirken diğer taraf statükocu, otoriter rejime karşı “**demokrasi**” bayrağına sarılıyor. İki taraf da ülkeyi diğerinin şerrinden koruyup, kurtarmaya çalışıyor! Oysa gerçek, görünenin ötesindedir ve egemen sınıf kliklerinin bu yapay gündemleri, bu “**demokrasi**”cilik oyunları halk kitleleri karşısında takındıkları roller gereğidir. Devletin gerçekliği daha “**derinden**” yaşam bulmaktadır.

“Derin devlet”, derin “demokrasi”...

Öncelikle şunun altı kalınca çizilmelidir: TC devletinin siyasi kaderi değişmez bir biçimde askeri koridorlarda tayılmaktadır. ABD emperyalizminin güdümündeki NATO askeri örgütünün Türkiye seksiyonu olan TSK’nın, ülke içinde ve dışında belirlediği “**kırmızı çizgiler**”, sivil toplum örgütlenmelerinden TBMM’ye kadar bütün siyasal alanın da sınırlarını belirlemektedir. Eski Refah Partisi milletvekili **Mehmet Bekaroğlu** bir söyleşisinde, milletvekili olur olmaz

önerilerine “**TC devletinin kırmızı kitabı**”nın konulduğunu, bu kitabın direktiflerine uygun siyaset yapmanın dayatıldığını ifade ederken yine bu “**kırmızı çizgiler**”den bahsediyordu.

“**Derin devlet**” diye adlandırılan ve bugün artık devletin en yetkili ağızlarının dahi inkar etme gereği duymadığı devlet çekirdeği, Süleyman Demirel’in ifadesiyle “**devletin yetmediği/yetersiz kaldığı zaman devreye girmektedir.**” Oysa durum bunun da ötesindedir. Parlamento gömleğinin dar geldiği, emperyalizmin yeni askeri-siyasal-ekonomik projeleri için devletin yeniden dizayn edilmesine ihtiyaç duyulduğu zamanlarda yapılan askeri faşist darbelerin ötesinde, “**derin devlet**” sürekli olarak ülkenin dümeninde bulunmaktadır. Dolayısıyla görünürdeki devlet, derin devletin yasal görünümünden farklı bir şey değildir.

Devletin derindeki işleyişi “**gayri nizami harp**”, diğer deyimle “kontrgerilla savaşı kurallarına göre şekillendirilmiş, ABD patentli taktiklerle yol almaktadır. Amerikan **Özel Harekat Birlikleri**’ne ait FM (Field Manual) **31-15 Talimnamesi**’nin Türkçe versiyonu olan Saha Talimnamesi, bugün TSK’nın **Özel Harp Dairesi** eliyle ortaya konan faaliyetlerinin ilham kaynağını oluşturmaktadır.

Saha Talimnamesi’nde yazılı açık ve gizli gayri nizami faaliyetleri; ‘Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm bırakma, adam kaçırmak suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelere alıkonulması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber, zorbalık ve şantaj...’ şeklinde sıralanıyor. ABD’nin işgal edeceği topraklardaki özel kuvvetlerin yapacağı faaliyetleri içeren bu talimname Türkiye’de ise Türk milletine karşı uygulanıyor...” (Gündem, 13 Haziran 2007)

Yakın tarihe şöyle bir bakıldığında, Mersin’deki bayrak provokasyonu ve bunu takip eden linç girişimleri, Kürt ulusuna, devrimci ve demokratlara yönelik fiili ve hukuki saldırılar, **Hrant Dink**’in katledilmesi, Danıştay Baskını, Diyarbakır, Van ve Şemdinli’deki bombalama saldırıları –ki bu son girişimlerinde üç kontra elemanı halk tarafından yakalanmış ve **Genelkurmay Başkanınca** sahip çıkılmıştı- ‘gayri nizami harb’in kurallarına göre hayata geçirilmiştir.

Özellikle son süreçte **Atatürkçü Düşünce Dernekleri**, Kuvayi Milliye, **Vatansever Güç Birliği Derneği** türü emekli “**paşalar**” eliyle “**sivil**” uzantılarını çoğaltan, Atabeyler, Sauna vb. çete örgütlenmeleri ile genişleyen savaş alanı en son bizzat Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın halkı “**toplumsal refleks**” davet eden çağrısı devletin “**derin**” projelerinin birer ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Devletin “**derinliklerinde**” bütün bunlar olup biterken “**askeri vesayet rejimine karşı**” olduğu ve bu yüzden ordu ile parlamento kürsüsünde mücadele ettiği görüntüsü veren hükümetin rolüne de değinmek gerekiyor. TC’nin Dışişleri Bakanı **A. Gül**’ün 30 Haziran 2007’de **Hürriyet Gazetesi**’nde yayımlanan röportajı, bu rolün kapsamını açıklaması bakımından itiraf niteliğindedir. A. Gül’ün sözlerine bakıldığında derindeki devletle yüzeydeki devletin, parlamento arkasında nasıl da el ele tutuştukları ve tam bir uyum içinde oldukları görülecektir.

ST-31-15’ten “Sivil silahsız siyaset belgesine”

A. Gül, devletin, tüm kurum ve güçleri ile egemen sınıf çıkarları doğrultusunda halka karşı örgütlenmiş bir baskı aracından öte bir şey olmadığını şaşkırtıcı bir açıklık ile ortaya sermekte-itiraf etmektedir. Askeri, polisi, istihbarat örgütleri ile topyekün bir seferberlik halinde iç savaşa göre konumlandığı anlaşılabilir devlette “**valisinden en düşük düzeydeki memuruna kadar, çok sayıda bakanlıktan kamu kuruluşlarına kadar herkesin üzerine**

düşen görevler var” diyor. Ve bu görevler asla “demokrasinin” icrasıyla ilgili değil.

MGK'nın Şubat 2006 tarihinde “Gizli 61 Madde”lik eylem planı parlamentonun önüne “sivil silahsız siyaset belgesi” şeklinde ödev olarak konulmuştur. Bu ödevin içeriğine bakıldığında görülecektir ki, “sivil siyaset” olarak sunulan ve yaşamımızın her alanına sızmış olan bu maddeler ezilen halk kitlelerini siyasal-ekonomik-kültürel ve psikolojik bir kuşatma projesidir.

Yani “gayri nizami harbin” asker eliyle yapılamayanın, sivil bürokrasi eliyle yaşam bulması söz konusudur. A. Gül'ün söylemiyle, “61 maddelik bu plan, silahlı mücadele dışındaki her önlem ve hedefi kapsıyor. MGK'nın Şubat 2006 toplantısında kabul edildi. Başbakan'ın talimatıyla uygulamaya konuldu. Bakanlara dağıtıldı...” Böylece TC rejiminin işleyişini de özetlemiş oluyor.

A. Gül “terörle mücadele” adı altında yaşama geçirilen bu iç savaş projesinin kapsamını şöyle açıklamaktadır; “... Örneğin din eğitiminden, kız çocuklarının eğitimine kadar... Spor faaliyetlerinden, ekonomik kalkınma ve istihdama kadar

A. Gül devam ediyor söyleşisine; “... Deniliyor ki panzer lazım. Hemen alınıyor veya sınıra güvenlik açısından gölet, baraj lazım yapılıyor...” İşçisini, memurunu ve köylüsünü yoksulluk sınırının altında yaşatıp, tüm sosyal haklarını budarken halka karşı savaş için panzer mi lazım? Hemen alınıyor. Yasa mı çıkarılması gerekiyor? Hemen çıkarılıyor. Silah mı lazım? Hemen ABD ile 10 milyar dolarlık anlaşmaya imza atılıyor. Geçici Köy Korucularını memnun mu etmek gerekiyor? Derhal maaşları yükseltiliyor. Hiçbir ekonomik getirisi olmadığı halde, doğa ve tarihi dokuyu yok etme pahasına gerillanın manevra alanını daraltmak için baraj mı lazım Dersim’de Munzur’a, Batman’da Hasankeyf’e baraj yapılıyor. İçme suyundan dolayı tüm köylünün kanser olduğu, su ihtiyaçları için kilometrelerce öteden su taşıyan, halen stabilize yolu bile olmayan köyler varken, buraları “unutan” devlet, iç savaş planları gereği hemen asfalt yollar yapıyor, içme suyu sağlıyor.

“Sivil silahsız siyaset belgesi”nin itiraf edilemeyen daha çok fazla icraatının olduğu muhakkak. Ancak salt A. Gül'ün

Hareketi ve Kürt Ulusal Hareketi için de Kemalizm üzerine kafa karışıklığı devam etmektedir. Dolayısıyla devletin niteliği konusunda da biçimsiz-soyut teori ve belirlemeler yapmaktadırlar. Özellikle c.başkanlığı seçim süreci, genel seçimler ve şimdi de AKP hükümetinin “yeni sivil anayasa” yapma gündemleri etrafında, sınıf tahakkümüne dayalı devlet teorisini bir kenara bırakarak-kendilerince aşarak “devletlerin edilgenleşmekte olduğunu, küreselleşen dünyanın ulus devletleri değiştirdiğini” iddia ederek birbirini tutmayan belirlemelere saplanmaktadır. TC'nin başta ABD emperyalizmi olmak üzere AB ve Rusya gibi emperyalist ülkelerle yarı-sömürge statüsündeki ilişkiler görmezden gelinerek kimisi ordu için, kimisi TBMM ve AKP hükümeti için abartılı siyasal irade atfetmektedirler. Ülke içi siyasal yapılanmalarda olsun, Ortadoğu üzerine işgalci, saldırgan projelerde olsun, emperyalist devletlere rağmen her an kendi başına adım atabilecek bir irade/inisiyatif yüklenmektedir TC

yörüngesindeki Kürt Ulusal Hareketi olmaktadır. “Derin devlet” güçlerine ve ordunun “şahin” kesimine karşı AKP ve DP gibi düzen partileriyle ittifakı bile önermekte, Milli İstihbarat emeklilerinin ve Kenan Evren'in sözlerine tutunmaya çalışmaktadırlar. Ve doğal olarak Kürt Ulusal Hareketi ve benzer analizleri paylaşan ancak Kürt Ulusal Hareketi'nin bir adım gerisinden gelen reformist çevreler, Türkiye'deki “demokrasi” sorununu, ellerine oy anahtarını alıp parlamento kili-dine sarılarak çözebileceklerine inanmaktadırlar.

İşte “burjuva-liberal” aydınlardan tutalım da silahlı-silahsız reformizmin askeri-faşist devlet gerçekliği üzerine yaptıkları “demokrasi” güzellmeleri, onları bu devlet sistemini aklayan, bu sisteme dahil eden bir aşamaya getirmiştir.

TC devleti hiçbir kuşkuyla yer vermesizin iktidarındaki sınıfların çıkarı üzerine kurulmuş ve bu çıkarları korumak üzere askeri, sivil tüm olanaklarıyla biçimsel kimi değişikliklere uğratılması, revize edilmesi

TC'nin “seçkinleri” olan TSK merkezli bürokratik klikle AKP merkezli “seçilmiş” klik arasında yaşanan söz düellosunu “demokrasi” kavgası zannedip, rejimin hayati bir dönemeç noktasında olduğu havasına kapılan geniş bir kesim bulunmaktadır. Bir taraf “laik-hukuk devletinin” temelleriyle oynadığı savıyla silahlarının ucunu gösterirken diğer taraf statükocu, otoriter rejime karşı “demokrasi” bayrağına sarılıyor.

madde madde hedefler konuldu. İllere verilen teşvikleri tesadüf sanmayın... **Milli Eğitim Bakanlığı ve Gençlik Spor Müdürlüğü'nün** ortak girişimi, sivil toplum örgütlerinin desteği ile bölge çocukları için önemli tarihi yörelere turlar düzenleniyor, çocuklar tatilde yazlık kamplarda konaklıyor... 51 bin yetişkine birinci ve ikinci kademe Türkçe kursu verildi, ilkökul diploması aldılar...” Düşman cephesini etkisizleştirme, bozma ve satın alma üzerine bir karargah komutanı edası ile konuşan Gül, sadece illere verilen teşviklerde değil, halkın yaşamını, bilincini etkileyen her alanda olup bitenin “tesadüf olmadığını” itiraf da etmiş oluyor aynı zamanda.

Anlaşıyor ki özellikle T. Kürdistanı'ndaki çocukların kollarından çekiştirile çekiştirile okula götürülmeleri hiç de “sosyal devlet”in görev aşkından değilmiş. Ekranlara boy boy çıkan medya ünlülerinin “haydi çocuklar okula!” diyerek yaptıkları dokunaklı çağrılarının arkasında MGK'nın savaş planları yatmaktaymış. “Baba beni okula gönder” diyerek ağlatılan kız çocukları, açılan binlerce kuran kursu, vakıf yurdu, tarihi turistik geziler, spor yarışmaları devletin halkı öğütme makinesinin birer şubesi olarak işlevlendirilmiş.

itirafı boyutuyla baktığımızda halkın bilincinin felce uğratılması ve faşist rejime “kazanılması” için devletin tam bir ideolojik bütünlükle hareket ettiği görülüyor.

Halkın çıkarı devrimci siyasettedir

Bugün devletin niteliği üzerine, “küreselleşen” dünya sistemi içinde “yeni-den yapılandırma” adı altında sürgiden tartışmalar ve yanlısalarla dolu bir süreçten geçiyorken; yukarıda derini ve yüzeyi ile yaşayan devlet gerçekliği karartılmak istenmektedir. Kemalist tarih ve ideoloji üzerine “ilericilik” misyonu ve payeleri biçen “burjuva liberal” aydınları bir kenara bırakırsak Türkiye Devrimci

egemen sınıflarına. Öte yandan devletin, şiddet üzerine kurulmuş iç yapılanmasını, resmi-gayri resmi tüm örgütlenmeleri ile komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının iktidarının örgütlenmiş biçimi olduğu gerçeği hasıraltı edilerek TC devletinde temel sorunun demokrasiyi ülkeye egemen kılmaya çalışan bir hukuk devleti inşa etmeyi isteyenlerle (ki bu çevreye AKP'den, pusulasını “AB değerlerine” çevirmiş tüm güçler girmektedir), öteden beri ülkeyi “dünyaya kapatmış”, hantal, statükocu çevreler (ağırlıklı olarak TSK merkezli güçler kastedilmektedir) arasındaki mücadele olduğunu iddia etmektedirler. Bu tür analizlerde başı çeken ise maalesef bu çarpıtmalardan medet uman sistem içi demagoglar değil, İmralı

sınıfsal özünü değiştirmeyecektir. Aksine faşizmi cilalayan, tahkim eden ve halk kitlelerinin köleliğini, bilinç bulanıklığını uzatmaya yarayacaktır. Kaldı ki TC devletinin en yetkili ağızlarından A. Gül'ün ifade ettikleri, kendi sınıf çıkarlarını korumak üzere halka karşı her yönden silahlandıklarını göstermektedir.

Faşizmin ezilen halk kitlelerine karşı silahlı-silahsız tüm saldırılarına karşı koyup onu alt edecek yegane güç proleter sınıf ideolojisinde yatmaktadır. **Proletaryanın devrimci ideolojisi rehberliğinde faşizmin her türlü ideolojik, askeri ve ekonomik saldırılarına karşı halk kendi savaşını vermelidir. Bunun ülkemizdeki adı da Halk Savaşı'dır.**

Melih Gökçek su sorununu çözdü; “Yağdır Mevla’m su”

“Küresel ısınma” kaynaklı mevcut barajların yeterli miktarda su toplayamayacağını “sağır sultan” dahi duymuşken gözleri ABD dolarından başka bir şey görmeyen, çıkar ve ranttan başka bir şeyi kulakları duymayan yönetsel engelli İ. Melih Gökçek duymamış ya da günübirlik politikalar daha kârlı geldiğinden Ankara halkının temel ihtiyacını göz ardı etmiştir.

Ankara’da bugünlerde hareketli günler yaşanıyor. **“Allah’ın susuzlukla cezalandırdığı”** Ankaralılar, kesilen sularının yarattığı sıkıntıları sokaklara dökülerek protesto ediyor. Su kesintilerinin başlamasından bu yana neredeyse her gün binlerce insan özellikle emekçi semtlerde su konusunda var olan çifte standarda duydukları öfke ile yolları keserek, su tankerlerine el koyarak **“Gökçek istifa”, “Gökçek’siz bir Ankara daha güzel”** sloganlarıyla kendilerine yaşatılan susuzluğa karşı tepkilerini dile getiriyorlar. 1 Ağustos tarihinden itibaren su kesintilerine başlanan Ankara’da yeni su **“düzeni” “iki gün su, iki gün kesinti”** şeklinde açıklanmıştı. Ancak bu kesintilerin on günden fazla sürmesinden kaynaklı Ankaralıların yaşamı çekilmez hale geldi. Gerekli önlemlerin alınmaması ve şehrin alt yapısının bozukluğundan kaynaklı su sorunu başka sorunları da beraberinde getiriyor. Yıllardır yerel yönetim anlayışını ve belediyeciliği **“kaldırım, park belediyciliği”**ne indirgeyen ve herhangi bir planlama, altyapı hizmeti verilmeyen şehirlerde geline aşamada mızrağın çuvala sığmaması gibi sorunlar da artık örtbas edilemeyecek boyutta artmış, bu durum her geçen gün daha fazla büyümüşür. Nüfusu milyonları aşan Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlerde; artan nüfus oranı, büyüyen çarpık kentleşme ile birlikte, yapılmayan altyapı çalışmaları, günübir-

lik popülist politikalara bağlı olarak bu sorun elbette ki daha da büyüyor ve yakıcı olarak kendini hissettiriyor. Ankara’nın coğrafik özellikleri, iklim koşulları göz önüne alındığında verilmeyen ya da çarpık bir şekilde plansız yapılan altyapı hizmetleri de sorunun bu kentte daha erken açığa çıkmasına ve büyümesine neden olmuştur. Bugün gelinen aşamada artık Ankara’da altyapı ve su sorunu kentin başlıca sorunu haline gelmiştir.

Ankara’da musluk sermayeye akıyor!

Yıllardır meslek odalarının yaptığı uyarılara rağmen ve herhangi bir hizmet götürülmemesinden kaynaklı ileride **“su sorununun”** baş göstereceği bilinmesine rağmen başta Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ. Melih Gökçek olmak üzere konunun tüm muhatapları buna kulaklarını tıkamıştır. **“Küresel ısınma”** kaynaklı mevcut barajların yeterli miktarda su toplayamayacağını **“sağır sultan”** dahi duymuşken gözleri ABD dolarından başka bir şey görmeyen, çıkar ve ranttan başka bir şeyi kulakları duymayan yönetsel engelli İ. Melih Gökçek duymamış ya da günübirlik politikalar daha kârlı geldiğinden Ankara halkının temel ihtiyacını göz ardı etmiştir. Kentin içme suyu kanalizasyon ve yağmur suyu tesisleri ile uğraşacak kurumun siyasi rant için köprü kavşak ve yol yapan hale getirilmesi, bugün daha fazla hissettiğimiz suyun özelleştirilme-

planlarının bir sonucudur. Bundan dolayı **“sudan meselelerden”** uzak duran Ankara Büyükşehir Belediyesi ve başkanı Gökçek, **Devlet Su İşleri**’nin her yıl revize ettiği öngörülere göre; içme suyu ikinci aşama projesini 2005’te uygulamaya sokulmasının gerekmesine rağmen, Gökçek bundan tam 3 yıl önce Gerede’den getirilecek içme suyu projesi için hazine müsteşarlığına; **“Borç stoklarımızı artırmak istemiyoruz, bizim önceliğimiz içme suyu değil, metro projesi”** demiştir

Ankara’da yıllardır yol, kavşak, metro ve diğer alt yapı çalışmalarını özel sektöre devrederek buralardan halkın cebinden alınan paralarla büyük vurgunlar gerçekleştirilmiştir.

Bugün aynı şey su için yapılıyor. Su dağıtım işlerinin ihaleler yoluyla taşeron şirketlere devredilmesi daha şimdiden tekeller için bir rant kapısı haline gelmiştir. Bu gerçeği **“ben özelleştirmeyi seven bir belediye başkanım”** diyerek saklama gereği dahi görmüyor Gökçek. Ankara’nın 2027’ye kadarki su ihtiyacının karşılayacak olan Gerede **Sistemi Projesi**’nin hayata geçirilmesi, aslında sistemin diğer tüm alanlarında olduğu gibi belediyelerin de tekellerin rant kapısı olduğunu ve halka hizmet götürme gibi bir dertlerinin olmadığını gösteriyor.

Gelinen aşamada **“susuzluk sorunu”** Ankara’da yaşayan emekçi halkın yaşamını

çekilmez hale getirmiştir. Zengin ve devlet bürokrasisinin üst tabakalarının yaşadığı semtlerde su kesintilerine neredeyse hiç rastlanmazken Mamak gibi emekçi kesimin yoğun yaşadığı mahallelerde günlerce su kesintileri yaşanmaktadır. Yaratılan bu çifte standart bir yandan halkın tepkisini çekerken diğer yandan susuzluğun sadece emekçi halka dayatıldığının bir örneğidir. Yaşananlar karşısında ve bu yangından kendini kurtarmak için Gökçek daha öncesinden **“Allah’a havale ettiği”** su meselelerine ilişkin sorunları daha öncesinden pahalı diye hayata geçirmediği **“Gerede Projesi”**’nin yerine DSİ tarafından hazırlanan Master Plan Raporu’nda en sağlıksız ve en pahalı seçenek olarak tespit edilen Kızılırmak’tan su getirme projesini hayata geçirmektedir. Bunu yaparken de daha öncesinden TV’lerin karşısında çay içerek halka da radyasyonlu çay içiren **“atalarının”** edasıyla hareket etmekten geri durmuyor Gökçek. Bugün Gökçek de **“Kırıkkalelilerin yıllardır bu suyu içtiğini ve ishal vakasının dahi görülmediğini”** söyleyerek Ankara halkına kirli ve zehirli Kızılırmak suyunu içirmek istemektedir. Bu, Gökçek’in yıllardır yapmadığı çalışmaların evrildiği boyut ve yükselen halkın tepkisi ile beraber, içine düştüğü kaygı ve yerel seçimlere kadar rahatlatma kaygısından ileri gelmektedir. Kızılırmak suyuna ilişkin olarak; TÜDEF’in hazırladığı ve Başkan **Ali Çetin**’in

Yerel yönetimler

Yerel yönetimler incelendiğinde ortaya çıkışları ve bir yönetim biçimi olarak gelişmelerinin ve günümüze kadar gelmelerinin çok eski tarihlere dayandığı görülür. İnsanoğlunun toplu halde yaşamaya başlaması ile birlikte yerel yönetim anlayışının da oluştuğunu görürüz. Feodalizm tarihi boyunca beylikler, derebeylikleri adıyla örgütlenen ve bu beyliklerin denetiminde sürdürülen yerel yönetim kapitalizmin gelişmesi ile birlikte daha merkezi bir örgütlenme ile yeniden yapılandırıl-

mış ve kapitalizmin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiştir. Deyim yerinde ise merkezi devlet yapısı bir gövde ise yerel yönetimler bu gövdenin kan dolaşımını sağlayan damarlardır. Yerel yönetimlerin ülke ekonomisinin yönlenmesinde önemli bir payı vardır. **Ülke sanayileşmesinin altyapı hizmetlerini belediyeler yürütmektedir.** Yine belediyeler insan yaşamının, sosyal ve kültürel faaliyetinin toplumsal gereksinmelerinin her alanında görev alırlar. Bu nedenle belediyeler sermaye çevreleriyle yakın ilişkiler içerisindedir. Ülkemizdeki yerel yönetimler ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına uygun bir karakter taşımaktadır. Ve bundan dolayıdır ki çokça lafi edilen

“demokratik yapısı” bir aldatmacadır ve siyasi partilerin kendisine geniş bir taban bulması büyük ölçüde belediye yönetimlerine hâkim olmaktan geçmektedir. **Bugün AKP’nin büyük oranda oy almasının bir nedeni de belediyelerin büyük çoğunluğuna hâkim olması ve buralarda yarattığı olanaklardır.** Gerçek anlamda yerel yönetimlerin demokratikleşmesi, halkla birlikte, halk için hizmet anlayışı faşizm koşullarında tam anlamıyla ve uzun süreli mümkün değildir. Yerel yönetimlerin gerçekten demokratikleştirilmesi, bürokratik yapıdan kurtulması ancak **Demokratik Halk İktidarı** ile mümkün olacaktır.

açıkladığı rapora göre, "Kızılırmak suyunun içinde siroza yol açan bakır, gelişim bozukluğu yaratan kurşun, kansere yol açan arsenik ve nörolojik hastalıklara neden olan aliminyum gibi maddeler bulunmaktadır". Bunlar da göz önüne alındığında ileride Ankaralıların suya bağlı yaşayacağı sorunların, çeşitli salgın hastalıkların da eklenmesiyle daha da büyüyeceğini gösteriyor.

Melih Gökçek ve efendileri dışında herkes suçlu

Magazin programlarının medya maymunlarına taş çıkartırcasına ve tüm pişkinliği ile neredeyse her gün TV ekranlarında boy gösteren Gökçek, yaşanan su sorunundan dolayı halkı suçlamaya devam ediyor. Yaşanan sorunu gerekli alt yapı çalışmalarını yaparak çözmek yerine, halkla dalga geçercesi-

ne "tatile gidin", "50-60 bin kişi Ankara'dan ayrılın" gibi akla ziyan "çözüm" önerilerini getirmekten geri durmuyor. Gökçek'in evinin ihtiyacı olan suyu damacınalarla, tankerlerle ve hatta helikopterlerle getirebilecek siyasi gücü ve parası varken halka ise "yikanmayın", "15 dakika yerine iki dakika banyoda kalın", "kullandığınız suyu dökmeyin, yeniden kullanın" gibi öğütler veriyor. Adeta halk su kullanmazsa böyle bir sorun da olmaz demeye getiriyor. Hatta "şu Ankara halkı olmasa Ankara'da su sorunu da olmayacak" demek istiyor. Yıllardır halkın oylarıyla seçildiği belediyeyi özel şirketmiş gibi kullanan Gökçek sıra halkın temel ihtiyaç ve sorunlarına geldiğinde "buradan gidin" diyor. 90'lı yılların başlarında yerel yönetimlerde belli bir güç olmaya başlayan İslami sermaye kesimi

halkın gözüne iş yapıyor imajı vermek, bununla birlikte esas oyunları halkın gözünden kaçırmak istemektedir. Yıllardır şaşalı görünümler eşliğinde kaldırımlar, gösterişli parklar yapan belediyeler halkın temel ihtiyaçlarını gününbirlik pansuman yöntemlerle geçiştirmişlerdir. Melih Gökçek de İslami sermaye içinde yetişmiş, kimi zaman mafya ilişkileri ile gündeme gelmiş faşist bir kişiliktir. Bunun için de istifa çağrılarında "militanların talepleri" diyerek yine halkı suçlu gibi göstermeye çalışmaktadır. Yine Gökçek İslami kesimin ideolojik kültürüne uygun olarak ne kadar "dini bütün" bir belediye başkanı olduğunu, bir takım ilahi güçlerin de bu sorunun bir parçası olduğunu da her defasında belirtme ihtiyacı duyuyor. "Tanrı isterse Ankara'nın su sorunu çözülür", "Nereden bilelim, Allah'ın takdiri" gibi

nefesi kuvvetli belediye başkanı olarak Ankaralıları kendisi ile arası bozuk olan Tanrıyı ikna etmeye çağırıyor. Tam bir şaklaban figürleri ile sorunu kendisi dışında herkeste görüyor. Seçimlerden sonra "demokrat" Başbakan edasıyla THY'deki grev kararından, Matematik köyüne izin verilmesine kadar bir dizi toplumsal meseleye "müdahale eden" ve çözüm talimatı veren T. Erdoğan, M. Gökçek'in de kulağını okşayarak su meselesine de el attı. Bunun sonucu olarak kesintileri rafa kaldırdığını açıklarken dahi gazetecilerin soruları karşısında saldırganlığı elden bırakmayan İ. Melih Gökçek'in efendilerinin hesaba katmadıkları bir olgu daha var ki o da; halkın kendisine yaşatılan bu sorunları unutmayacağıdır. Günü geldiğinde Gökçek ve efendilerini Tanrıların yanına göndereceklerdir.

Geçtiğimiz haftalarda neredeyse tüm gündemlerin önüne geçen bir olayla "sarıldık"!

Manken olduğu rivayet edilen, ancak iş yaptığı tam olarak bilinmeyen bir "güzelimiz" daha "iftira" kurbanı oldu! Yıllardan beri sıkça karşımıza çıkan "manken-sanatçı" ile mafya vb.leri arasındaki bir dizi ilişkinin daha etrafa saçıldığı bu son olayın kahramanı ise, televizyonların magazin programlarından ve gazetelerin yine magazin ağırlıklı eklerinden tanımak zorunda bırakıldığımız Tuğba Özay'dı.

"Yazar" bir babanın ve öğretmen bir annenin kızı olduğunu söylenen Tuğba Özay'ın (büyük bölümü çarpıtma) özgeçmişini de öğrendik bu arada. Bu özgeçmiş içinde değinilen bir nokta vardı ki bu kızımız özgülünde gündeme getirilenler arasında -mafya vd. ilişkileri saymazsak -sanırsanız bizi en fazla ilgilendiren yanlardan biri de buydu sanırsanız: O bir "solcu"ydü!

Evet, Tuğba Özay özgülünde yaşanan gelişmeler sırasında basının dönüp dolaşır O'nun aslında ne kadar "solcu" olduğunu işlemesi, konuyu burada ele alırken üzerinden atlanmaması gereken bir husustur. Bunun için, Tuğba Özay ve benzerlerini ele alırken, öncelikle kısaca da olsa, bu "solcu"luk üzerinde durmak gerekmektedir.

Faşist bir ideolojiyi temsil eden CHP'ye taraf olmanın ötesinde bir anlam ifade etmeyen bu "solcu" olma durumunun

bir yanı, "sol" kavramının ve de "sol" a dair değerlerin içini boşaltmaya dönük çabaların bir ürünü olması ve bunun için de burjuva medya tarafından bilinçli olarak işlenmesidir. Bir diğer yanı ise, "bakın sadece sağcılar değil, solcular da bu tür ilişkiler içinde" denmeye çalışılmasıdır.

Tuğba Özay'ı manşetlere taşıyan ve gözümüze gözümüze sokan olayın kendisine gelince, benzeri olaylara yıllardan beri yeterince aşına olmamıza karşın, biz yine de, günlerce, an an verilen ve kitlelerin beynini bulandırmaya ve halkı ilgilendiren gerçek sorunların gizlenmesine hizmet eden bu gelişmeleri bir kez de burada, kendi bakış açımızla ele alalım dedik.

Tuğba Özay vakası herşeyden önce yeni bir "Susurluk Yengesi" vakasıdır. Çünkü olayın baş aktörlerinden biri, mafyayla olan ilişkilerinden öte, Susurluk sanıklarından biri olan Yaşar Öz'dür. Tuğba Özay'ı içine girdiği "alemlerin" "ağır ablası" yapan, kendisini "çok güçlü" hissetmesine neden olan da esasta Yaşar Öz'ün bu bağlantılarıdır. Uğruna (nereden aldığını ayrıca sorgulamak gereken) 4 trilyon harcamaktan çekinmeyen ilişkisi bundan ayrılmak istemeyince Yaşar Öz'ün adamlarını devreye sokan ve Akmerkez'deki buluşmada silahların konuşmasına neden olan Tuğba Özay, bu olaydan önceki yıllarda da yine benzer ilişkilerle gündeme gelmiş olmasına ve evinde yakalanan

Susurluk yengeleri

sevgilisi, mafya-devlet ilişkilerinin önde gelen isimlerinden Kürşat Yılmaz'ın yargıldığı çete davasında yargılanmasına rağmen, son olayda elleri cebinde girdiği emniyet müdürlüğünden, elleri kelepçeli çıktığında da yine, arkasındaki karanlık ilişkilere olan güveninden olsa gerek, kameralara "her şey açığa çıkacak" diye, tehditkar bir üslupla bağırmanın ihmal etmemiştir. O'nun bu "dik duruşu", karşısında "ne olur ne olmaz diye" düşünerek kendini kurtarma çabasına giren medyanın çoğunluk kesimi ise bir çırpıda ağız değiştirerek, emniyetten hapisaneye kadar izlediği Tuğba'nın "Hapishane günlüğü"nü yayınlamaya başlamıştır hemen ertesi günlerde. Ne yiyip ne içtiğinden, nasıl ağladığından, annesinin ziyaretinden ve bu ziyarette söylenen "Başın Öne Eğilmesin" şarkılarına özel vurgular yapan burjuva-feodal medya, Tuğba Özay olayından daha ne malzemeler çıkarır, diğer benzerleri gibi, O'nu da nasıl aklamaya çalışır bilinmez ama, şundan emin olabiliriz ki, Tuğba Özay kısa süre sonra çıkacaktır ve eskisinden daha "güçlü" ilişkiler içinde, ününe ün katacak ve gündemimize girmek için elinden geleni yapmayı sürdürecektir. Tıpkı benzerleri, Ceylan, Asena, Gülben Ergen, Sibel Can ve daha nice adını sayamadıklarımız gibi.

"Güçlü" olmanın yegane yolu

Bu isimler içinde ilk "Susurluk Yengesi" lakabıyla anılmayı hak eden hiç kuşkusuz Ceylan olmuştu. Hem de yine Yaşar Öz özgülünde.

Daha çocuk yaşlardayken babası tarafından sarhoş masalara meze yapılan Ceylan, bu yoz ortamlarda bir yandan çocukluktan sıyrılırken diğer yandan da bu ortamlarda ayakta kalmanın yegane yolunun "güçlü" olmaktan geçtiğini anlamıştı. Bu gücün Yaşar Öz gibilerinde olduğunu anlaması da fazla sürmemişti. Yaşar Öz'ün mafya ilişkilerinden ve de Susurluk davasından

yargılanması, hapiste yatması ise O'nun gibiler nezdinde, bu "vatan için kurşun atan ve kurşun yiyen şerefli"nin "gücüne güç katan" unsurlarıdır.

Yine sahnelerin bir diğer "güçlü kadını" Sibel Can da, Aladdin Çakıcı'dan tutalım, Karagümrük Çetesi'ne kadar, bir dizi mafya-çete-devlet ilişkisi içinde olan faşist unsurlarla içiçeliğiyle gündemdedir yıllardan beri ve "yıldızının hiç sönmemesi", nitelikli bir sanatçı olmasından değil, esas olarak bu ilişkilerdendir.

Bir diğer isim ise, seçimlerde önce Urfa'dan aday olan, ama bir duyuma göre Susurluk'un baş aktörlerinden Sedat Bucak tarafından tehdit edilince, kim bilir hangi paralar karşılığı Genç Parti'den İstanbul milletvekili adayı olan, yıllarca "içimizden biri" olarak sunulan, gerçekte ise OHAL valilerinin masasında silah belinde oturan, her türden çete vb. ilişkilerde adı geçen İbrahim Tatlıses'le olan ilişkisiyle gündeme gelen Asena'dır.

Adını en son Abdullah Çatlı'nın yegeninin geçtiğimiz günlerde yapılan düğününe katılmasıyla duyuran, böylelikle "Susurluk Yengesi" olduğu kuşkuyla yer bırakmayan Asena da yine bu ilişkilerden aldığı güçle, gerektiğinde hasımlarını ayağından vurdurur, gerektiğinde ise ayağından vurulur. Yani hem kurşun atar hem de kurşun yer!

Tüm bu ismini saydığımız ve sayamadığımız ve de ilişkilerinden örnekler vermeye çalıştığımız bu "güçlü kadınlar"ın içinde oldukları ilişkiler ise bizlere "doğal" olarak kabul ettirmeye, ortaya saçılan onca pislik gayet "masumane" bir durummuş gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Oysa gerek Tuğba Özay olayı gerekse benzerlerinin ele alınıp biçimi, sadece ve sadece, toplumu yozlaştırma ve çürütme çabalarına hizmet etmekte, çeteleşmeyi, mafyalaşmayı meşrulaştırmakta ve bunların devletle olan ilişkilerinin üzeri örtülerek, sistem aklanmaya çalışılmaktadır. Ve sorunun özü de aslında budur: **Sistemi aklamak!**

Bugünkü somut durum ve görevlerimiz

Bugün dünyada güçlü bir devrimci dal-gadan söz edemiyoruz. Ama bunun işaretlerini bazı ülke ve bölgelerde görmekteyiz. Bunu emperyalistlerin **“21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacaktır”** ifadelerinde görmek mümkün. Bu ifadeleri aynı zamanda büyümekte olan korkularının işareti olarak da değerlendirebiliriz. Ki korkmakta haksız da değiller. Çünkü; azami kâr dürtüsüyle yürüttükleri ekonomik-siyasi ve askeri saldırılar, geniş yığınlardaki hoşnutsuzluğu her geçen gün büyütmektedir. Ve büyüyen bu öfke yeni arayışlara, alternatif çıkış noktalarına yönelmektedir. Bu da emperyalistleri, işbirlikçileri ve uşaklarını korkutmaktadır. Bundan dolayıdır ki; **“terörizme karşı savaş”** adı altında, emperyalist çıkarları için tehdit ihtimali taşıdığı düşünüldüğü her şeye saldırıyorlar. Ve bu devlet terörüyle kitleleri susturacaklarını sanıyorlar, ama yanılıyorlar. Kitlelerdeki değişim istemi, baskılara karşı direnme istemi daha bir geliyor. Ama devrimci ve komünist hareketin zayıflığından dolayı bu arayışlar, reformist ve kendini **“sol”** olarak tanımlayan sistem içi veya sistemin bir parçası olan güçlere yöneliyor.

Örneğin; **Latin Amerika’da** IMF ve DB vasıtasıyla uygulanan emperyalist ekonomik politikalar büyük bir yıkıma yol açtı. Ve kitleler bu yıkımlara karşı çıktığını iddia eden **“sol”** ve **“sosyalist”** etiketli reformist ve revizyonist partilere yöneldi. Burada dikkatle görülmesi gereken, kitlelerin kendilerini **“sol”** ve **“sosyalist”** olarak tanımlayan partilere destek sunması gerçeğidir. Bunu yeniden **“sol”**a ve sosyalizme dönük bir yönelim olarak algılamak abartılı bir yaklaşım olmaz.

Bu saptamayı yaparken hemen arkasından şu gerçeklere de dikkat çekmeliyiz: Evet, bugün dünya çapında ezilenlerin öfkesi büyüyor. Ama devrimci ve komünist hareket bu öfkeyi örgütlemekte henüz zayıf ve dağınıktır. Buna rağmen yeni devrimci bir döneme doğru gidiyoruz. Yani süreç bize yeni devrimci bir dalganın işaretlerini sunuyor. Bunu görmeliyiz. Ve buna uygun olarak öncelikli olarak iç güçlerimizi doğru bir tarzda konumlandırmamız gerekir. İç güçlerimizi doğru bir tarzda konumlandırmak demek: En başta öncelikli alanları doğru tespit ederek, buralarda ilişkilerin en yoğun olduğu alanlara yönelmek demektir. Şu açıktır ki; iç güçlerini örgütleyip, doğru konumlandırmayan bir devrimci hareket, geniş yığınlarla bağ kuramaz, sınıf savaşımında sıçramalar yaratamaz. Diğer bir ifadeyle, kendi güçlerini örgütlemeyi başaramayan bir devrimci hareket, kitleleri de örgütleyemez.

“Önce güçlerimizi örgütleyelim sonra kitle çalışmasına, kitle örgütlemesine yönelelim” temelinde bir mantıkla hareket etmek de doğru değildir. Çünkü; bunlar birbirinin karşıtı olan şeyler değil, bilakis karşılıklı olarak birbirini besleyen olgulardır. Kitlelerle bağlarımız geliştikçe, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun olarak yeni örgütlenme araçları yaratmak daha da kolaylaşır. Aynı zamanda elimizdeki mevcut güçlerle sürece denk düşecek ve ihtiyaca yanıt olacak örgüt araçları yaratarak kitlelerle bağlarımızı daha da geliştirebiliriz.

“Reçetelerimiz” somut duruma uygun olmalıdır

Kuracağımız tüm komite ve kurumlar, mutlaka işlevli bir niteliğe sahip olmalıdır. İşlevsiz, niteliği zayıf olan her komite veya kurum, sonuç itibarıyla hiçbir sorunu çözemediği gibi, kendisi sorunlu hale gelir. Yani, sorunlar zincirine yeni bir halka eklenmiş olur. Bu da bize, işlevsiz, şekilsiz her türlü örgüt aracından uzak durmamız gerektiğini gösteriyor. Tabi ki işlevsiz örgütlerin karşılığı, örgütsüzlük değildir. Tam tersine devrimci bir pratikle birlikte tüm zayıf örgütlülükleri daha nitelikli hale getirmek için çalışmaktır. Şekilsiz olana şekil kazandırmak, zayıf ve güçsüz olanı güçlendirmek olması gereken tek doğru yöntemdir.

Peki bugün önümüzde böyle bir görev var mıdır?

E l -
bette
ki var-
d ı r .
E ğ e r
y e n i
k a d r o
v e m i l i t a n l a r ı n
a ç ı ğ a ç ı k a r ı l m a s ı n d a n s ö z

ediyorsak ve daha da önemlisi varolan kadro ve militan şekillenişinin, sürecin sorunlarını ve zorluklarını çözmede zaaflı bir duruşa sahip olduğunu tespit ediyorsak, bu demektir ki, bu kadro ve militanlarla oluşturulan legal-illegal tüm komiteler iç zayıflıklar taşımaktadır. Ve her halükarda ideolojik-siyasal ve örgütsel müdahalelerin yapılmasını zorunlu kılmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, her türlü sorgulama ve değerlendirmeyi sınıf mücadelesinin pratiğiyle birlikte ele alıp yapmaktır. Ve aynı zamanda çözümü de burada aramaktır. Nasıl ki, kitlelere rağmen bir iktidar yürüyüşü düşünülemezse, sınıf savaşımının pratiğine sırtını dönmüş bir temelde hazırlanan her çözüm reçetesi de çözümsüzlüğün adresi olmaktan kendini kurtaramaz.

Hazırlanan her reçete somut durumla uyumlu olmak zorundadır. **Doğru bir teşhis, doğru bir reçetenin hazırlanmasını sağlar.** Geriye hastanın reçeteye uygun olarak davranması kalır. Somuta, varolan nesnel durumu incelemeye dayanmayan her politika sosyal pratikte başarısızlığa mahkumdur. Çünkü; gerçeklerle uyumlu değildir.

O halde bugün yaşadığımız toprakların tarihini incelemek ve varolan özgünlüklerini açığa çıkarıp bunun üzerinde politikalar belirlemek temel bir görevdir. **Eğer kitleleri örgütlemek bir siyasetse, bu siyaset ancak kitlelerin somut sorunları üzerinden yapılır.** Somut talepleri gözardı eden her çalışma boşa harcanmış bir çabadır. Çünkü; kitlelerle ilişki ancak somut talep ve istemler üzerine kurulur. Mesela yaşadığımız topraklardaki ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkilere gözümüzü kapayarak politika yapabilir miyiz? Tabi ki yapamayız.

Ya da köylülerin örgütlenmesini, köylülerin taleplerinde yaşanmış olan farklılaşmaları hiçe sayarak yapabilir miyiz? Buna da evet demek mümkün değildir. Kısacası devrimden çıkarı olan tüm güçleri sınıf bilinçli proletaryanın bayrağı altında toplamak için, her kesimin somut talepleri üzerinde konuşmak-tartışmak ve çözüm önerileri sunmak zo-

rundayız.

Tartışmada zenginlik, pratikte birlik

Yine taktiklerimizi belirlerken, kitlelerin bugünkü durumunu, değişim istemlerini, kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin düzeyini, kendi durumumuzu, yani subjektif gücümüzü, önderlik kapasitemizi, kitlelerle olan ilişki düzeyimizi hesaba katmak zorundayız. Bunları gözardı eden bir politika olmaz. Tüm planlarımızın ve beklentilerimizin de bu nesnel tabloya uygun olması gerekir.

Daha da somutlarsak; bugün devrimci ve komünist güçlerin kitlelerle olan bağları zayıflamıştır. Yine kitlelerin sisteme karşı büyük bir hoşnutsuzluğu vardır. Ama bu hoşnutsuzluk, sistemle bağlarını kesme temelinde güçlü bir eğilim içermemektedir.

Buna karşı devlet terörü, ilerici-yurtsever güçlere karşı girişimleri, tutuklanmalar devam etmektedir. Ki bu saldırılar önümüzdeki süreçte daha da artarak devam edecektir. Devlet destekli ırkçı ve şoven güçlerin artan saldırıları, özellikle Kürt kurumlarına dönük yoğunlaşan pervasızca tutuklamalar, tüm bu karşı devrimci saldırıların somut verileridir. Ve önümüzdeki süreç açısından da egemenlerin izleyeceği politikaların işaretidir. Egemen sınıfların **“demokrasi”** söylemleri karşı devrimci icraatlarını gizlemeye dönük bir çabadan ibarettir. **Bu gerçeği kitlelere anlatmak, bu yönlü teşhir faaliyetlerini somut olaylar üzerinden teşhir kampanyalarıyla örgütlemek, örgütsüz ve hareketsiz güçlerimizi, örgütlü ve hareketli bir duruma getirme pratiğine hizmet edecektir.** Proletarya Partisi’nde pratik bir davranış birliği yaratacağıdır. Tartışmada zenginlik, davranış birliğinde ortaklık, üretkenliğe ve yaratıcılığa yol açar. Buna bugün daha çok ihtiyacımız vardır. Her faaliyetçimiz bu gerçeği görmeli ve buna uygun davranmalıdır.

Yaşanan tüm bu başarısızlıkları başarıya dönüştürmek için sekizinci yönelimin önümüze koyduğu ana rotaya uygun olarak hareket etmeliyiz. Hepimizin enerjisi, çabası bu yönde olmalıdır. Tartışmalarımız bu somut görevler üzerinde olacağı gibi, her organın, her komitenin başarı ve başarısızlıkları da bu somut görevler üzerinden yapılacak değerlendirmelerle belirlenecektir-belirlenmelidir. Kısacası görev belirlenmiştir. Şimdi yapılması gereken belirlenen bu ana görevler üzerinde kolektif bir çabayla, kararlı ve militan bir ruhla çalışmaktır.

“Genel yönelimimizin ana noktalarından birincisi; ülkemizdeki **Demokratik Halk Devrimi** sürecini zafere taşıyacak olan Halk Savaşı stratejimizin geliştirilmesi ile ilgili 35 yıllık mücadele tarihinde ortaya çıkan açmazları gidermekle ilgilidir.

Konuyla ilgili ana gündemimiz çerçevesinde birçok hususun altı çizilmiş olmakla beraber, önemle vurgulanması gereken noktalar; **esas alanlara yönelimde**, kitlelerin rolünün kavranması ve **kitle çizgisinin** uygulanmasında, somut toplumsal alan/bölge tahlillerinin yapılmasında, **yerel faaliyetin örgütlenmesinde**, gerilla savaşının temel ilkelerinin uygulamasında ciddi oranda zaafiyete düşüldüğü ve bütün bunları kapsamına alacak adımlar atmaya üzere parti güçlerinin seferber edildiği bir faaliyetin örgütlenmesi yönelimimizin ana noktasıdır.

İkincisi; kitlelerin rolünün kavranması ile ilgili sorunumuz bağlamında kitle çizgisinin kavranışında partimizde bilinç sıçraması yaratılmasıdır. Bunun için bütün alanlarda kitle faaliyetlerine yoğunlaşma temelinde izlenecek olan politikaların somutlaştırılması gerekmektedir. Parti örgütünün kendini pratikte ve kitleler nezdinde sınavarak gelişmesine hizmet edeceği ve örgütlenerek güçleneceği bu süreç, ana yönelimimiz açısından

merkezi önemdedir. Lenin yoldaşın 'nüfusun bütün sınıfları arasına gidin' talimatını rehber edinerek yürüteceğimiz faaliyet, aynı zamanda bilinç taşıma kampanyası olarak kavranmalıdır.

Üçüncü nokta; örgütsel açıdan partimizin yaşadığı sorunların giderilmesi ve bünyeyi saran hastalık ve zafiyetlerle mücadele edilmesine yöneliktir. Partimiz, kuruluşundan itibaren Bolşevik tipte örgütlenmenin esaslarını uygulamak için titizlik göstermiş, proleter kültürü örgütsel ilişkilerine ve mücadeleye yaşamına egemen kılmaya çalışmıştır. Bu konuda attığı adımlar ve yetiştirdiği kadrolar ile halkımız nezdinde haklı olarak edindiği yerin değeri küçümsenemeyecek boyuttadır. Sınıf mücadelesinde geriye düşmesine, yenilgi ve başarısızlıklara uğrayıp güç yitirmesine neden olan dönemlerin ardından, **Partimizdeki en ciddi erozyonun örgütsel alanda yaşandığı, parti kültürünün büyük oranda deforme olduğu açıktır.** Parti omurgasında yıkım denebile-

cek bu durum son derece önemlidir. İdeolojik merkezli bir müdahale ile aşılması gereken bu soruna yönelik pratikte bütünlüklü adımlar önümüzdeki yönelimin ana noktalarından bir diğeri olarak bilince çıkarılmalıdır.

Genel yönelimimizin dördüncü ana noktası, Parti faaliyetimizi ileriye taşıyacak, devrimin ve savaşın önder kadro ve militanlarının yetiştirilmesi doğrultusunda adımlar atmaktır. Sınıf mücadelesinin en iyi öğretmen olduğu klasik doğrusunun ötesinde, nitelikli kadroların yetiştirilmesine özel olarak yoğunlaşılması gerektiği, komünist partilerinin tarihi deneyimlerinden de öğrendiğimiz gibi, açık bir gerçekliktir. Halefler yetiştirme perspektifiyle birlikte ele alınması gereken bu yönelim; parti kadrolarının ideolojik yapılarının güçlendirilmesi, politik donanımlarının artırılması, teorik seviyelerinin geliştirilmesi ve militan bir karakter edinmeleri için yürütülecek çok yönlü eğitim çalışmalarını kapsamaktadır." **(8. Konferans kararlarından)**

PUSULA

Zor olanı başarmak, proleterleşmek...

Sınıf savaşımında yaşamsal ihtiyaç olan proleter bilinç ve örgütlülüktür. Bunlar olmadan, yaratılması için bilinçli ve örgütlü çaba sarf edilmeden hiç bir özgürlük elde edilemez ve özgürlükler kalıcı hale getirilip korunamaz. Proleter bilinç ve örgütlülüğün en ileri mevzisi olan parti inşası gerçekleştirilmeden özgürlük mücadelesi kalıcı hale getirilemez. **Günümüz koşullarında proleter bilince sahip olma, onu koruyup sahiplenme çok daha fazla önem kazanmıştır.** Politik iktidar mücadelesi başta olmak üzere her türlü ekonomik-demokratik hak alma, hak ve özgürlükleri korumasavunma mücadelesi için de proleter bilinç ve çok çeşitli ekonomik-demokratik örgütlülüğün yaratılması gereklidir.

Proleter bilincin oluşumunda yaratılıp geliştirilmesinde olsun her türlü örgütlülüğün inşasında ve geliştirilmesinde olsun uluslararası burjuvazi başta olmak üzere her türlü burjuva akıma, tasfiyeci görüşe karşı mücadele etmek ve bu mücadeleyi sürdürmek yaşamsal önemdedir. **Proleter bilinç ve örgütlülük ne kadar önemliyse onu korumak, yaşatmak ve geliştirmek de bir o kadar önemlidir.** Bunun yolu başta burjuvazinin proletarya üzerindeki etkilerine karşı bilinçli-örgütlü mücadele etmek ve bu mücadeleyi sürekli kılmaktır.

Emperyalist burjuvazi **Yeni Dünya Düzeni** adıyla başta uluslararası işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarına karşı başlatılan saldırıda sadece devrimin olanaksızlaştığı, kapitalizmin sosyalizme karşı zafer kazandığı zengin-fakir ayrımının ortadan kalkacağı, savaşların son bulacağı yönlü fikirlerle saldırmadı. Aynı zamanda komünist partinin

örgütlenmesinin temel ilkelerini, var oluş gerekçelerini yadsımayı, onları ihlal etmeyi esas alan anlayışların geliştirilmesi temelinde saldırılarını geliştirdi. Tasfiyeci burjuva anlayışlar çeşitli biçimler altında farklı zaman dilimleri içinde ortaya çıksa da özü ve niteliği hep aynı kalmıştır.

Proleter bilinçteki her sarsılma ve kırılma aynı zamanda örgütlenme çalışmasındaki kırılmayı beraberinde getirmiştir. Aynı zamanda proleter bilincin temel dokularından biri olan halka karşı güven, devrime olan inançtaki en küçük bir sarsılma ve kırılma proleter bilincin zayıflamasına yol açmıştır. Bugün yaşanan budur.

Yoğun emek ve uzun süreli mücadele isteyen proleter değişim ve dönüşüm bir anda (bir kitap okuyarak kimsenin dünyasının değişmeyeceği gibi) bir hamle ile gerçekleşmez. Geçmiş ve günümüzün devrimci deneyimi bu tespiti fazlasıyla doğrulamaktadır. Eğer bu tespit doğru olmasaydı yıllar boyu proleter saflarda örgütlü olup kolektif ile yaşanan bir sorundan dolayı çözümün kendi istemi ve beklentisi yönünde çıkmaması durumunda sırtını dönüp küçük burjuva (içinden çıkıp geldiği) dünyasına rahatlıkla dönenlerin sayısının küçümsenemeyecek boyutta olması nasıl açıklanabilir? Keza yıllar boyu **Proletarya Partisi** saflarında örgütlü olarak yaşayıp hatta önemli kademelerde görev yapan bazıları sanki yıllar boyu "emek" veren parti düşüncelerinin doğruluğunu savunan, onları sahiplenen kendileri değilmiş gibi bir çırpıda (bir çırpıda olmadığı, bunun bir süreç sorunu olduğu açıktır) yıllarca savunduğu sahiplendiği düşüncenin tam da karşıtını savunabiliyor. Ve sanki hiç-

bir şey olmamış gibi örgütlü yapının dışında rahatlıkla kalabiliyor. Son otuz yıllık devrimci sürecin yaşadıklarına bakılıp, tanıklığına başvurulduğunda proleterleşmenin (düşünce-yaşam-çalışma biçiminde) proleter devrimci zeminde kalmanın hiç de kolay olmadığı görülecektir. **Proleter değişim ve dönüşüm özsel ve içsel bir olgudur ve uzun vadeli bir süreç sorunudur.** Bu sorun ne salt yıllarca dönen yelkovan-akrep sorunu ne de kaba bir emek sorunudur. **"Ben dönüştüm, ben proleter devrimciyim"** ya da **"yıllardır parti saflarında örgütlüyüm"** ya da **"yıllardır bu kadar emek verdim"** vb. demek proleterleşme sorununun özünü açıklamaktan uzak bireyci ve bencil açıklamalardır. **"Nasıl bir emek? Hangi nitelikte ve düzeyde ne kadar üretken bir emek?"** soruları sorulmadıkça bu türden tutum ve davranışlar burjuvalaşmanın niteliğini örtbas etmeye çalışan yaklaşımlar olarak ortaya çıkar. Proleter değişim ve dönüşüm kısaca proleterleşmek, devrimci bireyin kendi içindeki burjuva düşünce ve alışkanlıklara karşı mücadele sonucu olduğu gibi kolektif yapı içinde uzun süreli ve çok yönlü örgütlü mücadele sonucu elde edilen özellikler ve değerlerdir. Proleterleşmek, her türden burjuva ve küçük burjuva düşünce, anlayış, davranış, alışkanlık, beklenti, istek ve tercihlere karşı kararlı, istikrarlı, uzun süreli mücadele sonucu kazanılan değerlerdir. Sınıf mücadelesinin gelişme ve ilerleme gösterdiği dönemlerde değişim ve dönüşüm süreci hızlanırken duraklama, gerileme vb. dönemlerinde durum tersine döner, ağır ve zahmetli bir çabaya, uzun sürece yayılan bir zamana ihtiyaç duyulur.

Son birkaç beş yıllık süreç içinde örgütsel olarak parti saflarına katılıp ancak ideolojik-politik olarak (özsel olarak) proleterleşemeyen küçük burjuvazi tarafından komünist partinin varlık gerekçesi ve örgütlenme ilkelerinin nasıl kırılmaya, esnetilip bi-

reycilleştirilmeye (kolektif niteliğinden kopartılmaya) çalışıldığı görüldü. Proleterleşmenin çıktısı ve düzeyi altlara çekilmeye çalışıldı, onun nitelik seviyesi düşürülmeye çalışıldı. Bunun farklı zaman dilimlerinde çeşitli görüngüler altında ortaya çıkan sayısız renkler ve örnekleri görüldü. **Disiplinsizlik, bencilik, bireycilik, ben-merkezcilik, bireysel kaygıların-düşüncelerin** her şeyin merkezine konduğu duruş ve tavırlar... Halka ve devrime karşı gösterilen zayıflık, eleştiri ve özeleştiri konusunda ortaya konan zaafırları ve hataları erdem kabul etme ve bunları normal sayma, meşrulaştırmaya çalışan tutumlar olarak gösterilebilir.

Proletarya Partisi'nin var oluş nedenleri ve vazgeçilmez ilkeleri, disiplin ve merkezizyetçilik temelleri gevşetilerek, bireysel kaygı ve çıkarlara uygun şekilde düzenlenmeye, biçimlendirilmeye ve sonra da savunulmaya çalışılması. Kendini dayatma, kendini sürekli bir şekilde tartışmaya ve tartıştırmaya çalışma, bireysel dar ve bencil (ki bu sorunlar devrimcileşmedikçe bitmeyen sorunlar olarak kalır) sorunları, bireysel küçük burjuva hak ve hukukunu mücadelenin ve devrimin merkezine koyma, halkın ve devrimin çıkarlarının önüne, partinin örgütlenmesinin önüne bireysel sorunlarının çıkartılması gibi her türden ve renkten küçük burjuva duruş ve tutumların hepsi tasfiyeci burjuva görüşlerdir. **Bu görüşler kendiliğinden ortaya çıkmadığı gibi kolay kolay ortadan kalkmaz.** Kaba, ilkel ve bencil bir direnç gösterir. Bu görüşler sınıflı toplumun derinliklerinde gizlidir. Parti içinde bu görüşlere ve davranışlara karşı doğru temelde ve zamanda mücadele etmek, sınıf düşmanlarına (burjuva ideolojisine) karşı mücadelenin bir parçası olarak kavramak gerekir. Burjuva tasfiyeci görüşlere, küçük burjuva düşünce ve alışkanlıklara üretken, yaratıcı ve geliştirici olmayan tutum ve davranışlara karşı mücadele etmeyi ideolojik-politik-örgütsel görevlerin bir parçası olarak kavramak gerekir.

MLPD 25.yıl etkinlikleri gerçekleştirdi

1982 yılında kurulan Almanya Marksist Leninist Partisi –MLPD, Ağustos ayında 25. yıl kutlama etkinlikleri gerçekleştirdi. İlk etkinlik iki günlük uluslararası bir seminer şeklinde oldu. Seminer “**Uluslararası Üretim, Yeniden Örgütlemesi ve Sosyalist Devrime Hazırlık**” adı altında gerçekleşti. Seminere yaklaşık bin kişi katıldı. Sabah erken başlayan seminer akşam geç saatlere kadar sürdü. Seminere yaklaşık 40 delege katıldı. Ayrıca Türkiyeli devrimci örgütler de bütün etkinliklere katıldı.

Seminerin açılışı **Dayanışma Şarkısı**yla yapıldı. Sunuculuğu yapan MLPD temsilcisi genel olarak programlara dair bilgi verdi. Ardından **Monika Gärtner Engels** bir konuşma yaptı. **MLPD'nin Genel Başkanı Stefan Engels** rahatsızlandığından dolayı ilk iki gün etkinliklere katılamadı. Seminerde Almanya'nın çeşitli yerlerinden işçi temsilcilerine söz hakkı verildi ve Almanya'da sınıf mücadelesi ve bununla bağlantılı olarak sendika çalışmalarına ilgili deneyimler paylaşıldı. Ardından enternasyonal delegelere söz hakkı verildi. Onlar da kendi ülkeleri hakkında bilgiler sundular. Arjantin delegesi “**kıtada emperyalist tekeller halkları ucuz iş gücü olarak görüyor ve iş koşulları da çok ağır. Egemen sınıflar kendileri için her şey yıkar ama ezilenler için duvarlar kurar, bu emperyalistlerin bir özelliğidir**” diye konuştu. Ardından Ekvator'a söz hakkı verildi ve o da Latin Amerika'da kabaran halk hareketleri, özelleştirmeler, IMF politikalarına karşı protestolar üzerine konuştu. Venezüella temsilcisi de şunları söyledi; Latin Amerika'da kabaran halk hareketi dünya proletaryası için önemlidir. 2002 yılında işçi sınıfı tarihsel misyonunu oynadı, 19.000 mimar, mühendis ve başka meslek odalarından insanlar sokağa döküldü ve genel greve gittiler. ABD emperyalizmi buna müdahale etmeye çalıştı. Bugün önemli bir sürece tanık oluyoruz.”

Ardından **Lothar Schumann** bir sendika temsilcisi olarak işçilerin birliğinin doğal olarak kurulmayacağını bunun için örgütlemeye ihtiyaç olduğunu söyledi. Diğer bir konu ise kadınların kurtuluşu idi. **Monika Gärtner Engels** bu konuda özellikle işçi sınıfının çalışmalarında ve birçok alanda kadınlara dair çalışmaların henüz zayıf olduğunu vurguladı.

Öğle saatlerinden sonra **Klaus Wallenstein** **Dünyada Üretimin Çelişkisi ve Kapitalizmin Ulusal Devletin Örgütlenmesi** üzerine sunuş yaptı. Wallenstein, dünyada emperyalist-kapitalist sistemin ve genel olarak onun karakterinin değişmediğini söyledi ve arkasından birçok insan söz hakkı aldı ve konuya dair görüşlerini bildirdi.

Peru Komünist Partisi Marksist-Leninist ülkedeki siyasi tutsaklar ile ilgili bilgi verdi. Aynı zamanda ülkede her şeyin ABD emperyalizminin denetimi altında olduğunu vurgulandı.

Dördüncü konu doğal felaketler oldu. Dünyada son yıllarda artan doğal felaketlerin, doğanın tahribatının bir sonucu olduğu ve bunun emperyalist-kapitalist sistemin uygulamalardan kaynaklandığı üzerine duruldu. Birkaç kurum temsilcisi aldı.

Bu günün son konusu gelişen savaşlar ve savaş tehlikesi ve sosyalist devrim için mücadele idi. Burada özellikle enternasyonal delegeler konuştu. Bu bölümden sonra birinci günün toparlaması birkaç MLPD temsilcisi tarafından yapıldı ve arkasında Gelsenkirchen'de bir kültür etkinliği düzenleyerek enternasyonal delegeler kendileri tanıtıldı.

İkinci gün de seminerler devam etti. Bu günde çeşitli konularda seminerler oldu.

4 Ağustos Cumartesi günü **Duisburg'ta Rhein-Rhur Halle'**de 25. yıl kutlamalarının en büyük etkinliği gerçekleşti. MLPD'nin çeşitli mücadele alanları hakkında toplantılar düzenlendi. Birçok stant açıldı. Akşamda partinin genel başkanı Stefan Engel MLPD'nin tarihi ve yaşadığı dönemi anlattı. Sonra her kıta adına delegeler selamlama

mesajlarını iletiler. Arkasından kültürel etkinliklerle ve bazı konuşmacılarla etkinlik devam etti ve geç saatte “**Yaşasın enternasyonal dayanışma**” sloganlarıyla sona erdi.

Direniş ve tarihi kokan yer: Buchenwald Toplama Kampı

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında milyonlarca insan katledilmiş, işkence görmüş, sürgün edilmiş ve toplama kamplarında yaşama maruz bırakılmıştır. Bu toplama kamplarından çok ünlü olanları vardır; **Dachau**, **Auschwitz** (Polonya), **Avusturya-Mauthausen** ve **Buchenwald Toplama Kampı**. Almanya Komünist Partisi'nin önderi olan **Ernst Thalman**'ın 18 Ağustos 1944 tarihinde Nazi faşistlerce katledildiği kamptır **Buchenwald**. O'nu “**Artık bizi korkutmayacaksınız**” diyerek kurşuna diziler burada. Dizerler ama O'nun ve binlerce komünist ve direnişçinin ruhunu asla kurşuna dizemezler-öldüremezler.

MLPD'nin 25. kutlama faaliyetlerinin bir parçası olarak kampa bir ziyaret örgütlendi. **Buchenwald Doğu Almanya'nın Gotha/Erfurt yakınlarında** (yaklaşık bir buçuk veya iki saat) bulunmaktadır. **Buchenwald Toplama Kampı**nda çeyrek milyon insan Hitler faşizmi tarafından tutuklandı, köleleştirildi, işkence yapıldı. 51.000 insan hunharca katledildi. Giriş kapısında hala 15:00'i gösteren saat, direnişin sona erdiği saat aynı zamanda. O zamandan bu yana böyle duruyor. **Buchenwald Toplama Kampı**nda kalan tutsaklar 50 çeşit ülkeden geliyordu. Burada yıllarca tutsaklar illegal ve zor koşullar altında direnişi örgütlediler. Birçok eylem gerçekleştirdiler, birçok şehit verildi.

Kampta ayrıca, bir taraftan fırınlar, hücreler ve ceset dolu resimler varken, diğer tarafta direnişçilerin yaptıkları el bombaları, kullandıkları defterler ve eski klasik kitaplar, mors çalışma makinesi, bildiriler vb. bulunmaktadır. Bazı tutsakların günlüklerinden önemli sayfaları hala burada.

EL SALVADOR

ABD güdümlü **El Salvador** hükümetinin, emperyalist politikalar doğrultusunda suyu özelleştirmek istemesi, halkı sokağa döktü. On binlerce kişinin katıldığı eylemlere ise polis azgınca saldırarak, 33 kişiyi tutukladı. Tutuklamaların ardından açıklama yapan hükümet yetkilileri, tutuklanan kişilerin “**anti-terör**” kapsamında yargılanacağını duyurdu.

Ancak bu kapsamda bir yargılama çabası yeni değil. Çünkü El Salvador hükümeti neo-liberal politikalara karşı yapılan tüm eylemleri “**anti-terör**” yasası kapsamına almak için özel bir çaba içine girmiş bulunuyor. El Salvador'da, su yerel belediyelere devredilerek, ardından da özelleştirilmeye çalışılmakta. Bu özelleştirme projesi ise **Amerikan Kalkınma Bankası**'nın 1998'de verdiği kredilerin karşılığı olarak, ABD tarafından daha o dönem dayatılmış bulunmakta. Bugün ise bu projenin hayata geçirilmesine hız verilmiş durumda.

MEKSİKA

Artırılan sınır önlemleri ölümleri artırdı

ABD emperyalizminin Meksika sınırında artırdığı önlemler, istedikleri sonucu verdi ve ölümler arttı. **Böylece artık daha fazla insan ölümler, Meksika'dan gelen mülteci sayısı da azalmış oldu!** Sınırdan ölenler kimliği belirsiz bir şekilde kimsesiz mezarlığına gömülürken, sınırı geçmek isterken ölenlerin sayısı, geçtiğimiz yıla oranla % 22 artmış bulunuyor. ABD'nin Meksika sınırında artırdığı önlemler çerçevesinde, sınırdan devriye gezen polis sayısı 300'den 2.700'e çıkarılmış bulunuyor.

Önlemlerin bu derece artması ise, sınırdan geçmeye çalışan Meksikalı göçmenlerin, sınırın çölden oluşan kesimine yönelmesini getiriyor. Ancak bu yoldan geçmek isteyenlerin sağ kalma şansı yok gibi. **Meksika Göçmenlik Bürosu**'nun geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamaya göre, bu yıl içinde ölenlerin sayısı 210.

Ancak geçtiğimiz günlerde haber ajansları tarafından yayınlanan fotoğraflar, artırılan önlemler içinde yer alan çelik duvarın bile sınırı geçmekte ısrar eden birçok göçmeni engellemeyeceğini gösterdi. **Yayınlanan resme gelince;** resim çelik duvarın bir bölümünden büyükçe bir parçanın, sınırı geçmeye çalışan mülteciler tarafından kesilmiş olduğunu gösteriyordu.

GÜNEY ASYA

Muson Yağmurları yine yoksulları vurdu

Güney Asya'da son birkaç haftadır artarak süren ve büyük bir sel felaketini de beraberinde getiren Muson Yağmurları yine milyonlarca yoksulu vurdu. Yağmurların yol açtığı seller binlerce insanın canına mal olurken, devam eden sellerde can kaybı giderek artıyor. **Hindistan**, **Pakistan**, **Bangladeş**, **Nepal** ve bölgedeki yoksulluğun had safhada olduğu birçok ülkede, etkili olan sellerde milyonlarca yoksul insan da evlerinden göç etmek zorunda kaldı.

Felaketin bir diğer sonucu olarak, gıda ve içme suyu sıkıntısı baş gösterirken, **kolera**, **tifus**, **malaria** gibi ölümcül salgın hastalıkların yayılma riski de giderek artıyor.

Bölgede her yıl **Temmuz** ve **Eylül** ayları arasında yağan **Muson Yağmurlarının**

bu yıkıcı etkileri ise bilinmekte. Sistemin daha fazla kâr hırsıyla yarattığı çevre kirliliğine bağlı olarak ortaya çıkan iklim değişikliklerinin sonucu olan sel vb. etkiler her yıl daha da boyutlanmasına rağmen, bu bölgedeki ülkelerin hükümetleri, alınması gereken önlemleri almamakta ısrar ediyor. Felaketten etkilenen bölgelerde yardım ve kurtarma çalışmaları yapıldığı iddiaları da gerçeği yansıtmıyor. Yardım ulaşmayan bölgelerden biri de Pakistan'ın **Belüçistan** kesimi. Buradaki felaketin sonuçlarıyla birlikte giderek daha ağır koşullara mahkum olan bölge halkının durumu protesto etmek için düzenlediği eyleme ise polis vahşice saldırmakla kitleye ateş açtı ve gaz-gözyaşartıcı bomba kullandı. Açılan ateş sonucu 6 kişinin yaralandığı belirtildi.

Evrensel Bakış

Hollywood klasiklerinin diğer yüzü

Bir Hollywood klasiği olan 1966 çekimi "**Hartum**" filminde, Charlton Heston tarafından canlandırılan sömürgeci General Gordon, 1855'lerde, "**demokrat İngilizleri**" kurtarıcı olarak gören çok sayıda insanı ve sayısız kadın ve çocuğu "**şeytani kötülük**" olarak sunulan fanatik İslamcıların katliamından kurtarıcı! Gordon burada Hartum'u ele geçirmek için yaşanan çatışmalarda "**barbar savaşı**" tarafından öldürülür! İngilizlerin burada yürüttüğü sömürgeci savaş ise, "**medeniyetin değerlerini korumak**" olarak sunulur.

Ancak filmin göstermediği bir şey vardır. Daha doğrusu gelişmelerin diğer bir yüzü vardır: 1855'den 13 yıl sonra, İngiliz güdümlü Mısır işgal orduları, İngiliz birliklerinin de katkılarıyla, Sudan'a saldırı düzenlerler. Bu işgal saldırısı sonucu toplam 120 bin Sudanlı katledilir! Böylece **General Gordon**'un intikamı da alınmış olur! Aynı dönemde bölgeye yoğunlaşan Fransızlarla İngilizler arasında çıkan anlaşmazlıklar ise, neredeyse bir dünya savaşı çıkaracak boyuta ulaşır.

Sudan bu tarihten itibaren, 1956 yılına kadar "**İngiliz-Sudan**" olarak kalacaktır.

Dün olduğu gibi bugün de kamuoyu "**medeni-devletlerin**", Sudan'daki İslami rejimin "**barbarlıkları**" karşısında sessiz kalması karşısında öfkeli! Herkes hep bir ağızdan "Darfur'daki katliamlara daha ne kadar seyirci kalacağız?" diyor. İnsan hakları kuruluşları buradaki insan hakları ihlallerini dile getiriyor. Ve buna dur demenin yolunun ise Afrika Birliği ve BM'ye bağlı, yeterli silah donanımı olmadığı iddia edilen "**Barış Gücü**"nü daha da güçlü donatmaktan geçtiğini belirtiyorlar. Burada yaşananlar **G-8 Zirvesi**'nde de günde-

me getirilmiş ve buradaki İslami "**terör gruplarına**" karşı ne yapılacağı tartışılmıştı.

Peki Sudan'ı bu kadar "**ilgi çekici**" kılan gerçekte nedir? Dünya halklarına dönük, başta Ortadoğu olmak üzere, bir dizi işgal saldırıları gerçekleştiren ve işgal altındaki bölgelerde yaşayan halkları katleden emperyalistlerin, kendilerine bağlı medya ve STÖ aracılığı ile yaratmaya çalıştıkları duyarlılığın ardında hiç kuşkusuz ki bu bölgenin, başta petrol ve bir dizi hammadde olmak üzere, sayısız zenginlikleri vardır.

Sudan 1970'lere kadar emperyalistlerin ekonomik anlamda pek de ilgisini çeken bir yer değildi. Ancak 1970'lerde buradaki zengin petrol yataklarının keşfedilmesiyle birlikte, Sudan'a karşı "**ilgi**" de artmış oldu. Bu tarihlerden itibaren buraya dönük yoğunlaşmada etkin rol oynayan iç savaşların kökenlerini ise, Sudan'ın sömürge olduğu yıllarda aramak gerekiyor.

İngilizler sömürgecilik yıllarında, buradaki ekonomik-siyasal çıkarları açısından en uygun gördükleri Arap gruplara yaslanmışlardır. 1956 yılında bu ülkeyi terk ettiklerinde ise, etnik olarak parçalanmış ve merkezi bölgelerin yanı sıra, kuzeydeki ekonomik-siyasal gücün % 40'ı Arapların elinde bulunan "**bağımsız**" bir ülke bırakmışlardı arkalarında.

Bölgeler arası ekonomik gelişmenin giderek eşitsiz bir hal alması, buradaki etnik gruplar arasındaki çatışmaları giderek körüklemiş ve ülkenin büyük bölümünde, özellikle de güneyinde artık, gerçekte İngilizler daha buradan ayrılmadan önce planlanmış olan, iç savaş hâkim olmaya başlamıştı.

Uzunca yıllar süren iç savaşlarda en ağır kayıplar **1983-2004** yılları arası verildi. Bu sü-

re içinde 2 milyondan fazla insan yaşamını yitirdi, yüz binlercesi ise göçe zorlandı.

2004 yılında, ABD ve AB emperyalistleri aracılığıyla ve esasta kendi çıkarları doğrultusunda yapılan bir anlaşmayla, 2011 yılında otonomiye geçilmesi kararlaştırıldı. ABD ve AB emperyalistleri 2011'i beklemeden, buradaki etnik çatışmaları tekrar kızıştırmamın ve ülkeyi yeni bir iç savaşın eşiğine getirmenin koşullarını yarattılar. Bunun en büyük nedeni ise, 2000'lerin başından itibaren Sudan'la bir dizi ekonomik işbirliğine giren, buraya büyük yatırımlar yapan Çin'in buradaki etkinliğinin önünü kesmek. Geçtiğimiz günlerde Sudan'a 26 bin BM ve AB asker ve polisi gönderme kararı da yine, buradaki çatışmaları sonlandırmak, "**barışı tesis etmek**" vs. gerekçelerden çok, Sudan'ın zenginliklerini paylaşmaya ve Çin'in etkinliğini kırmaya dönük süreci hızlandırma amacı taşımaktadır.

Emperyalistlerin Sudan'daki "**barış çabaları**", emperyalizmin ekonomik-siyasal krizinin artık patlama sinyalleri verdiği, Ortadoğu'daki işgallerin, rekor seviyeye çıkarılan asker sayısına rağmen birer fiyaskoya dönüştüğü bugünlerde, daha da hız kazanmış görünüyor.

Geçtiğimiz günlerde **Tanzanya**'da yapılan ve BM-Darfur elçisinin yanı sıra, Afrika Birliği temsilcisinin de katıldığı bir toplantı gerçekleşti. Bu toplantı, birçok gruptan oluşan Darfur Hareketi'nin önde gelen isimlerini bir araya getirmeyi amaçlıyordu. Burada oluşturulacak anlaşmayla, Sudan'ın geleceğine ilişkin önemli adımlar atılması planlanıyordu. Tabii ki burada çıkarları olan iç ve dış güçlerin lehine. Ancak bu toplantı hiç de planlandığı gibi geçmedi. Çünkü birçok grup önderi toplantıya katılmadı. Bu da herhangi bir mutabakata varılamamasını getirdi. Özellikle de hareketin içindeki en büyük grubun, **Sudan Özgürlük Hareketi**'nin (SLM) önderi bu toplantıya katılmamıştı. Fransa'da yaşayan grup lideri Abdulhalid El Nur, toplantıya katılmama nedenini BM ve AB'nden oluşan 26 bin asker ve polisin henüz Sudan'da konuşlandırılmaması ol-

masına bağlıyor ve bu gücü kendine güvence olarak görüyor! Çok açık ki **El Nur**, hareketinin ve Sudan'ın geleceğini, kendi hareketlerine sıcak bakan ve Fransa'da yaşadığı süreçte kendini "**kollayan**" Fransız emperyalizmine yaslanmada görüyor.

Sudan'da kendi iktidarlarını kurma ve bunu pekiştirme amacı güden ve emperyalistlerin böl-parçala-yönet politikasının ürünü olan birçok hareketin varlığı ve bunların, arkalarındaki emperyalist güçlerin yönlendirmesiyle, uzlaşma değil ayrışma noktalarının öne çıkması ise, bugün Sudan'ın üçe bölünme ihtimalini getirmiş bulunmaktadır. Zenginliklerin en yoğun olduğu bölgelere dönük paylaşım hazırlığı ise başlamış bulunuyor.

Başta dönecek olursak, **Hollywood ABD emperyalizminin dünya halklarına dönük saldırılarını haklı çıkarmada, özellikle de saldırıların sürdüğü dönemlerde önemli bir rol oynayagelmişti**. Savaş içerikli klasikler hep gerçekleri çarpıtmaya, olayların perde arkasını gizlemeye hizmet etmiştir. Ta ki bu saldırılarda yenilgi kesinleşene kadar. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Japonya'nın yenilgisi kesinleştiği halde atılan atom bombaları haklı çıkarılmaya çalışılmış, Vietnam, Kore savaşları yine ABD'nin buralara "**özgürlük**", "**demokrasi**" götürmesi olarak sunulmuştur. Ancak bunların haksızlığı kamuoyunda teşhir oldukça, buralarda alınan yenilgiler itiraf edilmeye başlandıkça, filmlerin içeriğine savaş karşıtlığı hâkim olmaya başlamıştır.

Bugünlerde bazı Hollywood yapımcıları Irak ve bir bütün olarak Ortadoğu'daki işgallerin haksızlığı ve ABD'nin buradaki yenilgisini ele alan içerikte filmler yapmaya soyunmuşlar.

Bu da, can havliyle saldırganlığı tırmandırmaya çalışan emperyalistlerin tüm çabalarının boşa çıkmasındaki başlıca rol ise hiç kuşkusuz, klasiklerde "**barbar**" olarak sunulan ya da "**figüranlık**" verilen, ancak diğer ve gerçek yüzüne bakıldığında filmin gerçek kahramanları olan, direnen halklarındır.

Köleliğe son verelim, edilgenliğimizi kırarak özgürleşelim!

İnsan bilinçli çabasıyla yani emeğiyle insanlaş-
tı. Bilinçli emeğiyle hayvanlardan ayrılan insan, do-
ğaya hükmeder oldu. Ve bunu tüm insanlar; ka-
dınlar ve erkekler birlikte yaptılar. Günümüzde
de yaşamı var eden, kadınların ve erkeklerin eme-
ğidir. Fakat erkek egemen düzene geçildikten
sonra kadının emeği, dolayısıyla kadın değersiz
görölmeye başlandı.

Yani aslında, günümüzde yaşanan kadın soru-
nunun temelleri binlerce yıl öncesine; ilkel toplu-
ma dayanıyor. O günden bugüne kadar birçok de-
ğişiklik olsa da sorunun kaynağı ve özü aynı kal-
mıştır. Ve tüm yakıcılığıyla sürmektedir. Esasta
toplumsal üretime katılan erkektir. **Ekonomik
gücü ve özel mülkiyeti elinde bulunduran
erkek, kadını ve kadın emeğini ve dolayısıyla
da kadının bir bütün olarak yaşantısını
kontrol altına alarak ona da hâkim olur.**

Kadının toplumsal yaşamın dışına itilmesi, bir
ev kölesi haline getirilmesi özel mülkiyetin bir so-
nucudur. Üretime, toplumsal hayata katılmayan
kadın toplumsal hayat içinde edilgenleş(tiril)miş-
tir. Hayata, olaylara müdahale etme, yön verme,
bağımsız bir iradesinin olması hakkı elinden alın-
mıştır. **Kadının bedeninin eve hapsedilmesi,
beraberinde zihinsel köleliği de getirmiş;
düşünme, söz söyleme, karar verme hakkı
da engellenmiş, edilgenleştirilmiştir.**

Pratikteki edilgenlik...

Edilgenliği pratik edilgenlik ve zihinsel/düşün-
sel edilgenlik olarak ikiye ayırabiliriz. Kadınlar
toplumsal yaşamdan kopartılıp evin dört duvarı
arasına hapsedildiğinden, birçok toplumsal pratik-
ten uzak kalıyorlar. Bu uzaklık, beraberinde haya-
tı tanımama, hayatın kısıyında durma anlamına ge-
liyor. Kadının hayatının sadece veya büyük oran-
da evin dar sınırlarına hapsedilmişliği pratik edil-
genliği doğuruyor.

Bilgi, beceri, yapabilme yeteneği esasta pratik
içinde yani yaşayarak, görerek, taniyarak edinilir.
**Oysa kadınlar, evin dışında akıp giden ha-
yatın onlarca rengine yabancılaştırılırlar.**
Hayat ev işleri, çocuk bakımı ve günlük kendini
tekrarlayan işler ve sorunlardan ibaret hale gelir.
Erkekler ise küçük yaşlardan başlayarak hayatın
içinde yer alırlar. Birçok şeyi tanıma, kavrama ola-
nağı kazanırlar böylece. Clara Zetkin **"artık ev,
kadının dünyası, dünya erkeğin evidir"** diye-
rek bu gerçeği özetlemiştir. Dünyası ev ile sınırla-
nan kadının fiziksel-bedensel emeğinin de esasta
evle sınırlı kalması, kadının birçok işe, pratiğe ve
gerçeğe yabancı kalmasını getirir. Tersine, evi
dünya olan erkek ise toplumsal yaşamın her alanı-
na girerek aynı zamanda birçok yeteneği beceriyi
de kazanır.

İşler **"kadın işi"** ve **"erkek işi"** diye ayrılır.
Bunlar çoğu zaman resmi olarak böyle ifadelendi-
rilmese de erkek egemen anlayışın etkisi ile adeta
birer yasadırlar. Mesela çocuğa bakmak, ev temiz-
liği, yemek yapmak, çamaşır ve bulaşık yıkamak,
dikmiş, büro işleri, hemşirelik, öğretmenlik gibi işler
ve meslekler kadınlarla özdeşleştirilmiştir. Ve
bunlar dışında kalan sayısız iş de "erkek işi" olarak
algılanır, adlandırılır. **Kadının dünyasının daral-**

**ılması, sınırlandırılması toplumsal değer
yargıları ve dini inançlarla da kuvvetlice
desteklenir.** Toplumdaki ahlak kuralları, top-
lumsal yargılar kadın üzerinde bir kölelik zinciri-
dir.

Tüm bu saydıklarımız, kadının edilgenliğini be-
raberinde getirir. Kadın ev işlerinde uzmanlaşır.
Fakat ev dışındaki hatta evde de "kadın işi" dışın-
daki tüm şeylere yabancılaşır. Çünkü 24 saati ev-
de, ev işleriyle; "kadın işleri"yle geçer. Ev, kadının
en güvenli ve tek sığınağı olur. Hayatın içinde ola-
mayan kadın dolayısıyla birçok şeyi yapamaz-bile-
mez. Bu, kadının beceriksizliği; **saçı uzun aklı kı-
salığı** olarak adlandırılrsa da tabii ki nedeni bu de-
ğildir. Tam tersine kadının eve hapsedilmişliğinin
sonucudur. Kadınlar yeteneksiz değildir, sadece
pratik noksanlık, onun beceriksiz olarak algılan-
masına/gösterilmesine neden olur.

Pratik, bedensel edilgenliğin sonucunda, ka-
dınlar yapabilecekleri basit eylemleri, pratikleri bi-
le yapamaz veya yapmayı bile düşünemez hale ge-
lirler. Mesela küçük bir tamir işi, bir tornavida
kullanmayı dahi erkeklerden beklerler. Daha **"bü-
yük"** işlere ise zaten hiç kalkışmazlar çoğunlukla.
Çünkü bunlar erkek işidir! Çocukluk yıllarından
itibaren kadınlara ve erkeklere bu ezberletilir.
Hayatın birçok pratik alanı mayınlı bölgeler gibi
kadınların girmesine yasaklanmıştır. Kadının bu-
nun tersi yönde bir girişimi şaşkınlık, öfke, yadırga-
ma ile karşılaşılır. Ve bunlarla da kalmaz, erkek
egemen sistemin kurallarının dışına çıkan kadın
cezalandırılır. En iyimser ihtimalle ise **"erkek gi-
bi kadın"** denilerek övülür. Bu ifade bile, bu tür
olumlu, övülen özelliklerin aslında erkeklere has
olduğunu, kadınların yapamayacağını belirtir.

Zihinsel edilgenlik...

İnsanların düşünce dünyasının geniş olması, fi-
kirler üretebilmesi, eleştiri ve öneri getirebilmesi,
onun yaşam koşullarıyla doğrudan bağlantılıdır.
İnsanların düşüncelerini ve bilincini belirleyen
(esasta) yaşam şartlarıdır. Dünyası ev olan kadının
sadece bedensel pratiğine, üretimine, aktivitesine
değil aynı zamanda zihinsel faaliyetine de ev ile
sınır konulmuş olur. Çünkü düşünce, dış/maddi
dünyanın yansımasıdır. Hayat pratiğinin genişliği
veya darlığı zihinsel pratiğin, düşünmenin de dar-
lığını veya genişliğini belirler. Dünyayla bağı zayıf
olan yani sadece evle veya evin azıcık dışında bağı-
ları olan kadının düşünce dünyası da bu paralelde
dar kalır. Toplumsal pratiğin dışında tutulan ka-
dının bilgi edinme ve düşünce üretme hakkı da elin-
den alınmış olur.

Evin dar ve sürekli kendini tekrarlayan işleri
düşünce zenginliği üretmez. Bedeni evde veya
toplumsal yaşamın sınırlı bir alanında hapsedilen ka-
dının düşünce dünyası da aynı sınırlılığa hapsedil-
miş olur. Düşünceleri, ev işleri hangi işin ne za-
man yapılacağı, ne yemek pişirileceği, çocukların
bakımı ve sorunları gibi konular kaplar. Ve de te-
levizyondaki gerçek olmayan dünyalar... **Bu ya-
şam tarzı kadını adeta robotlaştırır.** Sürekli
aynı işlerle uğraşmak, artık o işlerle ilgili bile dü-
şünmemeyi getirir. Her eşyanın bir yeri, her işin
sabit bir yapılış tarzı ve zamanı vardır. Hayat kısır

bir döngüde devam eder. Bu durum doğallığında
düşünme yetisinin körelmesi, zihnin gelişmemesi
anlamına gelir. Oysa toplumsal yaşamın daha faz-
la içinde olan erkek sayısız farklı olaylar, insanlar
görür ve tanır. Bu pratik, onun her karşılaştığı ola-
ya ilişkin bir fikir edinme, üzerinde düşünme ve
düşünce geliştirme pratiğini de doğurur, böyle
büyük bir avantaj sağlar. Kadının toplumsal yaşa-
mı daraltıldığı oranda, düşünce dünyası dar kalır-
ken bu konuda da erkeklerin gerisinde kalır/bı-
rakılır.

**Ayrıca erkek egemenliği, erkeğin kadı-
nı bir özne, insan olarak değil mal, nesne
olarak gördüğü için, bedeniyle beraber dü-
şüncelerine de hükmetme hakkını bulma-
sına neden olur.** Kadına düşünme, söz söyleme
hakkı tanımaz. Bir robot, bir nesne gibi yönlendi-
rilir/yönlendirilmek istenir. Kadına düşünme ve
kendini ifade etme şansı, sadece erkeğin düşünce-
si doğrultusunda görünür ve ifade ediyorsa ve-
rilir. Elbette bu da düşünmek değildir. Erkekler
tarafından düşünüleni onaylamak, ona tabi olmak-
tır. Kadınlara eğitim hakkının tanınmaması ya da
kısıtlı olarak tanınmasının mantığı da budur.

Kadınların hem toplumsal yaşamın dışında tu-
tulması hem de erkek egemen kültürün değer
yargıları nedeniyle kadınlar zihinsel olarak da
edilgenleşmiştir. Zihinsel gelişimin engellenmesi
de kadının daha fazla toplumsal yaşamdan kopma-
sı ve erkek egemen anlayışı benimsemesi, ona
eleştirel bakamayıp kabullenmesini pekiştirir. Ya-
ni fiili edilgenlik zihinsel edilgenliği doğururken de-
vamında da zihinsel edilgenlik pratik edilgenliği
doğurur. Bunlar sürekli olarak birbirini besler.

Kadın üzerindeki erkek egemenliğinin baskısı,
kadınlarda hem fiili hem de zihinsel anlamda ken-
dine güven duygusunu sürekli olarak baltalar. As-
lında birçok şeyi başaracak, kavrayacak güce, po-
tansiyele sahip olan ve bunları kendi dar dünyasın-
da gayet iyi yapan kadınlar **"ben yapamam"** de-
yip pratik/toplumsal yaşamdan **"ben anlamam-
bilmem"** diyerek zihinsel yaşamdan
kendilerini iyice uzaklaştı-
rırılar. Kendine güven-
meyen kadın da ko-
layca üstesin-
d e n
g e -

lebileceği şeylerden uzak durur/tutulur.

Özgürlüğümüzü kazanalım!

Dünyayı var eden emektir; kadınların ve er-
keklerin emeği. Dünya nüfusunun yarısından faz-
lası kadındır. Buna rağmen en çok ezilen, horlan-
nan, yok sayılan da kadınlardır. Biz ezilen emekçi
kadınlar hem emekçi hem de kadın olduğumuz
için hayatın zorluklarını, sistemin baskı ve sömü-
rüsünü daha fazla yaşıyoruz. Tüm bu zorluklara,
baskılara karşı ayağa kalkmadıkça, edilgenliğimizi
üstümüzden atmadıkça hayatımıza bundan sonra
da başkaları yön verecek. Oysa dünyayı erkekler-
le birlikte yaratanlar biziz. Nasıl ki acıları, zorluk-
ları, açlığı, yoksulluğu paylaşıyorsak daha fazla ha-
yatın içine girme, söz söyleme, karar verme, dü-
şüncelerimizi ifade etme konusunda da eşit olma-
lıyız. Bunlar bizim hakkımız. Ve bunları yapmaya
gücümüz de var. Bizler **"eksik etek"** değiliz.
Hem yetenek hem de zihinsel anlamda erkekler-
den eksik değiliz. **"Ben yapamam", "ben an-
lamam"** demeyi bir kenara bırakıp, bizi yok sa-
yan erkek egemen sistemin duvarlarını yıkmalı,
pratik ve zihinsel hayatta ileri atılmamız! Biz nes-
ne değil insanız! Köle değiliz ve olmamamız! Öy-
leyse bizi nesne ve köle gören, evin kısır yaşama-
nın dar duvarlarına bedenimizi ve zihnimizi hapse-
den özel mülkiyete dayalı erkek egemenliğine
karşı mücadele ederek özgürlüğümüzü söküp at-
malıyız.

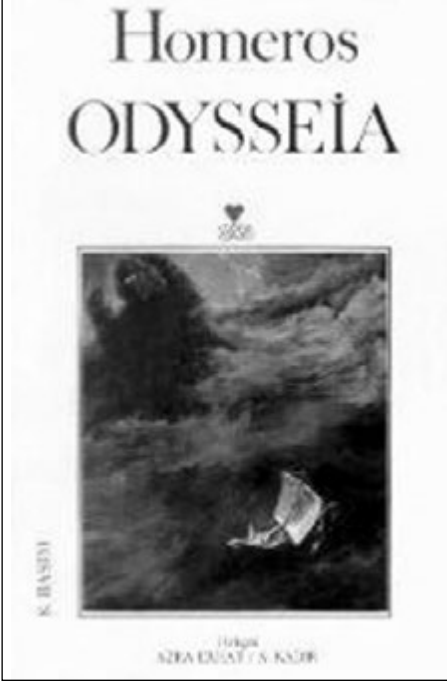
Erkek egemen ideolojisi, tüm topluma hâkim
olmuştur. Bunun dayanağı da erkek egemen an-
layışı koruyan, yaşatan, besleyen burjuva-feodal sis-
temdir. Onların kanunları, değer yargıları, top-
lumsal yaşamı düzenleyişleri hep erkek egemenli-
ği üzerine kuruludur. Ve kadınların aleyhindedir.
Bunun için, edilgenliğimizi kırarken hem kendi-
mizdeki hem de toplumdaki erkek egemen ide-
olojisiyle mücadele etmeliyiz. Bununla beraber
erkek egemen anlayışa dayanan ve bu anlayışı üre-
ten, güç-

len-
diren burjuva-feodal sisteme karşı da mücade-
le etmeliyiz. **Ve unutmamalıyız ki tek ba-
sımıza değil bizim gibi sayısız ezilen-
lerle birlikte örgütlü olarak mücadele
ettiğimizde, işte ancak o zaman öz-
gürlüğümüzü kazanacağız.**
(Sincan Kadın Hapishanesi'nden
bir İK okuru)

Kitap tanıtımı... Kitap tanıtımı... Kitap tanıtımı... Kitap tanıtımı... Kitap tanıtımı...

Homeros, sözlü edebiyat geleneği ve "İlyada"

Tarihin gizeminde kısa ama uzun soluklu bir yolculuk...

dir. Helene sadece savaşın bahanesidir. Bugün Irak saldırısının “**kitle imha silahları var**” bahanesinde olduğu gibi. Egemen sınıfları açısından tarihi neden çarpıtma ihtiyacı duydukları çok açıktır. Diğer yandan Homeros, İlyada Destanı ile okuyucuyu tarihin gizeminde bir yolculuğa çıkarıyor. Günümüzden 3200 yıl önce (MÖ 1200’ler) yapılan Troya Savaşı, dönemin kültürel şekillenmesine, çağın belli özelliklerine tanık ediyor. Köleci sistemin yaşandığı, insanların tunç çağından sonra demir çağına erdiği dönemlerde gezinmek ayrı bir duygu yaratıyor okuyucuda.

İlyada’da öne çıkan diğer bir konu da Troya Savaşı’nın Tanrılar Savaşı olarak nitelenmesidir. Yunan mitolojisinin tanrıları Troya ve Akhalar arasındaki savaşa taraf olmuşlar, savaşı tanrılar divanı Olympos’ta seyretmekle kalmamış bizzat savaşa katılmışlardır. Homeros’un bu anlatış tarzı kuşkusuz ki yaşadığı dönemden bağımsız değildir. İlyada, MÖ 850 yıllarında Homeros tarafından destan şeklinde anlatılmış, çok sonraları da yazılı hale getirilmiştir. Homeros’un yaşadığı dönem de dinin mitoloji kılıfıyla hakim olduğu bir dönem. Hemen hemen

her şeyin bir tanrısı olduğu, çok tanrılı bir dönem, krallıkların hüküm sürdüğü, köleci sistemin yaşandığı bir dönem. İnsanın insan tarafından en kaba biçimde sömürüldüğü bir dönemdir. Dolayısıyla Homeros, destanını bu döneme aykırı yapmamıştır. Bunun kuşkusuz birçok nedeni vardır. Bu noktada genel bir yargıdan ziyade tahminlerde bulunabiliriz. **Fakat halkın genel inancına uygun, köleci sistemin, devletin, sömürünün örtüsü olan mitoloji destanda işlenerek egemen sınıfın ekmeğine yağ sürer niteliktedir.** Çünkü Troya Savaşı’nı bir fetih savaşı olmaktan çıkarmış, tanrıların isteğine büründürmüş, tanrılar savaşına dönüştürmüştür. Akhaların ve ona yardım eden diğer krallıkların dönemin gelişmiş merkezi, zengin Troya’yı fethetme savaşı olduğunu böylece gizlemektedir. Homeros bize tarihi bir kesit sunarken diğer yandan yukarıda bahsettiğimiz tarihin çarpıtılmasındaki rolünü bu anlamıyla oynamaktadır.

İlyada, günümüze kadar gelen sözlü edebiyat geleneğinin önemli örneklerinden biridir. 9 yıllık savaşı, 9. yılındaki 51 gününü 24 bölüm, 16 bini aşkın dizeyle

sözlü olarak anlatılmış edebi bir eserdir. Döneminin yerleşik yaşam, kültürel şekilleniş, giyim-kuşam, üretim, yaşamın birçok karakteristik özelliklerini somut olarak sunması açısından da destan olumlu bir özellik taşımaktadır.

Çevirmen önsöz olarak, İlyada hakkında geniş bilgi vererek okuyucuya ön bilgi sunarak destanın daha iyi anlaşılmasını sağlamış. Geçmişten günümüze Homeros’un İlyada-Odyseia destanları üzerinde birçok araştırma-inceleme tartışma, yorum olduğunu, bu sözlü destanın yazıya aktarımında birkaç dizinin değiştirildiğini, fakat bu destanın özünü bozmadığını da belirtmektedir. Çevirmen, ayrıca İlyada Destanı’nın ana temasının Troya Savaşı değil, “**Hkhillevsun Agamemnona öfkesini ve savaştan çekilmesini, Patroklos’un ölümü ile de savaşa geri dönmesi**” olduğunu belirtmektedir.

İlyada Destanı **Azra Erhat/A. Kadir** tarafından eski Yunanca aslından çevrilmiş, **Can Yayınları** tarafından yayınlanmıştır. Tarihin gizeminde kısa ama uzun soluklu bir yolculuk keyifli olur.

(Sincan Hapishanesi’nden Bir İK okuru)

Tarihin gizemini aralayan bir geminin ilk limanı, kuşkusuz ki yazılı eserler olur. Günümüzde de tarihe dönüp şöyle bir bakmak istesek sarılacağımız ilk şey yazılı eserler olmaktadır. Bir arkeolog olsak bile yine yazılı eserlerden kendimizi kurtaramayız. Bu nedendir ki tarihin gizemini gün ışığına çıkarmada Sümerlere “**minnettar**” olmalıyız. Yazının icadı ile olaylar, savaşlar, kültür-sanat alanında ve daha birçok şeyin yazılı olarak günümüze taşınması bu sayede daha kolay olmuştur.

“**İlyada**” Yunanca adıyla “**İlias**” kendi türünde tarihin gizemini aralayan bir yapıt ünvanını taşımakta. **Homeros**’u çokça duymuşuzdur. Yunan halk ozanı olarak, bazen de karıştırıp Yunanlı bir filozof olarak. Fakat bizden 2850 yıl önce yaşamış olan bu ozanın, günümüzde halen destanının okunması insana şaşırtıcı gelmektedir. Tahta At, Truva Atı denildiğinde çoğumuzun aklına ne Homeros ne de İlyada gelmeyebilir. Ama Troya Savaşı mutlak gelir. “**Güzel bir kadın Helene için 9 yıl süren Troya Savaşı.**” Hatta dilimizde “**Truva Atı**” rolü oynamak deyimi, bu savaştaki rolünden esinlenerek yerleşmiştir.

Bilmekteyiz ki tarih; egemen sınıflar tarafından bilinçli bir şekilde çarpıtılmakta, hatta “**tarihi yaratanların, imparatorlar, imparatorluklar, büyük insanlar**” olduğu tezi savunulmaktadır. Nitekim Troya Savaşı da bundan nasibini almıştır. Troya Savaşı’nın bizlere anlatıldığından ziyade, esas olarak dönemin krallıkları arasında fetih, toprak savaşlarından, daha fazla köle sahibi olma savaşlarından başka bir nedeni yoktur. Çünkü Troya (bugünkü Çanakkale) dönemin gelişmiş merkezlerinden biridir. Güçlü imparatorlukların hazinesine can katacak gözdesi-

“Kimsenin namusu olmak istemiyoruz”

İzmir Şiddete Karşı Kadın Platformu üyeleri, son zamanlarda artan namus cinayetlerini ve **Sevim Ağuş** adlı bir kadının, “**başka erkeklerle cilveli konuştuğu**” gerekçesiyle, kocası tarafından öldürülmesini protesto etmek için 13 Ağustos günü bir eylem örgütledi.

Açıklama sırasında, mum ve karanfil taşıyan kadınlar, üzerinde “**Namus cinayetlerine son**” yazılı bir pankart açarak, sık sık, “**Kadına yönelik şiddete hayır**”, “**Kimsenin namusu olmayacağız**”, “**Töre cinayetlerine son**” şeklinde slogan attı.

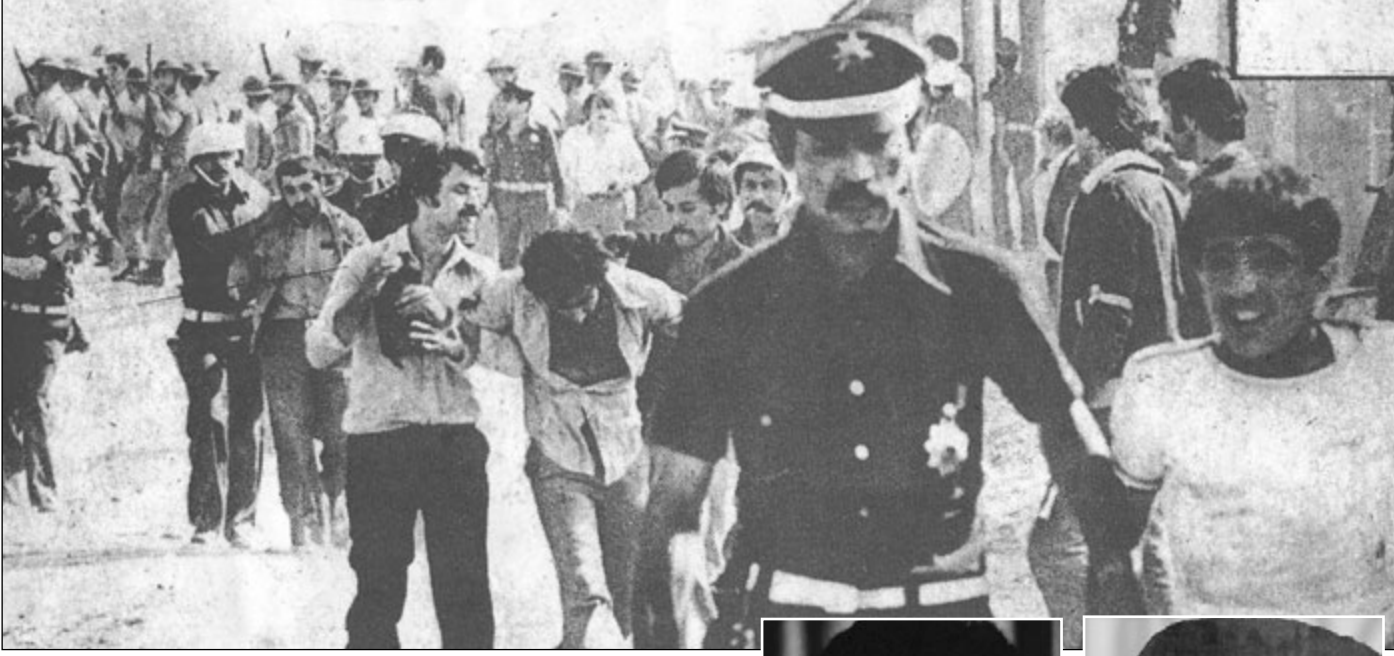
İzmir Şiddete Karşı Kadın Platformu üyeleri adına basın açıklamasını okuyan **Gamze Çelik**, son zamanlarda namus cinayetlerinin arttığına dikkat çekerek, bunun en son örneğini İzmir’in göbeğinde, Özdilek Alışveriş Merkezi’nde, başka erkeklerle “**cilveli konuştuğu**” gerekçesiyle, kocası tarafından öldürülen Sevim Ağuş ile yaşadıklarını söyledi. Çelik, Ağuş’un namus

nedeniyle öldürülen ne ilk, ne de son kadın olacağını altını çizerek, Türkiye’de namus cinayetlerinin yaygınlığına dikkat çekti. Kadın sığınma evlerinin önemine değinen Çelik, Türkiye’de kadına yönelik şiddetle mücadelede somut adımların atılmadığını belirterek, şunları söyledi: “4 Temmuz 2006’da Başbakanlık tarafından yayınlanan ‘Ço-

cuk ve Kadınlara Yönelik Şiddet Hareketiyle, Töre ve Namus Cinayetlerinin Önlenmesi İçin Alınacak Tedbirler Genelgesi’ henüz uygulanmamaktadır. Bu genelge bir tavsiyeden öteye geçememiştir. Yıllardır mücadele ederek elde ettiğimiz kazanımlarımızın devletin resmi politikaları haline gelmesini istiyoruz.” (İzmir)

Kolektif bir çabanın ürünü 1 Mayıs Mahallesi

2 Eylül 1977... İstanbul'da bir gecekondu mahallesinin bütünüyle yıkılması ve daha önceki gecekondu yıkımı deneyimlerinde hiç karşılaşılmamış bir şekilde dokuz kişinin öldürülmesi olayı... **2 Eylül'den bugüne gecekondu sorunu iki ayrı imgeyle zihinlerimizde yer edinmiştir.** Biri, yapılı hiçbir şeyin kalmadığı enkaz yığını, diğeri de her şeyin olabildiği kadar hızlı bir biçimde yapıldığı kuvvetli bir dayanışma örneği... 1 Mayıs Mahallesi denince bu yüzden aklımıza hem bir sıra halinde dizilmiş yüzlerce insanın elleri üzerinden taşınan birikentlerle yapılan gecekondu hem de yıkıntıların başında çaresizce ağlayan kadınlar ve çocuklar gelir.

2 Eylül 1977'de Türkiye Devrimci Hareketi ve 1 Mayıs Mahallesi halkı tarihsel bir sınav verdi egemenler karşısında. Karşılarında iki yol vardı; ya gelen yıkım ekiplerine müdahale etmeyip yıkımı kabullenmek ya da kendi elleriyle yaptıkları gecekonduları yine elleriyle savunmak. **Gecekonduları yıkmak için harekete geçen egemenlerin asıl hedefi devrimci ve demokrat kimliğiyle bilinen mahalleyi parçalamaktı.** Bu anlamıyla 1 Mayıs Mahallesi'nin tarihsel önemi oldukça büyüktür.

Kolektif bir çabanın ürünü 1 Mayıs Mahallesi

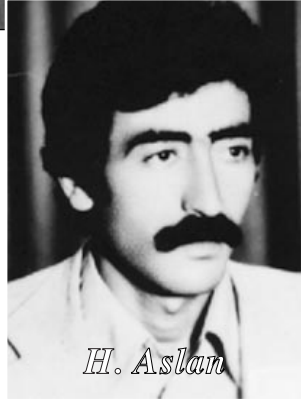
1 Mayıs Mahallesi, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen yüzlerce aile tarafından devrimciler ve **Proletarya Partisi** militanlarının yoğun çabası ile kurulan emekçi semtlerden birisidir. Bu insanlar her biri istemeyerek de olsa, ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a gelmişlerdir doğdukları, yaşadıkları topraklardan. Ancak İstanbul'a geldiklerinde hiç birinin başını sokacak bir evi yoktur. İşte böylesi bir süreçte kolektif bir çabayla kurulan mahallenin adı da 1977 1 Mayıs'ında katledilen işçilere atfedilmiştir.

1 Mayıs 1977'de katledilen işçilerin da-

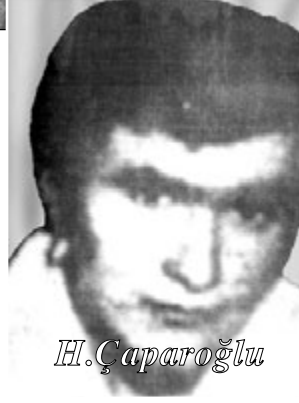
ha kanı kurumadan, 2 Eylül'de yeni bir direniş nakşediliyordu tarih sayfalarına. Türkiye'nin değişik illerinden geçinmek için İstanbul'a gelen insanlar devrimci ve komünistlerle birleşerek çözmeye başladılar karşılaştıkları konut sorununu. Her biri için bir tarafından tuttular. Önce topraklara el koyarak başladılar işe. Daha sonra her bir eve imece usulüyle döşendi tuğlalar, taşlar. **Ve sonunda koca bir semt kuruldu İstanbul'da, adını 1 Mayıs 1977'den alan.** Çalışmalar bu kadarla sınırlı kalmadı. Birçok noktada oluşturulan komünler, devrimcilerin kitlelerin başta konut sorunu olmak üzere tüm sorunlarına kafa yoruşu ve devrimcilerle kitlelerin bütünleşmesi sonucu, düşmanın da hedefi haline geldi 1 Mayıs Mahallesi.

Ve direniş...

1 Mayıs Mahallesi'nde yaşanan bu gelişmeler devletin de hoşnutsuzluğunu artırıyordu. Müdahale edilmeliydi mahalleye. Bunun yolu da mahalledeki gecekonduları yıkıp birlik-beraberliği dağıtmaktan geçiyordu. İşte böylesi bir süreçte yüzlerce kolluk gücü eşliğinde geldiler 1 Mayıs Mahallesi'ne 2 Eylül 1977 tarihinde. O gün 1 Mayıs Mahallesi devletin azgın saldırısına tanıklık ederken, bir direniş geleneğinin de mirasçısı oluyordu. Varını-yoğunu kullanarak yaptıkları gecekonduları egemenler tarafından yıkılmak istenince tıpkı yapımlı sırasında olduğu gibi yıkıma karşı da devrimcilerle emekçi 1 Mayıs halkı aynı barikatlarda karşıladılar düşman saldırısını. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında Partizanlar da halkla birlikte direniyordu yıkıma karşı. Çatışma sırasında TKP/ML üyeleri **Hüseyin Aslan**, Hüseyin Çaparoğlu, **Cuma**

H. Aslan

H. Çaparoğlu

Gül, Hasan Yıldırım ve **İsmail Poyraz**'ın yanısıra devrimci **Hasan Kızılkaya**, Müzeyyen Keskin, **Hıdır Uzman** adlı bir yurtsever ve 8 yaşındaki bir çocuk ile henüz kundakta olan bir bebek katledildi.

Saldırının hangi hedeflerle yapıldığına bir görgü tanığının "Çatışma sırasında panzerler evlerin üzerlerine yürürken polis sis bombaları kullandı. Bu arada çocuk, genç, yaşlı gecekondu sahipleri polisin şiddetli saldırısına uğradı. Evlere sığınanlar sürüklenerek ve sürekli dövülerek polis otolarına bindirildi. Önümüzdeki iki adamı panzer ezdi. Polisler bunun üzerine halka sürekli ateş açmaya başladı. Halktan yaralananlar, ölenler oluyordu. Ondan sonra polisler uzun namlulu silahlar geldi. Silahlarla taramaya başladılar. **'Bunlar vatandaş değil. Bunlar Mao'nun çocukları'** diyerek saldırıyorlardı" şeklinde açıklaması saldırının boyutunu gözler önüne seriyordu. Egemenlerin yıkım amaçlı saldırılarına rağmen mahalleyi dağıtamayan devletin bu kez yaptığı ilk iş mahallenin ismini **Mustafa Kemal Mahallesi** olarak değiştirmek oldu.

1 Mayıs Mahallesi kitlelerin kendi gücünü ve yaratıcılığını gözler önüne seren önemli bir pratiktir.

Adını aldığı 1 Mayıs 1977 işçi sınıfının birlik-mücadele ve dayanışma gününde katledilen işçilerin dirençleriyle yaratılan ve o dirençliliği günümüze devreden tarihsel bir sü-

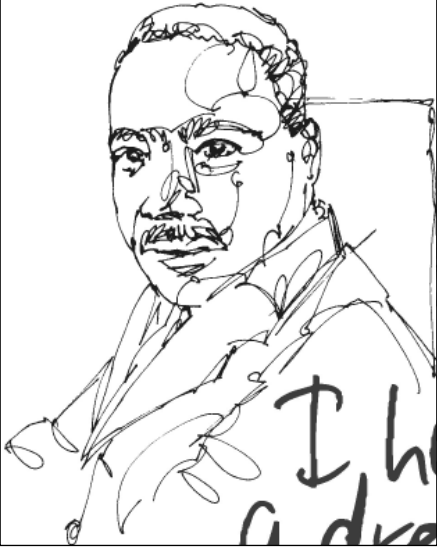
reçtir 1 Mayıs Mahallesi.

Proletarya Partisi'nin kitle çizgisinin yaşama geçirilerek sınanıp doğrulandığı bir süreçtir 1 Mayıs Mahallesi pratiği.

Aradan 30 yıl geçti. Bir dönemin direniş geleneğinin mihenk taşı olarak tarih sayfalarındaki yerini alan 1 Mayıs Mahallesi, bugün İstanbul'un **Bayramtepe**, **Gülsuyu-Gülensu**, **Kurtköy**, **Okmeydanı** başta olmak üzere diğer emekçi semtlerdeki yıkım saldırısı sırasında emekçilerin tavrının ne olması gerektiğini ifade eden bir örnek olmaya devam ediyor. Gecekondu-lara karşı topyekün bir savaş başlatan egemenlerin bugünkü yıkım hedefi 1 Mayıs Mahallesi'ndeki süreçle bire bir aynı amaç taşıyabilir. Egemenler 1 Mayıs Mahallesi'nde başta Proletarya Partisi olmak üzere devrimcilerin örgütlü çalışmasına ve kazanımlarına saldırırken, bugün de aynı hedefi taşıyarak ama özünde emekçi semtleri burjuvaziye peşkeş çekmek amacıyla saldırmaktadır gecekondu-lara. Ama sonuç olarak emekçi halkın en temel ihtiyaçlarından biri olan konut hakkına yapılan bir saldırdır başlattıkları savaş. Bu anlamıyla bugünkü saldırı karşısında başta devrimci ve komünist güçler olmak üzere özellikle emekçi halkın öğreneceği çok şey vardır 1 Mayıs Mahallesi pratiğinden. **2 Eylül direnişi hakların ve kazanımların egemenlerin saldırısı karşısında ancak ve ancak kan ve can pahasına direnerek korunacağını göstermektedir, bu gün evleri başlarına yıkılmak istenen emekçi halka.**

1 Mayıs Mahallesi, yaşadığı tarihsel süreçten kaynaklı her zaman egemenlerin boy hedefi olmuştur. Bunu her daim yaşama geçirmeye çalıştığı pratikleriyle ispatlayan egemenler, birçok semtte olduğu gibi 1 Mayıs Mahallesi'nde de yozlaştırma-yabancılaştırma saldırılarını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Ancak tarihten aldığı bilinç ve güvenle 1 Mayıs halkı da genel olarak bu saldırılara karşı duruş sergilemektedir.

Birçok emekçi semtteki yıkım saldırılarının azgınlaşarak yaşama geçirilmeye çalışıldığı bir süreçte 1 Mayıs Mahallesi'nin tarihsel önemi daha bir anlamlanmaktadır 30. yılında. Bugün İstanbul'un birçok semtinde insanların barınma hakkına saldırarak evsiz bırakan egemenler karşısında 1 Mayıs Mahallesi'nin 2 Eylül direnişinin sıcaklığını yanbaşımızda hissederek biz de örgütlemeliyiz bu karşı duruşu. Çünkü 1 Mayıs'ta **Taksim Meydanı**'nda katledilen onlarca işçinin dirençliliğinin esin kaynağıyla kurulmuştur 1 Mayıs Mahallesi. Bugün yıkımla karşı karşıya olan emekçi semtlerde, 2 Eylül 1977'den gecekondu şehitlerinden esinlenerek, örnek alarak barınma hakkını sonuna dek savunmalıdır.

“Zenciydi”, ama ayağa kalkıp da bir beyaza yerini vermedi. Onun oturduğu, bir sivil dayanışma ve direnişi başlattı. Sonunda yasalar değişti ve siyahlar bazı haklarına kavuştu... **1 Aralık 1955** günü, Rosa için sıradan bir gündü. Terzi olarak çalıştığı butikteki işlerini bitirmiş, evine dönüyordu. Otobüse ön kapıdan bindi, parasını ödedi, indi, ar-

(...)

Bir rüyam var. Gün gelecek, eski kölelerin evlâtlarıyla eski köle sahiplerinin evlâtları, Georgia'nın kızıl tepelerinde kardeşlik sofrasına birlikte oturacaklar.

(...)

Bir rüyam var. Gün gelecek, dört küçük çocuğum, derilerinin rengine göre değil, karakterlerine göre değerlendirildikleri bir ülkede yaşayacaklar.

Bugün bir rüyam var benim.

(...)

Bugün bir rüyam var benim.

Bizim umudumuzdur bu. Güneye dönüşümde içimde taşıyacağım inançtır. İşte bu inanç sayesinde umutsuzluk dağımı yontup bir umut anıtı yaratacağız. Ulusumuzu saran ahenksiz bağırtıları, bu inanç sayesinde güzel bir kardeşlik senfonisine dönüştüreceğiz. Bu inanç sayesinde birgün özgür olacağımızı bilecek hep beraber çalışacak, hep beraber mücadele edecek, hep beraber hapse düşecek, özgürlük için hep beraber ayağa kalkacağız.

İşte o gün Tanrı'nın bütün kulları, yepyeni bir anımla söyleyecekler bu ilâhîyi:

Benim ülkem, senin ülken
Özgürlüğün güzel yurdu,
İşte söylüyorum sana:
Atalarımın öldüğü toprak burası,
Şehitlerin gururu olan toprak,
Her bir dağın yamacından,
Özgürlük yankılanacak.

(...)

*Martin Luther King'in 28 Ağustos tarihli ünlü konuşması “Bir hayalim var”

“Bir hayalim var”

ka kapıdan tekrar bindi. Rosa siyahtı ve ön kapıdan binmesi yasaktı. Olayın geçtiği yıllarda Montgomery genelinde bir uygulama vardı. Otobüslerin ön sıraları beyazlar için ayrılmıştı. Siyahlar ancak arka kısımda kendilerine ayrılmış olan sıralara oturabiliyorlardı. Orta kısımda oturabilmeleri, ancak ayakta beyaz yolcu olmadığı sürece mümkündü. Otobüse binen herhangi bir siyah yolcu önce ön kapıdan binip parasını ödüyor, sonra inerek arka kapıdan tekrar biniyordu; ama yeteri kadar şanslı ise! Kimi zaman şoförler, siyah yolcunun arka kapıdan binmesini beklemeden gazlayıp gidiyor, parasını ödemiş olan yolcu da öylece ortada kalıyordu. Rosa böyle bir olayla 1943 yılında da karşılaşmıştı. O zaman Rosa'yı otobüse almadan giden şoför, şimdi tekrar Rosa'nın karşısındaydı: **James F. Blake**. Rosa'nın deyimiyle, 1 Aralık günü Blake'in yine hain bir görünümü vardı. Ama Rosa yine de otobüse bindi. Neyse ki, bu sefer Blake, Rosa'nın para ödedikten sonra arka kapıdan tekrar binmesine fırsat verdi. Rosa otobüste orta sıralardan birinde, bir adamın yanına oturdu. Ancak üç durak geçtikten sonra otobüse binen beyaz yolculardan biri ayakta kalmıştı. **Montgomery** kanunlarına göre otobüste orta sıralarda oturan siyah yolcuların kalkıp ayaktaki beyaza yer vermeleri gerekiyordu. Blake de bu kanunlara dayanarak Rosa'nın ve aynı sırada oturan diğer üç siyahın ayağa kalkmasını istedi. Hepsini itiraz etmeden kalkarak yer verdi, ama yorgun olan Rosa oturmaya devam etti. Gerçi yorgun olmasa da yer vermeyecekti; çünkü her gün tekrarlanan bu sahneyi oynamaktan bıkmıştı. Blake, Rosa'nın göstermiş olduğu bu “küstah” tavır karşısında çok sinirlendi, el frenini çekip hızla Rosa'nın yanına gitti. Ona yerinden kalkmasını söyledi. Aksi takdirde kendisini tutuklayacağını hatırlattı. Rosa ise çok sakin bir şekilde cevap verdi: “**Nasıl isterseniz...**”

Blake, hızla otobüsten indi ve az sonra iki polisle geri geldi. Polisler Rosa'ya neden yerinden kalkmadığını sorduklarında O, açık ve net bir şekilde cevap verdi: “**Ayağa kalkmam gerektiğini sanmıyorum.**” Polislere neden bunu yaptıklarını sorduğunda “**Bilmiyorum. Ama kanun kanundur ve siz tutuklusunuz**” cevabını aldı. Rosa hiç sorun çıkarmadı. Polislerden birisi çantasını, diğeri alışveriş torbasını aldı. Birlikte polis aracına bindiler.

Bu tarihten sonra Montgomery'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Rosa'nın tutuklanma haberi, siyahlar arasında yıldırım hızıyla yayıldı. Rosa'nın dostları hemen

devreye girip kefaleti ödediler ve Rosa aynı gün serbest kaldı. Hemen ardından annesi ve eşi **Raymond**'la yaptığı görüşme, sadece kendisinin değil, Montgomery'de yaşayan bütün siyahların kaderini belirleyecek olan bir görüşmeydi. Rosa, Montgomery'nin ayrımcı yasalarıyla mücadele edecekti.

Aynı gece **Kadınlar Siyasal Konseyi** toplandı. Toplantıda siyah çocukların gittiği okullarda dağıtılması için el ilânlarının hazırlanmasına karar verildi. İlân metni, kısa ve netti: “Sizden, bütün siyahlardan, tutuklama ve yargılama hadisesini protesto etmeniz için, gelecek Pazartesi otobüslere binmemenizi istiyoruz. Bir günlüğüne okula gitmeyebilirsiniz. Eğer çalışıyorsanız işyerinize taksiyle veya yürüyerek gidebilirsiniz. Ama lütfen, çocuklar ve yetişkinler, Pazartesi günü otobüse binmeyin.”

Ertesi gün 35 bin ilân basıldı ve bütün şehirde dağıtılmaya başladı. Aynı gün, otobüslerdeki bu ayrımcılığa karşı nasıl mücadele edileceğini konuşmak üzere siyah liderler toplantıya çağırıldı. Toplantı sonunda, Rosa'nın duruşmasının yapılacağı 5 Aralık günü otobüslere binmeme kararı alındı. Boykotun öncüsü olarak, daha sonra efsaneleşecek bir isim, **Martin Luther King** seçildi. Cuma günü geldiğindeyse, bütün şehir artık boykottan haberdardı.

5 Aralık 1955 Pazartesi günü geldiğinde King ve diğer liderlerin yaptıkları ilk iş, siyahların boykota katılıp katılmadıklarını tespit etmek oldu. Duraklara gidip beklemeye başladıklarında büyük bir sürprizle karşılaştılar. Yağmurlu havaya rağmen geçen otobüslerde tek bir siyah yolcu bile yoktu! Siyahlar gidecekleri yerlere yürüyerek, taksi tutarak, bisikletle, hatta katırla gidiyorlardı. Bazı siyahlar bir araya gelerek taksi tutuyorlardı. Bazı siyah taksi şoförleri ise taksilerini o gün dolmuş gibi işletiyorlardı; her siyahtan otobüs parası kadar -10 cent- ücret alıyorlar, her otobüs durağında durarak gidiyorlardı. Böylece her siyah yolcu okuluna, işine vaktinde yetişebiliyordu.

Bu sırada Rosa'nın duruşması başlayıp bitti. Yarım saat süren duruşmada Rosa, eyalet yasalarına karşı gelmekten dolayı suçlu bulundu ve 14 Amerikan Doları para cezasına mahkûm edildi. Aynı gün öğleden sonra, Montgomery İyileştirme Birliği kuruldu. Başkan olarak, Martin Luther King seçildi. Henüz 26 yaşında olan King'in burada yaptığı konuşma (“**I have a dream**”-“**Bir hayalim var**”) hafızalara bir daha hiç silinmeyecek bir şekilde kazındı

Kilisede yapılan toplantıda bütün siyahlar ortak bir karara vardılar: Boykota, haklarını alıncaya kadar devam edeceklerdi. Önceleri bu karar, ırk

ayrımcılarını hiç rahatsız etmedi. Çünkü onlar siyahların gitmeleri gereken yerlere, özellikle de işyerlerine geç kalmayı daha fazla göze alamayacaklarını, boykota en fazla birkaç gün devam edebileceklerini düşünüyorlardı. Oysa hiçbir şey sandıkları gibi olmadı. Siyahlar örnek bir dayanışma gösterdiler. Yine şehir içi otobüslerine binmediler, yine bir araya gelerek taksi tuttular, yine yürüyerek veya bisikletle işlerine gittiler...

Montgomery'de otobüslerle yolculuk yapanların yüzde 75'i siyahtı ve boykota siyahların hepsi katılıyordu. Bu yüzden şehir içi otobüsleri işleten firma kısa zamanda zarar etmeye başladı. Ama firmanın tutumu da, eyalet kanunları da katıydı. İdareciler, boykota katılanların tamamının fakir ve kalabalık ailelere mensup olduğuna, bu yüzden boykotun fazla sürmeyeceğine ikna edildiler. Günler haftalara, haftalar aylara döndü, ama değişen hiçbir şey olmadı. Siyahlar aynı kararlılıkla boykotu sürdürdüler. Firma ise çareyi önce otobüs sayılarını azaltmakta, ardından da 10 cent olan bilet ücretini 15 cent'e çıkarmakta buldu.

Siyahlar, otobüsleri kullanarak uzak yerlere gitmedikleri için, alışverişlerini de evlerinin çevresindeki dükkânlardan yapmaya başlamışlardı. Bu da şehirdeki mağaza sahibi beyazları zarara uğrattıyordu. Sinirleri iyice gerilen beyazlar, çareyi siyahları tehdit ederek boykottan vazgeçirmeye çalışmakta buldular.

Bazı ırkçı beyazlar, sabırları taşıkça şiddet olaylarını arttırdılar ve işi Martin Luther King'in evini bombalamaya kadar vardırıdılar. Olay sırasında evde King'in eşi ve iki aylık çocuğu da bulunuyordu. King, olayı duyar duymaz evine koştuğunda dışarıda siyahlardan oluşan öfkeli bir grupla karşılaştı. Siyahlar her zamanki sakinlikleriyle, eylemlerini sürdürdüler. Öncesine göre tek bir fark vardı: **Birbirlerine daha çok kenetlenmişler, birbirlerine daha çok destek olmaya başlamışlardı.**

Bu arada Montgomery İyileştirme Kurumu da boş durmamış, şehir içi ulaşımı sağlayan otobüs firmasını ayrımcılık yaptığı gerekçesiyle mahkemeye vermişti. Nihayet **2 Haziran 1956**'da mahkeme sonuçlandı ve federal mahkeme, otobüslerdeki ırk ayrımcılığını yasadışı buldu. Irkçılar davayı aynı yıl 13 Kasım'da Temyize götürdüler, ama umduklarını bulamadılar ve Yüksek Mahkeme de 20 Aralık'ta ırk ayrımcılığının yasadışı bir uygulama olduğuna karar verdi.

Yüksek Mahkemenin verdiği kararın ertesi günü, 21 Aralık'ta Rosa Parks ve Martin Luther King aynı otobüse bindi. Rosa bu sefer arka sıralara değil, otobüsün en ön sırasında oturuyordu... Ancak siyah hareketin öncülerinden sayılan ve 382 gün süren Otobüs Boykotu'nun örgütleyicisi olan King, tüm bunların “**bedelini**” suikast sonucu öldürülerek verecekti.

Martin Luther King

Martin Luther King **Morehouse Koleji Sanatlar Fakültesi**, 1948 sosyoloji mezunudur. Crozer Teoloji Seminerlerinden ilahiyat lisansını 1951'de almıştır. 1955'te Boston Üniversitesi'nde felsefe doktorası yapmıştır. 1954'de, Martin Luther King, Montgomery, Alabama'daki Dexter Baptist Kilisesi'nin papazı olmuştur. Montgomery otobüs boykotlarında liderlik etmiştir. Otobüs boykotları

ülkedeki ayrımcılık yüzünden çıkmıştır. **Rosa Parks**'ın bir beyaza kendi oturduğu yeri vermemesi üzerine çıkan gerilim sonrası boykotlar görülmüştür. **Siyahların ayaklanmaları başlamıştır.** Siyahlar eylemlerine, ABD yönetiminin otobüslerde gerçekleşen ayrımcılığı durdurmasıyla beraber son vermiştir.

İrkların eşitliği inancı için çabalamış, haksızlıklara karşı şiddeti öngörmeyen direnişi savunmuştur. Alabama eyaletinin Montgo-

mery kentinde ilk protesto gösterilerini düzenleyen King, Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde barışçı eylemleriyle tanınmıştır. King, daha sonra Washington, D.C.'de 28 Ağustos 1963'te Lincoln Anıtı'nın önünde ünlü “**Bir Hayalim Var**” konuşmasını yapmıştır. Martin Luther King'in başlattığı barış yanlısı protesto eylemleri, 1964 Yurttaş Hakları Yasası'nın çıkmasını sağlamıştır. Yasayla **Amerika Birleşik Devletleri**'nde ırk ayrımcılığı yasaklanmıştır.

İnsan hakları için ve siyahların ikinci sınıf vatandaş olmaktan çıkarılması için yaptığı çalışmalarla King, **1964 Nobel Barış Ödülü**'ne layık görülmüştür.

Martin Luther King, Tennessee eyaletinin Memphis kentinde 4 Nisan 1968'de bir suikast sonucu ölmüştür.

1986'dan beri her yıl Ocak ayının üçüncü Pazartesi günü ABD'de King'in doğum gününde medeni haklar lideri ve yaşamı boyunca savunduğu idealler anılıyor, konuşuluyor...

“Hani bizimkiler kız çocuğunu kendinin saymıyor ya, devlet de bizi kendinin saymıyor!”

Yaşamımızın olağan bir parçası haline dönüşen kadına şiddet ve töre cinayetleri haberleri her gün gazete sayfalarına düşmeye devam ediyor. Son yıllarda özellikle artan töre cinayetleri ürkütücü bir tablo çiziyor. **Bu olayların süregelen kurbanları olan kadınlar ne düşünüyor, ne hissediyor?** Kimi zaman sessiz kalan oluyorlar kimi zaman boyun eğen. Bazen de onaylayan. Ama hepsinin altında yatan çaresizlik...

Biz de kadınların duygularını, bu olaylardan nasıl etkilendiklerini anlamak için onlarla konuşmaya çalıştık. Bu hikâyelerin önemli fakat isimsiz kahramanları olan kadınlarla görüşmek için emekçi semtlere, Kürt kadınlarının olduğu mahallere gittik. Elbette ki bunca baskı görmüş insanları anlatmaya ikna etmek hiç de kolay değildi. Fikir belirtmek, karar vermek, istemek hiç kendinin işi olmamış kadınlardan kendi sıkıntılarını, duygularını almak zor. Konuştuğumuz kadınların çekincelerine anlayış gösteriyoruz ve birçoğunun ismini hiç almıyoruz, fotoğraf çekilmeleri için ısrar etmiyoruz.

Konuşmaya çalıştığımız kadınların çoğu **“ne diyeyim doğru değil, kadınların öldürülmesi yanlış, biz karşıyız”** diyor. Ama çoğu anlatmak istemiyor. Bazıları öldürülen kadınları bildiği için kendini şanslı sayıyor. Bazıları ise bize görüşlerini anlatıyor, neler istediğini söylüyor.

Okmeydanı'nda bir mahallede gezirken evinin önünde oturan bir Kürt kadını gördük. Sorularımıza **“ben bilmem”** diye yanıt verdi, ama bize yardım etme isteği her halinden belliydi. Karşımızdaki binada oturan bir akrabasına yönlendirdi bizi ve **“o size anlatır”** dedi. Biz de evin küçük çocuğunun rehberliğinde eve gittik ve kapıyı çaldık. Bizi çok sıcak bir şekilde karşıladılar ve hemen içeri davet ettiler. **“Evin gelini”** olan genç kadın ve onun görüncesi sorularımızı yanıtladılar. Yaşanılan töre cinayetleriyle ilgili neler düşündüklerini sorduk:

“Ben Doğu'dan çikalı 11 sene oldu. O zaman gördüğüm kadınların her şeyinin kısıtlandığıydı. Çok baskı yapıyor. Televizyondan da gördüğüm kadarıyla hala öyle. 15 yaşındaki çocukların ellerine silah verip gönderiyorlar. Gerçekten de hiç iyi bir şey değil töre cinayetleri. Benim ailem de karşı böyle şeylere. Ben de kadınların özgürlüğü olsun istiyorum. Girdiği ortamda hor görülmesin, bir söz söyleme hakkımız olsun. Hala girdiğimiz her yerde kocamızın arkasında duruyoruz, konuşamıyoruz. Töre gibi konularda devletin çok hatası var. Öldürüleceğini bile bile kadınları ailelerine teslim ediyorlar. Madem biliyor-

sunuz, neden teslim ediyorsunuz? Küçük çocukların eline silah verip öldürtüyorlar. Sığınma evi vb. yerleri neden bu kadınlar için açılmıyor, kadınların orada kalmaları sağlanılmıyor? **‘Alıp götürün, öldürün’** diyor devlet. Halk da çok cahil. Okutulmuyoruz. Ben köyümde okul olduğu halde okutulmadım. Bizim zamanımızda daha da kötüydü.”

“Okumak ister misiniz?” diye soruyoruz: **“Elbette şimdi bile okumayı çok isterim. Bizde bir kadın, babasının evinden çıkıp evlendiği zaman artık babasının değil kocasının sorumluluğundadır. Ailesi karışamaz.”**

Emekçi kadınlara dayatılmış hayat...

Kendisini şanslı gören bu kadın, kocasının isteklerini yerine getirmesi ve kendi-

ne asla şiddet uygulamamış olmasıyla gurur duyuyor. Pek çok hakkının da elinden alındığını biliyor ama kendi çevresinde gördüklerinin karşısında şanslı sayıyor yine de kendini. Nasıl evlendiğini soruyoruz;

“Ben eşimi hiç görmedim, görünce beni görmüş öyle evlendik” diyor ve devam ediyor **“eşim bana asla çok karışmadı ama çok görüyoruz, kocaları kadınları kısıtlıyor.”**

Görümce sözü alıyor: “Dün hastanede bekliyorduk, konuşuyoruz oradaki her kadının farklı farklı sorunları var. Kimisinin kocası çocuklarıyla bir başına bırakıp gitmiş, kimisi dayak yiyor. Kimisinin de erken yaşta ölmüş, ekmek parası bulamıyor. Erkekler kadınlara göre çok rahatlar, sıkıntılar kadına düşüyor. Evin bütün işini kadın sırtlıyor. Çocuğu da o büyütüyor, bütün işi yapıyor, ama iş görülmüyor. Ben de bütün gün ev işi yapıyorum, keşke yapacak daha güzel şeyler olsa da yapsak.”

Onlar da eşleri gibi haklara sahip olmak, ev içindeki yaşama kısıtlı kalmadan yaşamak istiyorlar. Sıcak bir sohbetten sonra bu evden ayrılarak sokaklarda yürümeye başlıyoruz. Konuşmaya çalıştığımız pek çok kadın geçim sıkıntısından bahsediyor. Kadının işi geçim sıkıntısıyla daha da zor oluyor. Evdekilere karın doyuracak bir yemek yapmak, çocukların istekleriyle baş etmek çok zor hale geliyor.

Sivaslı bir abla kocasıyla ufak tefek kavgalarının olduğunu anlatıyor. Bu tartışmaların çoğu geçim sıkıntısından doğuyormuş. Abla bize bu zorluklara nasıl göğüs gerdiğini anlatıyor. Kocasının da sorumluluğunun zor olduğunu bildiğini söylüyor, evi geçindirmek için iş bulup çalışmak da çok zor. **“Bu yüzden gösterişli ve şatafatlı dizileri hiç izlemediğini”** söy-

lüyor. Çünkü izleyip onlar gibi olmayı düşlemek daha çok kavga ve geçimsizlik demek. O bu hayatı asla dürüst insanlar olarak elde edemeyeceklerinin farkına varmış. O yüzden belgeselleri izlediğini anlatıyor. Küçük bir gecekonuda yaşayan bu ablanın sözleri bizi çok etkiliyor. Yoğunluklu olarak zamanını ev işleriyle geçiren kadınlara yönelik hazırlanan dizilerin, kendilerini kendi sorunlarına yabancılaştırdığını fark etmiş ve böyle bir tavır koymuş olması **“bu halk adam olmaz”** diyenlere güzel bir yanıt gibi geliyor.

Yola devam ediyoruz, grup halinde yürüyen Kürt kadınları sorularımızdan şüphe duyuyor. Aceleyle yollarına devam ediyorlar. Yaşadıkları onca baskının içinde onların endişelerini anlayışla karşılıyor ve semtin parkına gidiyoruz. Pek çok aile akşam vakti burada oturup ay çekirdeği eşliğinde çocuklarının oyunlarını seyrediyor. Kalabalık çocuklarıyla bankta oturan bir ailenin yanına gidiyoruz ve kadın olarak sıkıntılarını anlatmalarını istiyoruz. **Mardinli Melife Hanım** bize şunları anlatıyor:

“Mardinliyim, bizim oralarda hiç öyle töre cinayeti falan olmaz. Bizim sıkıntılarımız çok başka. **Devlet köylerimizi yaktı, yıktı, boşalttı sözde terör var diye.** Devlet Kürt halkını öyle görüyor. Biz hiç kendi içimizden birilerinin töre adı altında öldürüldüğüne şahit olmadık, öyle şeylere de karşıyız, bir insanı katletmek kabul edilemez. Batman, Urfa o taraflarda kadınlar öyle baskıları çok görüyor. İnsanlarımız kız çocuğunu kendilerinin görmüyorlar. Erkek çocuk doğurmamızı istiyorlar. Kıza soğuk bakıyorlar. Bizi okutuyorlar, bunları hep yaşadık yaşıyoruz. Ben şimdi diyorum ki kendi çocuklarımdan erkek olanını okutmasam da, kızlarımı mutlaka okutacağım. **Kimseye mecbur olmasın. Özgür olsun.**

Son yıllarda özellikle artan töre cinayetleri ürkütücü bir tablo çiziyor. Bu olayların süregelen kurbanları olan kadınlar ne düşünüyor, ne hissediyor? Kimi zaman sessiz kalan oluyorlar kimi zaman boyun eğen. Bazen de onaylayan. Ama hepsinin altında yatan çaresizlik...

Bizim oralarda sorun çok. Devlet hiçbir şey getirmiyor. Hani bizimkiler kız çocuğunu kendinin saymıyor ya, devlet de bizi kendinin saymıyor. Aynı kız çocukları gibi. Ben Mardin Dargeçitliyim, oralarda hastane bile yok. Eniştem bir kaza geçirdi, Dargeçit'ten Midyat'a, oradan da Mardin'e gönderdiler, yolda kan kaybından öldü. Ablam dört çocuğuyla dul kaldı. Yani oradaki halk çok ezilmiş."

Kürt halkının yaşadığı acılarla harmanlanmış Kürt kadınının sorunlarını da böyle anlatıyor bize **Medife Hanım**. Acıları, öfkesi gözlerinden okunuyor. Onunla da vedalaşıp dolaşmaya devam ediyoruz. İleriki bir ağaçlıkta yere oturmuş çayını içmekte olan bir aile ile son sohbetimizi yapıyoruz. Bize hemen çay dolduruyorlar ve sohbet başlıyor. Bu ailenin Vanlı olduğunu öğreniyoruz. İki genç kadın ve iki erkek var aralarında. Yaşça büyük olan Sadık Amca anlatıyor. Van'da töre cinayetlerinin olduğunu ama, bunların olma-

sını hiç istemediğini anlatıyor. Sonra devletin payına vurguluyor: **"Bu devletin sorunu, halkın değil. İsterse çözer, iki insan kavga ediyorsa onları hapse atar ama neden kavga ediyorsunuz demez. Sorunu çözmek istemiyor devlet."**

"Hangi erkek yaşatılmamış?"

Biraz da kadınlar konuşsun istiyoruz ama onlar belli ki erkeklerin yanında sıkıntılarını anlatamıyorlar. Töre cinayetlerinden bahsederken genç erkek sözü alıyor. Bize töre cinayetlerinin çok abartıldığını, genç kızların bazen evden kaçtığı halde eve kabul edildiğini söylüyor ve sinirli bir halde devam ediyor **"eğer evli bir kadın kaçarsa o kadın öldürülmeli, aldatmak, böyle bir şey kabul edilemez. Yoksa herkes kaçır."** Bunun üzerine **"evli kadınların eşlerinden gördüğü baskı ve şiddeti hiç düşündünüz mü? Kadınlar neden kaçıyor? Bu kadın-**

ların yaşadığı sıkıntılar etkili değil mi?" diye soruyoruz, ama o ısrarla bizim kadın hakkı dediğimiz şeyin doğru olmadığını söylüyor. Bunun üzerine yaşça büyük olan araya giriyor ve **"O Van'dan yeni geldi, başka türlü düşünemez, normaldir"** diyor. Biz de bunun üzerine Van'da erkeklerin eşlerini aldattığı zaman ne olduğunu soruyoruz? Aldatmak kabul edilemezse eğer erkekler aldattığında ne oluyor diye merak ediyoruz. Heyecanlı genç ayağa doğruluyor ve **"Van'da hiçbir erkek böyle bir şey yapmaz, yaparsa da yaşayamaz! Olmaz!"** diyor. Sohbetin başından beri suskun duran kadınlardan biri artık dayanamıyor ve itiraz ediyor; **"Nasıl? Hep yapıyor erkekler, hangi erkek yaşatılmamış? Bir kadını böyle öldürmek kabul edilemez!"** Sessiz, susmayı kabullenmiş bu Kürt kadınlarının da sabrı taşıyor. Hep kendileri baskı görmüş, hep katledilen kadın olmuş. Yakınının bize,

törenin doğruluğunu kanıtlamak için söylediği sözler suskunluğunu bozuyor artık.

Belli ki töreler, kadın uzun sessizliğini bozmasın, babasının kızı, kocasının eşi olmaktan sıyrılıp da kendini bulmasın diye sandıktan çıkarılan tüfek gibi her gerek olduğunda çıkıp bir kadının bedenine saplanıyor.

Sohbet ettiğimiz onlarca kadın bize geçmiş sıkıntısını ve devletin kendilerini hiç görmediğini anlatıyor. Töre ve namus cinayetlerinde devletin aldığı tutumdan bahsediyor. **"Devlet istese çözebilir ama ne suçluları cezalandırıyor ne de mağdurları koruyor. Halkın kendi içinde yaşadığı sıkıntılar, birbirine zarar vermesi ve gerçek düşmanını görmemesi hep devletin işine yaradı"** diyor. Kadınların sorunu olarak sınıfsal kökenli bir sorun ve sınıf mücadelesi içinde ele alınarak çözülebilir, bunu kadınların sözlerinden bir kez daha okuyoruz. (İstanbul)

Cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmaları ve ortaya çıkan sonuçlar üzerine

22 Temmuz seçimleri egemen sınıf klikleri arasında yaşanan bir çatışmanın ürünü olarak gündeme geldi. Ve bu sürecin yaşanmasında Cumhurbaşkanlığı seçiminin tıkanması önemli-kilit noktalarından birini teşkil ediyordu. **Abdullah Gül**'ün AKP tarafından yeniden cumhurbaşkanı adayı olarak gösterilmesi bir anlamda krize neden olan noktalardan birine yeniden dönülmesi anlamını ifade ediyor.

Aradaki tek fark, **CHP** merkezli -ki **MHP**'yi de bundan ayrı tutmamak lazım- klingen seçimlerde aldığı yenilgi ve AKP'nin sağladığı başarının bu kesimleri biraz geriletmiş olmasıdır. CHP'nin Gül'ün adaylığı konusunda ortaya koyduğu protesto tutumu, MHP'nin kendi adayını çıkarması ve Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'ın **"şu ana kadar söylediklerimiz arkasındayız"** temelinde yaptığı açıklamalar bunun en somut kanıtıdır. Kısacası özde değişen bir şey yok. **Değişen tek şey, mevcut durumda var olan krizi daha da derinleştirecek pratik tutumlarının bir adım geri çekilmesidir.** Bunda dünyada yaşanan ekonomik krizin ve bunun Türk ekonomisi üzerinde yaratacağı etkinin daha da derinleşmesini önlemeye dönük egemen sınıfların ortaya koydukları net tutumun da büyük bir etkisi vardır. Devletin temel kurumları içinde esas gücü elinde bulunduran bu klingen attığı geri adım, içinde yeni hamleler-adımlar atacak bir niteliğe sahiptir. AKP, Cumhurbaşkanlığı konusunda sağladığı avantajdan hareketle çatışma noktasında uzak durmayı bir dönem tercih edebilir. Ancak yeni Anayasa taslağı noktasında egemen sınıfların önemli bir kesiminden ve emperyalist efendilerinden gereken desteği görürse, yeni çatışmaları göze alması da ihtimal dışı bir olay değildir.

AKP gücünü nereden alıyor?

AKP Cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda A. Gül'deki ısrarını 22 Temmuz Genel seçimlerinin sonucuna dayanarak sürdürdüğünü iddia etmektedir. Kamuoyuna dönük yapılan bu propaganda tam olarak gerçeği yansıtmıyor. AKP esas desteğini emperyalistlerden ve uşaklarından almaktadır. ABD basını seçim öncesinde en iyi seçenek olarak Erdoğan'ı gösteriyordu. Bu demektir ki; Erdoğan'ın fare deliğine süpürülmeden **"kullanılması"** gerektiği inancını Amerikan emperyalizmi hala korumaktadırlar. Çünkü; Erdoğan hükümeti, emperyalistlerin ekonomik ve siyasi çıkarlarına hizmet etmekte kusur etmeyeceğini dört buçuk yıllık bir pratiğiyle ortaya koydu. Dolayısıyla Erdoğan'ın destek sunduğu ve bugüne kadar yaptığı icraatlarla emperyalistlerin takdirini önemli ölçüde kazanan A. Gül'ün Cumhurbaşkanlığı adaylığının da gereken desteği alacağı açıktır.

Yine **TÜSİAD, TOBB** vb. kurumların A. Gül'e açıktan sundukları destek, Türk egemen sınıflarının ağırlıklı bir kesiminin düşüncelerini net olarak yansıtmaktadır. İşte Ke-

malist kliğe, yani merkezi otoritenin bazı temel kurumlarına karşı AKP'nin ısrarı, arkasındaki bu güçlere dayanmaktadır. TÜSİAD'ın **"icraatları izleyeceğiz"** söylemi şartlı bir destek olarak algılanmamalıdır. Kamuoyu nezdinde yaratılan **"laiklik-şeriat"**, **"Cumhuriyet değerlerine sahip çık"** eksenli tartışmalara bu kesimler de belli oranda katılmışlardır. Her fırsatta dile getirdikleri **"uzlaşma"**, **"Cumhuriyet değerlerine bağlı kalma"** söylemlerinin özeti: Emperyalist efendilerinin ve kendi çıkarlarını koruma konusunda AKP'nin izlediği politikayı kararlıca sürdürmeden ibarettir. Onların **"istikrar"** dediği IMF talimatlarına tereddütsüzce uymaktır. TÜSİAD'ın ekonomik program adı altında hazırladığı sömürü ve zulüm reçetesini parlamentoda yasallaştırıp, arkasında durmaktır. Emekçiler cephesinde gelişebilecek her türlü tepkiye karşı, devlet terörünü uygulamakta kararlı olmaktadır. Bundan dolayıdır ki bir dönem **"Terörle Mücadele Üst Kurulu Başkanlığı"** yapmış Abdullah Gül'ü desteklemektedirler.

Her zaman dikkat çektiğimiz gibi; emperyalistler ve uşakları kendi çıkarlarını kim en iyi temsil ediyorsa onu desteklerler. Bugün açısından en iyi kukla Erdoğan ve Gül ikilidir. Bilindiği gibi ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi, Irak halkının direnişiyle birlikte ön görülen hedefinden uzaklaşmış bulunuyor. Yani, direnişin gücü, ABD'nin projesini sakatladı. Hedef değişmedi ama ittifak güçlerinde değişimler yaşandı. Yine, tam teslim almayı başaramıyorsan, uzlaşarak ehlileştirme politikası giderek ağırlık kazanmaya başladı. Irak direnişi özgülünde ABD'nin İran ve Suriye gibi ülkelerle son dönemde geliştirmeye çalıştığı politika, bu anlayışın ürünüdür. Dün **"işgal"** etmeyi düşündüğü ülkelerle bugün Irak'taki direniş ateşini söndürmeye çalışıyor.

İşte Ortadoğu gibi çatışmalı, aynı zamanda emperyalistler için vazgeçilmez olan bu bölgede öngörülen **"ılımlı İslam"** projesine Tayyip hükümeti mevcut olan seçenekler içinde en uygun olanıdır.

Bu noktada bir kez daha ifade etmek gerekir ki, ne iç ne de dış politikada (ki bu iki ayak bugün her zamankinden daha çok iç içe geçmiş durumdadır) Türk hâkim sınıflarının ve onların siyasal temsilcilerinin emperyalizmden bağımsız hareket etmesi mümkün değildir. Ve anti-emperyalist bilinci ve mücadeleyi geliştirmek devrimimiz için olmazsa olmaz niteliktedir. Ülkemizde ABD karşıtlığının % 80'lerin üstünde olmasına karşın **AKP hükümetinin bu denli büyük oy alması AKP hükümetinin ABD'nin bir kuklası olduğunun yeterince görülmediğini göstermektedir.** TSK'sından CHP'sine, AKP'sinden TÜSİAD'ına kadar egemenlerin ve onların temsilcilerinin başta ABD olmak üzere emperyalizmin uşakları olduğunu göstermek ise bizlerin önündeki görevdir.

İşçi-köylü'den

Somutu bilerek politika yapmak...

Sınıf savaşımının sorunları, aynı zamanda ve esas olarak sınıf bilinçli proleterlerin sorunlarıdır. Bu gerçeği böyle kabul ettiğimize göre bizler, sınıf savaşımının sorunlarına yanıt olacak ve devrimci pratiğin ihtiyacını karşılayacak temelde çalışmalarını örgütlemek durumundayız. Kolektifin temel devrimci yönelimi ve ihtiyacı, aynı zamanda her birimizin çalışma perspektifi ve yönelimi olmalıdır.

Bu çalışmalar, temel stratejik hedefi amaçlayan çalışmalar olacağı gibi, dönemsel ve anlık örgütlenmeyi hedefleyen çalışmalar da olabilir/olmalıdır. Burada asıl önemli olan genel yönelimle uyumlu olması ve ihtiyaca yanıt olacak tarzda ele alınmasıdır. **Yani vazgeçilmez olan, devrimci pratiğin ihtiyacını karşılamayı amaçlayan çalışmalar olmalarıdır.** Okuma, araştırıp-inceleme, rapor hazırlama ve pratiğe geçirme vb. çalışmaların tümü ülkemizin bugünkü durumuna, geçmişine inmeli ve devrimin sorunlarına çözümü amaçlamalı, anlaşılır bilimsel açıklamaları içermeli ve en önemlisi harekete geçirme hedefini gütmelidir.

Neden somutu anlamaya çalışan araştırmalar yapılmalıdır? Neden bu çalışmalar temel bir ihtiyaç olarak görülüp kavranmalıdır? Çünkü nesnel gerçekleri anlamaya, kavramaya hizmet eden çalışmalar doğru politikanın belirlenmesi (ger-

çeklerden yola çıkarak) için gereklidir ve önemlidir. Toplumunu anlamaya, gerçeklere hükmeden yasaları kavramaya hizmet eden çalışmalar devrimci politikanın belirlenmesi için gereklidir. Bundandır ki somut durum araştırılıp-incelemelidir. İlgi ve dikkat, gözlem ve araştırma somutu kavramaya çevrilmelidir. Gerçeklerin analizi üzerinden çıkan ve toplumsal gerçeği devrimin lehine değiştirmeyi hedefleyen devrimci pratik, öznelci ve dogmatik çalışmadan kurtularak somut bir güce dönüşür. Her türlü hatalı politika belirlemekten kurtulmak için de, somutu araştırıp-incelemek ve bu inceleme üzerinden devrimci politika belirlemek temel bir ihtiyaçtır. Doğru ve sağlam bilgiye sahip olmanın yolu doğru bir bakış açısına sahip olmaktan geçer. Bu bakış açısı da **Marksizm-Leninizm-Ma-**

oizm'dir. Proletaryanın mikroskobu ve teleskopu olan devrimci bakış açısına sahip olunmadan doğru bir yöneme sahip olunamaz. Ve doğru bir yöneme sahip olunmadan da doğru bilgiye ulaşamaz.

Devrimcilik, devrimci politika ışığında sürece ve gelişmelere kolektif müdahale ise; devrimci politikanın belirlenmesi için de doğru ve sağlam bilgiler vazgeçilmez temel ihtiyaçtır. Doğru ve sağlam bilgiler devrimci politikanın temel zemini. Bu olmadan politika belirlenemez. Belirlenmek istenmeye çalış-

şılsa dahi başarısızlıktan kurtulamaz. Doğru ve sağlam bilgiye ulaşmanın yolu devrimci yöntem ışığında kapsamlı, sistemli ve özenli bir araştırma ve inceleme yapmaktan geçer. Proleter devrimciler için doğru ve sağlam bilgiler su ve hava gibi vazgeçilmez yaşam kaynaklarıdır. Bu bilgilere ancak dürüst, gerçeklerden korkmayan, onun karşısında durma, yüzleşme cesareti gösterenler, dik duranlar, onu sahiplenip savunanlar ulaşabilirler.

Daha önce de bu köşede çeşitli yazılarımızda altını çizdiğimiz gibi yaşadığımız sorunların temelindeki politik yanlışları aramak doğru olanıdır. Ancak bu belirleme doğru olduğu kadar geneldir de. Bu genellemeden yola çıkarak yaşadığımız tıkanmalar hakkında değerlendirme yapılırken genel olarak gözden kaçırılan politik çalışmanın yetersizliği özellikle küçük burjuvaziye sarsar. Çünkü politik çalışmaya en uzak, bunu kavramaya ve uygulamaya en yabancı sınıf bu sınıftır. Ya da politik çalışmaları pratikten uzak ele alan da yine bu sınıftır. Politik çalışmaların yetersizliğini kavramaktan en uzak kesim de bu kesimdir. **Aynı şey gerçekleri açıklama ve korkusuzca üzerine gitme noktasında da geçerlidir.** Proletarya gerçekleri olduğu gibi savunur ve sahiplenirken, burjuvazi ise gerçeklerden korkar. Gerçeklerin ortaya çıkarılmasından, açıklanmasından çekinir ve bundan rahatsızlık duyar. Küçük burjuvazi de gerçeklerin dolaysız yansımaları olan doğru ve sağlam bilgilere sahip olup onu sonuna kadar savunmadığı gibi onlara ulaşma silahı olan devrimci yöneme de sahip değildir. Çünkü onun bilgiye ulaşmak için kullandığı yöntem, proleter devrimci yöntem değildir. Ve bu yön-

temi kullanmadığı için her kriz sürecinde biriken sorunlar küçük burjuvaziye Marksizm-Leninizm-Ma- oizm'i, Komünist Parti ilkelerini ve özelimizde de genel politik hattımızın sorgulanmasına iter. Bu sonuç genel olarak küçük burjuva inceleme tarzının kaçınılmaz durağıdır.

Bu açılardan bakıldığında hatalardan arınma sürecini aynı zamanda bir inceleme, öğrenme ve ilerleme süreci olarak kavramamız gerektiği görülmektedir. İnceleme tarzımızın düzeltilmesi, çelişkilerin çözülmesindeki yöntemimizin düzeltilmesini de içerir. Öyleyse yapmamız gereken şey hatalarımızın, eksikliklerimizin dayandığı zaafı ortaya koymak olmalıdır. Bu anlamda yukarıda altını çizdiğimiz gibi devrimci olan, sınıf mücadelesini proletarya lehine geliştirmek için politik çalışmayı temel almak, bunun tüm çalışmalar içinde bir adım daha önde olduğunu kavramaktır.

Politik çalışmaları öne çıkarmak demek sınıf mücadelesini her alanda geliştirmek demektir. Bizim açımızdan burjuvaziye her bulunduğu alanda mağlup etmek demektir.

Hataların önüne geçilmesi, planların yaşam bulması, zorlukların önceden görülmesi ve hazırlık yapılması için politik çalışmaların bütün çalışmaların can damarı olduğunu unutmamalıyız. **İlkelerimizi yaratıcı bir şekilde, koşulların çözümlenmesi amacıyla inceleyelim ve uygulayalım.** Sonradan göreceğimiz birçok eksikliği, yanlış, zaafı önceden görebilmek, ilkelerimizi doğru uygulamakla mümkündür. Unutulmamalıdır ki ilkeler, yığınla deneyimin ürünüdür ve doğrulukları -birçok kayıp pahasına- sınanmıştır.

Uludağ Üniversitesi'nde sendikalı olmak yasak

Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde İlmero adlı şirket bünyesinde çalışan taşeron işçilerden 3'ü sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atıldılar.

İlmero bünyesinde yaklaşık 300 hastabakıcı, 500'e yakın temizlik personeli, 250'ye yakın bilgi işlem memuru, 300'e yakın işçi ise diğer hizmetlerde çalışıyor. İşçilerin tamamının asgari ücret aldığı belirtiliyor. Çalışma koşullarının ve ücretlerin çok düşük olması nedeniyle neler yapabilecekleri konusunda SES'e

başvuran işçilerden 250'si SES'in yardımıyla **DİSK'e** bağlı **Dev-Sağlık İş**'te örgütlendiler. Hastane yönetimi ve taşeron firma ise sendikadan haberdar olunca örgütlenmeyi engellemeye dönük saldırılarda bulundu. İşçilerin sendikaya üye olmalarının hemen ardından üç işçinin işine son verildi. Ayrıca işçilerin sendikalı olmadan hemen önce çalışma saatlerinin 12 saate çıkarılacağı ve bu nedenle örgütlenme faaliyetinin hızlandığı belirtildi.

(H. Merkezi)

Tüm-Bel Sen'e uyarı eylemi

Tez Koop-İş Sendikası geçtiğimiz günlerde keyfi olarak işten çıkarılan 8 Tüm-Bel Sen çalışanı için 16 Ağustos saat 12:30'da Tüm-Bel Sen Genel Merkez önünde bir eylem yaptı. Yapılan eylemde **"İşimizden, ekmeğimizden, sendikamızdan vazgeçmeyiz"**, "Emek kavgasında ekmeksiz kaldık", **"Parasızlık bahane keyfi tutum şahane"** dövizleri taşındı.

Eylemde yapılan açıklamada; "Tüm-Bel Sen, ne yazık ki bazı yöneticilerinin keyfi tutumları ile

kendi geçmişi ile uyuşmayan icraatlara imza atmıştır. 8 işçiyi işten atmış ve görüşme yolunu kapatmıştır. Tüm-Bel Sen'e bir hafta süre tanıyoruz; bu süre içerisinde herhangi bir adım atılmazsa **22 Ağustos 2007** tarihinde Tüm-Bel Sen Genel Merkezi önünde yapılacak geniş katılımlı basın açıklamasının ardından işten çıkarılan işçiler oturma eylemine başlayacaktır" denildi. Açıklamayı Tez-Koop İş adına Örgütlenme Sekreteri **Osman Görgü** okudu.

(Ankara)

Dersim köylüsü tüm baskılara rağmen umudunu yitirmiyor!

Hırçın akan Munzur'u, yiğitleri bağrında saklayan dağları ve isyana gebe halkıyla Dersim...

Son hazırlıklarımızı tamamlayıp yola koyulduk, yolculuk esnasında karşılaştığımız yoğun aramalara rağmen sevincimizden, heyecanımızdan ve coşkumuzdan hiçbir şey eksilmeden yola devam ediyoruz. **Hiçbir şey bizi Dersim halkıyla buluşmanın heyecanından alıkoyamazdı çünkü...** Yolculuk boyunca türkülerimiz ve marşlarımızla coşkumuz daha artıyordu. Evet artık bir tarihin doğduğu yerdedik ve halkla buluşmaya hazırдық. Çok uzun olmayan bir yolculuğun ardından oradaydık ve bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorduk. Halkımızla buluşmadan önce dağıtımaya katılacak arkadaşlarla gruplar oluşturup yola koyulduk. Bu çok heyecanlı ve çok gurur verici bir şey. Burada kimimizin ilk, kimimizin ise ikinci deneyimi, kapıyı her çaldığımız evde sınırsız bir gülümseme ve yürekte bir sevgiyle karşılaşmak bizi daha coşkulandırıyor. Bu sıcak karşılaşmanın ardından **"neredesiniz siz, neden hiç uğramıyorsunuz?"** gibi sitem dolu sözlerle de karşılaşuyorduk. Ama bu sitemli sözler samimi geçen bir sohbetle ısrarla hazırlanan ve zorla yedirilen yemeklerle son buluyordu. Ve bizi tekrar beklediklerini belirterek bu evlerin hepimizin evleri olduğunu ve geldiğimizde kapıyı bile çalmadan içeri girmemizi söyleyerek bizleri uğurluyorlardı. Bu pratik bizim için ayrı bir önemi var; her pratikte olduğu bunda da eksik yanlarımızı, hatalarımızı ve doğrularımızı görmemize yardımcı oldu ve bu eksikleri biran önce kapatmanın ne kadar önemli olduğunu... Yaşadığımız sorunların en önemlilerinden biri erkek yoldaşların dağıtım esnasında kadınlarla diyalog kuramaması! Ya da gittiğimiz evlerde bizlere yemek hazırlayan ev sahiplerine kadın yoldaşlarımızın yardım etmesinin erkek yoldaşlarımız tarafından söylenmesi gibi. Bu ve bunun gibi sorunlar bizlerin eksik ve zaafı yanlarımızı görmemize yardımcı oldu. Olumlu yanı ise ilk kez bir araya gelen daha birbirini tanımayan farklı alandan gelen yoldaşların iyi bir uyum içinde çalışması, kolektif çalışmanın güzel bir örneği. **Çalışmanın değerlendirmesini aldığımızda hepimiz bu yaşadığımız deneyimden çok memnunduk.** Bu çalışmanın verdiği coşkuyla mücadelemize olan inancımızla alanlarımızda daha verimli çalışmalar yapmak üzere köylerden ayrıldık.

(Ankara İK, YDG ve Partizan okurları)

Zulmün en koyu yaşandığı yerler en büyük direnişlere de sahne olmaktadır. Yıllarca onca zulme, baskıya, sürgünlere rağmen hala umudun bitmediğini, Dersim topraklarına gittiğinizde daha iyi görmek mümkün... Festivalden günler öncesinde Dersim'e giderek köyleri dolaşmak, köylülerin sorunlarını dinlemek, beklentilerini öğrenebilmek ve onlara yayınlarımız aracılığıyla sesimizi taşıyabilmek amacıyla yürüttüğümüz faaliyetimizde gördüğümüz şey, **Dersimlilerin hala direniş geleneğini sürdürüyor** olmasıydı. Yıllardır köy boşaltmalar ve yakmalar, yapılan baskılar sonucunda Dersim'de köylülerin önemli bir bölümü göç etmiş, ya da ailenin gençleri özellikle baskılara maruz kalmasın diye büyük şehirlere ya da yurtdışına gönderilmiş. Kalan nüfus ise tüm baskılara göze alarak kendi topraklarında yaşamayı sürdürüyor. Topraklarını bırakıp gidenlere biraz da sitemli **"istenildiğinde burada yaşanabiliyor. Burada yaşanan baskılar büyük şehirlerde yok mu? Üstelik orada ekonomik olarak da daha yoğun baskı altındalar. Yazları köylere gelenlerden görüyoruz. Eğer burada daha fazla olursak baskılara karşı da daha güçlü duruyor"** diyorlar.

Köylüleri dinlediğimizde genelde ortaklaştıkları konu yoksulluk, işsizlik, ürettiğinin değerini alamamak gibi sıkıntılar olurken özellikle yayla yasaklarının hayvancılığı bitirdiğine dikkat çekiyorlar. Yine bizler oradayken dağ köylerinde, yaylalarda işbirliğini kabul etmeyen birçok köylünün gözaltına alınarak tek tek sorgulandıklarını, askeri mahkemelerde yargılandıklarını öğrendik.

Dersim'de de şehir merkezi ve köyler arasındaki fark hemen göze çarpıyor. **Köylüler üretimin içinde yaşam mücadelesi verirken, şehir merkezi ise köylerden bağımsız tam bir tatil beldesini andırıyor. Bu görüntüleri ise tek bir şey bozuyor. Askeri araçlar, helikopterler, ara sıra duyulan bomba sesleri...**

Dersim'de bulunduğumuz süre içinde operasyonlarda 8 HPG gerillası şehit düştü. Daha geniş bölgeye yayılarak devam eden operasyonlar sırasında yaktıkları Hozat Kinzir ormanlarında çember içinde kalan **PKK** ve **TİKKO** gerillalarından hala şehitler olduğu ve cenazelerin arazide kaldığı bilgilerini öğrendik köylülerden. Yine köylülerden edindiğimiz bilgilere göre şehit düşen TİKKO gerillasının Karadeniz birliğinden Dersim'e giden, Karadeniz'de Hatice Dersim'de Sevda kod adlı **Mehtap Kara** olduğunu öğrendik. Ancak devlet cenazelerle ilgili sürekli çelişkili açıklamalar yapıyor. Bir açıklamasında arazi mayınlı olduğu

için cenazelerin alınmadığını söylerken, diğer açıklamasında morgda bir kadın cenazesi olduğunu açıklıyor, başka açıklamasında ise bunları yalanlıyor.

Köylerde ve Merkezde yoğun olarak yayın dağıtımını yaptık

Genel olarak Dersim'de yaşanan sorunları ve çözümleri üzerine sürdürdüğümüz faaliyetimizde çeşitli propaganda araçlarımızla köylülere gittik. Dersim için çıkardığımız özel sayı, gazetemiz ve Partizan dergisiyle gittiğimiz birçok köyde yoğun ilgiyle karşılandık. Özellikle Partizancı olduğumuz öğrendiklerinde gösterdikleri ilgi karşısında bütün faaliyetçiler olarak bu topraklarda yaratılan değerlerin haklı gururunu

dağıttık. Merkezde gerek gün içinde şehir merkezinde gerekse stadyum konserlerinde sesli ajitasyon eşliğinde gazete dağıtımını yaparak Dersim halkını baskılar karşısında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırdık.

Şehitlerimizin ailelerini ziyaret ettik

Köy çalışmamızın bir parçasını da her yıl yaptığımız gibi şehitlerimizin ailelerini ziyaret edilmesi, bizlerden beklentilerinin gücümüz oranında yerine getirilmesi ve şehitlerimizin yapılmayan ya da onarılması gereken mezarları varsa bunların tespit edilip, bunların yapılması çalışması oluşturmaktadır. Bu ziyaretlerimiz kapsamında devrim

yaşadık. Kimi yerlerde köylüler kendi aralarında yaşadıkları sorunları bize açarak, **"Partizancılar bu sorunu çözer"** diye çözüm beklediler, kimi yerde ise kendilerince çözümün nasıl olması gerektiğini bizlerle paylaştılar. Bu ilişki elbette bölgede Partizan geleneği açısından bir dönem kesintiye uğramış olan gerilla mücadelesinin birkaç yıl önce tekrar başlatılmış olmasından bağımsız ele alınamaz.

Yine birçok köye gazetemizin düzenli ulaşmamış olması üzerine **"bizi senede bir hatırlıyorsunuz"** vb. haklı eleştirilerini getirdiler. Birkaç sene öncesine oranla köylülerle kurulan ilişkilerde olumlu adımlar atılmış olsa da hala yayınlarımızın düzenli ulaşmaması bizler açısından bir olumsuzluktur.

Festival başladıktan sonra da faaliyetimiz daha da yoğunlaşarak sürdü. Aynı gün hem ilçelerde hem merkezde kurulan standlarımızı kurarak yoğun olarak ajitasyon ve propaganda yaparak yayınlarımızı

ve komünizm şehitlerinden **Munzur Keskin**, **Umut İl**, **Kumriye Cihan**, **Suna Yıldırım**, **Metin Kaya**, **Süleyman Kaya**, **Sevda Yıldız**, **Yeter Güzel**, **Murat Güzel**, **Kenan Güzel** yoldaşların ailelerini ziyaret ettik. Kimi ailelerimizle şehitlerimiz üzerine söyleşiler yaptık. Yine yıllardır mezarı yapılmamış olan **Armenak Bakirciyan** yoldaşımızın mezar yerini tespit ederek onu tanıyan köylülerle sohbet ettik. **Armenak Bakirciyan hala bu topraklarda efsane gibi anlatılmakta.** Özellikle O'nu tanıyan yaşlıların adını duyduğunda Armenak'ı tanımış olmanın gururunu taşıdığını hemen gözlemleyebiliyorduk. Yaşlı bir amcaya Armenak yoldaşımızı sorduğumuzda yarı Türkçe yarı Zazaca şu kelimeler dökülüyordu dilinden; **"Gelir kahvede köylülere propaganda yapardı. Tam anlamıyla gerçek bir insandı. Devlet O'nun ölüsünden bile korktu. Gömüldükten sonra kemiklerini mezardan çıkardı. Köylüler tekrar gömdü"**.

Operasyonlar durdurulsun, Dersim'de doğa katliamına son!

Nerdeyse her ay düzenli olarak yapılan askeri operasyonlar ve orman yangınlarına karşı devrimci kurumlar olarak bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Partizan, HÖC, ESP, HKM, Mücadele Birliği ve TUDEF tarafından 11 Ağustos'ta Kışla Meydanı'nda standların önünde yapılan basın açıklamasında bir taraftan Dersim'in doğasını ve kültürünü korumak ve geliştirmek adına kültür ve doğa festivali düzenlenirken yine aynı anda askeri operasyonlarla, ormanların yakılmasıyla Dersim'in doğasının katledilmesi protesto edildi. "Baskılara, yozlaşmaya, operasyonlara, Munzur'da doğa katliamlarına sessiz kalmayalım" yazılı pankartın açıldığı eylemi örgütleyenler adına Partizan'dan bir kişinin yaptığı açıklamada; Dersim'in Özel Güvenlik Bölgesi ilan edilmek istenmesine dikkat çekilerek; "Bahar aylarından bu yana yapılan askeri operasyonlar, yapılan son Güvenlik Zirvesi'yle daha kapsamlı bir şekilde sürdürülmektedir. Şu an Dersim'de yaşanan operasyonlar, orman yangınları, Özel Harekât Timleri ve polis ekseninde kurulan arama noktaları, kimlik kontrolleri, üst aramaları, gözaltılar vb. uygulamalar OHAL koşullarını aratmamaktadır. Bunun en somut kanıtı ise köylülere, yaylacılara yapılan baskılardır" denildi. Açıklamada ayrıca Dersim'in doğasının yok edilmesine ve halkın kültürel olarak yozlaştırılmaya çalışılmasına da değinilerek direniş geleneğine sahip Dersim halkının her zaman olduğu gibi şimdi de doğasının katledilmesine, insanının yozlaştırılmasına sessiz kalmayacağı vurgulandı.

Bu yıl resmi olarak 7.si (yasaklamalara rağmen yapılanları da dahil ettiğimizde 9.su) düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali, 9-12 Ağustos tarihleri arasında Dersim Merkez ve 5 ayrı ilçede yapıldı. Günler hatta haftalar önce festivalin seçimlerden kaynaklı ertelenmesini de bahane ederek "yapılmayacağı, iptal edildiği" söylentilerinin yayılması, bölgede uzun süredir yapılan askeri operasyonlar, orman yangınları, arama ve kontroller festivale katılımı olumsuz etkiledi.

Elazığ ve Erzincan girişinden itibaren yapılan kimlik kontrolleri ve aramalar şehir merkezi ve ilçelerde de sürdü. Sürekli hareket halinde olan helikopterler ve askeri araçlar katılımı etkilese de, bir festival daha silahların, postalların, tankların gölgesinde gerçekleşti.

Daha önceki festivallere de katılanların ortak görüşü bu yılki festivalin geçmiş yıllara oranla katılım açısından daha az olduğuydu.

Dersim Belediyesi ve Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF)'nin birlikte organize ettiği Kültür ve Doğa Festivali programında onlarca sanatçı, aydın, yazar yer aldı. Festival programı 9 Ağustos'ta öğle saatlerinde Pertek Feribot İskelesi ve Seyitli Köprüsü'nde şehir dışından gelen misafirlerin karşılanması ile başladı. Ankara'dan gelen bisikletçilerin de karşılanmasıyla hep birlikte Munzur'a yürüyüşü yapıldı. Etkin-

likler çerçevesinde "Kadın-Tarih-Toplum", "Küresel Isınma, Ekoloji ve Munzur", "Türkiye'nin Geleceği, Siyasal Krizler ve Demokrasisi", "Dersim, İnanç ve Kültür Tarihi" konulu panel ve söyleşiler, tiyatro gösterimleri yapıldı. Şiir dinletileri, film gösterimleri ve resim sergilerinin de açıldığı festival programı içinde bazı etkinlikler Orhan Doğan ve Firik Dede'ye atfedildi.

Dersim Merkez ve Pertek, Ovacık, Hozat, Mazgirt, Nazimiye ilçelerinde yapılan programlarda Grup Yorum, Grup Munzur, Grup Vardiya gibi devrimci grupların yanında Hasan Sağlam, Metin Kahraman, Aynur Doğan, Ferhat Tunç, Arif Sağ, Pınar-Tolga Sağ, Mikail Aslan gibi birçok ileri sanatçı da sahne aldı.

Başka bir enerji mümkün, başka Munzur yok!

Festivalin 4. ve son günü Munzur'a yürüyüş yapılarak hep bir ağızdan "Munzur'da baraj istemiyoruz" sloganı haykırıldı. "Başka bir enerji mümkün, başka Munzur yok" yazılı pankartın açıldığı yürüyüşte sık sık "Munzur'da baraj istemiyoruz", "Munzur özgürdür, özgür olacak", "Küresel şirketler Munzur'dan defolun", "Dersim onurdur, onuruna sahip çık" sloganları atıldı. Kemerbel'de Munzur'un içinde son bulan yürüyüşte Tertip Komitesi adına yapı-

lan açıklamada; yapılmak istenen barajlara dikkat çekilerek "bölgemize sekiz tane baraj yapılmak isteniyor. İki tanesi bitme aşamasına geldi. Şu bulunduğumuz yer de, sahip çıkmazsak sular altında kalacak. Barajların coğrafyamıza, insanlığa hiçbir katkısı yoktur. Tam tersine tüm dünyanın gözü gibi baktığı birçok canlı türünü kendi içinde barındırıyor" denildi. Bunun dışında her ay düzenli olarak yapılan askeri operasyonlara da değinilerek ormanların yakılmasının ekolojik dengeyi bozduğuna dikkat çekildi. Yürüyüş, katılanların Munzur'a girmeleriyle sona erdi.

Tecrite son, hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Festivalin son günü yine standların önünde hapishanelerde süren tecridi protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yapıldı. Partizan, HÖC, ESP ve HKM tarafından örgütlenen eylemde açıklamayı HÖC temsilcisi yaptı. 12 Eylül'den günümüze devletin hapishanelerde uyguladığı devrimci tutsakları yok etme politikalarına dikkat çekerek bunun 19 Aralık katliamı ve sonrasında daha da boyutlandığını belirtti. Açıklamada ayrıca tecride karşı sürdürülen direnişlerde ödenen bedellere vurgu yapılarak şu anda sağlıkları hapishanede kalamayacak derecede kötü olan tutsakların isimleri ve sağlık durumları belirtilerek serbest bırakılmaları istendi.

İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler... İzlenimler...

"Dersim'i hep dışından duymuştum. Ama orada bulunmak farklı bir duygu. Kitleler faaliyetçileri çok sıcak karşılıyor. En güzeli de gazetemizi tanımak zorunda kalmıyoruz. Kısacası, doğası, insanı kendine hayran bırakacak nitelikte."

"Silahların ve orman yangınlarının gölgesinde geçirdiğimiz festivalin benim için güzel ve anlamlı birçok yönü oldu. Öncelikle devrim mücadelesinde şehit düşmüş yoldaşlarımızın kızlaştırdığı dağları görmenin ve oralarda bulunmanın ağırlığını yaşadık."

Dersim'e gitmek ve oraları görmek benim için oldukça önemliydi. Çünkü orası bir savaş bölgesiydi. Yıllarca devletin her türlü saldırılarına maruz kalan fakat hiçbir zaman bu saldırılara boyun eğmeyen bir coğrafyaya gitmek beni heyecanlandırıyor. Dersim, '38 direnişinden Muharremlerin, Caferlerin, Aşkınların direnişlerine kadar susmayan sevdamızdı. Dersim'e ilk girdiğimizde

bizi karşılayan jandarma oldu. Onlar için (jandarma) gündüz "güvenli" geceleri kışlarına kapandıkları bir şehirdi burası... Partizan standına gittiğimde yoldaşlarla akşam stadyumda gazete dağıtımını yapma kararı aldık. Stadyuma gittiğimizde JITEM'in Partizan'a olan tahammülsüzlüğünü gördüm. Elimizdeki flamalara saldırdılar. Sözümlerine yasakmış. Bu tahammülsüzlük ve saldırganlık festival boyunca da yaşandı. Fakat JITEM'in tüm bu saldırılarına rağmen faaliyetimiz şehir merkezinde, ilçelerde ve köylerde devam etti. Nasıl dağların doruklarında kızıl bayrağımız her şeye rağmen dalgalanıyorsa biz de flamalarımızı dalgalandırdık, sloganlarımızı haykırdık.

Ayrıca gözlemleyebildiğim kadarıyla özellikle şehir merkezinde yoğun bir şekilde yozlaşma yaşanıyor. Bu durum beni oldukça öfkeliyor. Tek başıma gidip kadın çalıştıran yerleri dağıtmak istedim. Ama şunu biliyorum ki bu yerlerin ömrü uzun olmayacak. İnsanlar hala partinin buralara yönelik yaptığı eylemi konuşuyor. Buralar bizzat devlet tarafından açılan, Dersim halkını yozlaştırmayı ve

kişisizleştirmeyi amaçlayan yerlerdir. Dersim halkının daha önce taksici olayında ve astsubaylara yönelik gösterdiği tepkiyi buralara da kitlesel şekilde göstermesi gerekir. Ancak bu şekilde pislik yuvalarının kapatılması mümkün ve anlamlı olur.

Şurası bir gerçek ki şimdilik buralarda elini kolunu sallayarak gezen işbirlikçiler, yozlaşmanın merkezini açanlar, halka zulmedenler er ya da geç hesap vermektен kurtulamayacaktır. Partizanlar bölgede güçlendikçe yozlaşma adım adım yokedilecektir.

Festivalden önceki Dersim faaliyetimize devam ediyoruz. Aslında biraz belediyeler üzerinde durmak gerekiyor. Munzur Festivali'nin ağırlıklı olarak merkezde yapıldığını düşünürsek merkez belediyesine daha çok görevler düşüyor. Şöyle ki, ara sokaklar çok bakımsız, çevre düzenlemesi az, kaldırımlar tamamen bozulmuş durumda. Dersim'deki belediyelerin demokrat ve yurtseverlerde olduğunu düşünürsek onların yüklenmiş olduğu misyonun

ne kadar önemli olduğunu görürüz. Çevre düzenlemesine ilçe belediyeleri daha çok önem vermiş. Hozat, Pertek ilçe belediyeleri hizmet anlamında daha ileri görünüyor.

Ziyaret ettiğimiz köylerde tarım, hayvancılık yok gibi. Köylüler dışa dönük üretim yapmıyorlar. Bunda genç nüfusun az olmasının da payı olmakla birlikte devletin uyguladığı tarım politikalarının da etkisi var. Ürettiğini hak ettiği değerden satamayan köylü, zamanla kendisi için üretmeye başlamış. Sadece arıcılıkta biraz hareketlilik var, onlar da ürününü eş-dost üzerinden satmaya çalışıyorlar. Oysa köylüler bir araya gelse, kooperatifler kursa, üretilen et, süt, bal, yoğurt değerinde satılsa köylü emeğinin karşılığını alacaktır.

İnsanların rahatsız olduğu bir diğer konu da köylerinin asırlardır Kürtçe olan isimlerinin değiştirilmesi. Yeni isimlere yıllardır alışamamışlar, bu konuda bir araya gelip, mahkemeye ve AİHM'e başvurmayı düşünüyorlar. Onlara gerek olan sadece bu işi başlatacak, önderlik edecek birileri...